

ב"ה

להעמיד על האמת

מופץ בהסכמתם
של תלמידי חכמים מגדולי הדור

בשלב זה רק בקרב רבנים

ה' לחודש מרחשון, שנת תשס"ו

הקדמה חשובה

חוברת זו, אשר נכתבה ע"י קבוצת אברכים משיבות שונות, עוסקת בעניין כואב וקשה מאוד מאוד, אף שחלקם של הדברים המובאים כאן כבר ידועים לאנשים לא מעטים בתוכנו. אנו יודעים שאנו נוגעים בעצבים רגישים ובעניינים הנוגעים לדיני נפשות, ואנשים רבים יתקשו עד מאוד לקבל את הדברים. על כן אנו מבקשים מאוד מכל הקורא דברים אלו לשים לב תחילה להבהרות הבאות:

- א. חוברת זו נכתבה מתוך כאב גדול, ולא מתוך שמחה כלל. או לנו שכך עלתה לנו.
- ב. חוברת זו נכתבה אחר שמירת סודות נוראים במשך חודשים רבים, אחר כמה וכמה נסיונות לסיים את הסיפור בדרך אחרת שלא תגרום לפרסום ולחילול השם ח"ו, אך בלא הצלחה. החוברת נכתבה מתוך הבנת המשמעויות מרחיקות הלכת שבפרסום חוברת שכזו, ומתוך תפילות רבות שתהיה רק לתועלת.
- ג. חוברת זו נכתבה אחר חודשים של בירור וחקירת העובדות היטב, שמיעת עדויות ממקור ראשון והתייעצות עם גדולי תורה מהשורה הראשונה. ולא מתוך חמימות מוח, אלא בישוב הדעת, ובזהירות רבה. כל מילה נשקלה היטב לבל תהיה שום הגזמה, ומקרה שלא אומת לחלוטין - לא נרשם.
- ד. בפרסום חוברת זו אין איסור לשון הרע. הגדרים ההלכתיים של לשון הרע בסוגיה זו בוררו ולבנו היטב בהתייעצות עם תלמידי חכמים גדולים. ונביא רק שלושה מקורות העוסקים בכך:

נאמר בגמרא (יומא פו ע"ב): "מפרסמין את החנפין מפני חילול השם", ופירש שם רש"י: "מפרסמין את החנפין. שהן רשעים ומראין עצמן כצדיקים, אם יש מכיר במעשיו מצוה לפרסמו מפני חילול השם, שבני אדם למידין ממעשיו, שסבורין עליו שהוא צדיק, ועוד, כשבא עליו פורענות בני אדם אומרים מה הועיל לו זכותו".

וכתב ה"חפץ חיים" (כלל ד, סעיף ז): "וכל אלו הדינים שכתבנו הוא דווקא באיש אשר מנהגו ודרכו להתחרט על חטאיו. אבל אם בחנת את דרכו, כי אין פחד אלקים לנגד עיניו ותמיד יתייצב על דרך לא טוב, כמו הפורק מעליו עול מלכות שמים או שאינו נזהר מעבירה אחת, אשר כל שער עמו יודעים שהיא עבירה... עשה החוטא במזיד או שעבר במזיד כמה פעמים עבירה אחת המפורסמת שהיא עבירה - אם כן מוכח מיניה שלא מחמת שגבר יצרו עליו עבר על דברי ה', כי אם בשרירות לבו הוא הולך, ואין פחד אלקים לנגד עיניו. לכן מותר להכלימו ולספר בגנותו בין בפניו ובין שלא בפניו. ואם הוא יעשה מעשה או ידבר דבר, ויש לשפטו לצד הזכות ולצד החוב - צריך לשפטו לצד החוב, אחרי שנתחזק לרשע גמור בשאר ענייניו... ואשר לא שת לבו לדבר ה', מותר להכלימו במעלליו ולהודיע תועבותיו ולשפוך בוז עליו. ועוד אמרו: מפרסמין את החנפים מפני חילול השם, וכל שכן אם הוכיח אותו בזה ולא חזר, דמותר לפרסמו ולגלות על חטאיו בשער בת רבים". ובסעיף י' שם כתב ה"חפץ חיים": "אם רואה אדם באחד מזה מגונה, כגון גאוה וכו' נכון לו לספר דבר זה... שלא יתחברו עמו, כדי שלא ילמדו ממעשיו... אם כוונתו לשמור את חברו שלא ילמד ממעשיו - פשוט דמותר ומצווה נמי איכא".

ובפתיח תשובה (א"ח סי' קנ) כתב: "כל ספרי המוסר מרעישים עולם על עוון לשון הרע, ואני מרעיש עולם להפך, עוון גדול מזה וגם הוא מצוי יותר, והוא מניעת עצמו מלדבר במקום שנצרך להציל עשוק מיד עושקו".

- ה. בפרסום חוברת זו אין בעיה של ביזוי תלמידי חכמים. נאמר בגמרא (יומא עב ע"ב): "אמר רבא: כל תלמיד חכם שאין תוכו כברו אינו תלמיד חכם. (אמר) אביו ואיתמא רבה בר עולא: נקרא נתעב, שנאמר: 'אף כי נתעב ונאלח איש שותה כמים עוולה'". ועוד נאמר שם: "אמר רבי יהושע בן לוי: מאי דכתיב 'וזאת התורה אשר שם משה'? זכה - נעשית לו סם חיים, לא זכה - נעשית לו סם מיתה". ונפסק בשו"ע במפורש (יר"ד רמ"ג): "תלמיד חכם המזלזל במצות ואין בו יראת שמים - הרי הוא כקל שבצבור". וכן ברמב"ם (הל' מלכים פ"א ה"ז): "כל מי שאין בו יראת שמים אע"פ שחכמתו מרובה, אין ממנין אותו למינוי מן המינויין שבישראל".

- ו. חוברת זו נכתבה בעיתוי לא נכון, שכן לאור "המצב" והמחלוקות בציבור מן הסתם יהיו שיחשדו בנו בהפצת עלילות מתוך מניעים זרים. אבל האמת היא שבלא כל קשר למאורעות האחרונים, התבררו הדברים החמורים ביותר האמורים כאן בפני ועדת רבנים, וכעת ממש יצאו לאור וקיבלו גושפנקא רשמית מגדולי הדור. כל עוד לא היתה לנו גושפנקא זו, נצרנו בלבבנו את הדברים אשר ידענו, וידינו היו כבולות מלפרסמם.

אף לאחר שפסק הדין יצא ופורסם, קיווינו שפסק הדין יעשה את שלו ולא נזדקק עוד לפרסום חוברת שכזו. הדרך הנכונה והישרה לטפל בדברים שכאלו היא דרך בית דין, ואין צורך שהציבור כולו ישמש כבית דין ויראה את כל הראיות. אלא שלצערנו הגדול ולהפתעתנו הרבה, לא די היה בחתימתם של גדולי הדור, וכל אחד הרשה לעצמו להתבטא בפרשה זו כאוות נפשו, מבלי לסמוך על שיקול דעתם של מורי ההוראה הגדולים שבדור ומבלי לבדוק את הדברים לעומקם. נוצר מצב כזה, שכל הבהרה או פסק שיתפרסמו על ידי בית דין מומחים - יאבד את תוקפו, כי יאמרו עליו שהוא מזויף, או שנעשה על ידי גורמים שהתכוונו לא לשם-שמים וכי"ב, כשם שמעיזים פנים לומר כן כעת כלפי פסק של תלמידי חכמים מהשורה הראשונה. אשר על כן לא היתה לנו כל ברירה אחרת, ונדרשנו (בכאב גדול) להזהיר את הציבור מחטאים חמורים, מביזיון התורה, מהכשלת המאבק על הארץ ומפירוד הציבור שלנו. **אין ספק אמנם, שגם כלפי חוברת זו יצאו רינונים שונים, ולכן השתדלנו לפרט ולהביא ראיות מוצקות עד כמה שניתן. אין בידינו לעשות יותר מכך. יקרא הציבור וישפוט.**

ז. העלילות כאילו כל הפרסום הזה מקורו בנקמנות פוליטית - אין להן שחר. בוועדה שהתכנסה ישבו גם רבנים מהציבור החרדי, בין האשכנזי ובין הספרדי, ואין להם כל קשר למחלוקות בתוך הציבור הדתי-לאומי. ומלבד זאת, עובדה ברורה היא שלא עלה על דעתו של איש לפרסם ח"ו עלילות דברים נגד ראשי ישיבות הכותל והר המור, ולא כנגד ראשי ישיבות הר עציון ופתח תקווה. אף אחד לא היה מעז להעלות על דעתו להפיץ דברים נוראים כאלה על רבנים גדולים, גם אם אין הוא מסכים עם הדרכתם בענייני כלל ישראל. מלבד זאת - דבר חמור מאוד הוא לצאת נגד גדולי ישראל ולהאשים אותם בפסיקה שהיא "דברי ביזוי, השפלה ועלילות שווא", בד בבד עם העובדה שאותם כותבים לא הסכימו לבוא להעיד בפני הוועדה שכינס הראשל"צ, וכן לא הסכימו לשמוע ולראות את הראיות.

ח. ובכל זאת, עדיין יכולה להישאל השאלה, מדוע היוזמה לפרסום כזה יוצאת מקבוצת אברכים ולא מגדולי הרבנים. ובכן, ראשית - חלק מחוברת זו (נספחים מס' 3-11) מקורו בפרסום רשמי של ועדת הרבנים הנ"ל. תשובות נוספות לשאלה זו אפשר למצוא בנספחים מס' 29 (בתחילתו), וכן 31-33.

לגופם של דברים

לפני כמה שנים החלו להצטבר ראיות רבות, ממקורות רבים ושונים, על דברים תמוהים ומזעזעים מאד שעושה הרב שלמה אבינר. אין בידינו הסבר מספק מדוע הוא עושה דברים אלו, אלא השערות בלבד, אך אלו הן העובדות, ואיתן אי אפשר להתווכח.

עלינו להדגיש כי חלק מכותבי המכתב היו בעבר תלמידיו ומעריציו של הרב אבינר, ואת החקירה הם ניהלו על מנת להוכיח את חפותו. לצערנו הרב, ככל שניסנו ללמד זכות ולדחות את הראיות - לא עלה הדבר בידינו, אלא להפך: ככל ששאלנו, התגלו לנו דברים נוספים קשים עוד יותר, ואף מהמקורבים אליו ביותר.

להלן חלק מהראיות:

א. הוא נחשב מהמומחים בהלכות טהרת המשפחה. אך לנו ידוע כי הוא מתיר נידות גמורות לבעליהן, במזיד ובאופן שיטתי, ומכשיל אנשים ונשים באיסורי כרת מדי יום ביומו. אין זה רק עניין של "קולות" או של אי ידיעת ההלכה: יש בידינו עשרות בדי טהרה מלאים דם (בחלקם דמי וסת גמורים, מכל ימי הוסת) שהנחנו והניחו אחרים בתיבתו המיועדת לכך, במשך כמה חודשים, וכתב עליהם "טהור" (נספח מס' 1), וכן בידינו עדויות אישיות בכתב ידם של אנשים מסכנים מקהילתו שהכשילם בפסיקות שערוריותיות בתחום זה, ולא רק בענייני מראות גרידא (נספח מס' 2). נושא זה נבדק בהרחבה על ידי ועדה מיוחדת שהקימו גדולי הדור, בה ישבו הרבנים הגאונים: הרב דב ליאור, הרב יעקב יוסף והרב זלמן נחמיה גולדברג שליט"א, אשר פרסמו את מסקנותיהם בעניין ואסרו עליו להורות בענייני נידה ואישות (נספח מס' 3). הרב אבינר סירב להופיע בפני הוועדה, בטענות מטענות שונות למרות שזימנה אותו להתייצב בפניה, והוא אף המשיך להורות למרות האיסור שהטיל עליו הרב מרדכי אליהו שליט"א (פירוט בנספחים 4-11*). הרבנים החתומים על הפסק הבהירו לנו בצורה ברורה שלא חזרו בהם, וכי זהו פסק דין לכל דבר, ולא רק מסקנות ועדה (פירוט נוסף בנספח מס' 12).

- ב. הוא כותב הרבה נגד הטלוויזיה, אבל החזיק זמן רב טלוויזיה בביתו, וראה סרטים מאוד לא צנועים ביחד עם ילדיו וגם לחוד (נספח מס' 13).
- ג. הוא כותב הרבה על צניעות ונחשב מחמיר מאוד בעניין, אבל בחייו הפרטיים הוא פרוץ עד להחריד: הוא מדבר בגסויות מהסוג הגרוע ביותר (בידינו הקלטות מדבריו, אשר בחרנו שלא לצטט בנספח, מפאת כבוד הקוראים. ניתן לשמוע בקלטת של "ספרית חווה" - "ליל כלולות", שיעור שני. בשמיעת הקלטת ניתן להבחין שהשיעור שם הועבר לפני נשים! השיעור הזה עבר שכתוב ועידון הדברים ופורסם בספרו "ליל כלולות"). נשים שעברו אצלו קורס להדרכת כלות, העידו שלאחר השיעור המרכזי שלו, בו פירט את התהליך המיני שלב אחרי שלב כמה פעמים - הרבה מהן הרגישו שעברו אונס קבוצתי (נספח מס' 14. מדובר על השיעור השישי בסדרה, "ספרית חווה" לא מסכימה למכור אותו, "משום מה"). הוא נהנה מאוד לדבר בפירוט על אונס ונטיית הפוכות (ע"פ עדות נשים - נספח מס' 15. וכן העיד לנו אברך אשר עבד איתו בקו הפתוח "עצת נפש"). והוא עבר בצורה בוטה על דין "יחוד", וגרוע מזה - מעשה המוגדר בהלכה כ"מעשה כיעור", שדינו כזנות (נספח מס' 16).
- ד. הוא התיר לאשת איש שזנתה להתחתן עם בועלה, לאחר שהגאונים הרב עובדיה יוסף, הרב אליהו והרב פנחסי שליט"א ולהבחל"ח הרב משאש זצ"ל אסרו עליהם להתחתן באיסור חמור (נספח מס' 17). הוא דאג להם לרב שיחתן אותם, והם חיים ביחד באיסור עד היום, בירושלים. לאחר זמן נודע לנו על מקרה נוסף, בו הוא התיר לאשת איש שזנתה להמשיך לחיות עם בעלה, והורה לה שרק יזהרו שלא תיכנס להריון (אנו מנועים מלפרסם פרטים). מקרה נוסף ארע גם עם שתי נשים שהטריד אותן (לא אותן נשים שפרסמו את הכתבה נגדו לפני שלש שנים, אלא נשים אחרות המוזכרות בנספחים) - שהאחת היתה מנקה בבית השניה, וזנתה עם בעלה של השניה. על פי דין תורה, היו צריכים לספר זאת לבעלה של המנקה כדי שיגרשה, אבל הרב אבינר כתב לשניה שבעלה והמנקה אמנם חטאו חטא חמור, אבל צריכה היא לסלוח להם, כי הסליחה חשובה מכל, ולא לעשות מזה עניין. מאוחר יותר - זנתה המנקה עם אדם אחר ואף הסתובבה עמו בראש חוצות. הרב דב ליאור שלח אנשים שיטרידו אותם כדי שלא ימשיכו לעבור עבירה בפרהסייה, וילכו משם. אז התקשרה המנקה לרב אבינר וסיפרה לו שמטרידים אותה. הרב אבינר התקשר לשליחו של הרב ליאור וביקש שיפסיק להטריד (עדותו של א. השליח).
- ה. הוא מדבר הרבה על ישרות ומידות טובות, אבל הוא עצמו מרמה, הן בענייני ממונות והן בענייני ציבור. בידינו עדויות של אנשים ששיקר להם (נספח מס' 18). וכן עדויות ופסקי דין מאנשים שגנב מהם (נספח מס' 19).
- ו. הוא כותב הרבה מאוד על אהבת ישראל וכנגד אלימות (דוגמא בנספח מס' 20), אך בעת המאבק על גוש קטיף, חנק, דחף (מדחק כמה מטרים) והיכה לעיני עשרות עדים, בחורים ובחורות שחסמו בגופם ג'פ צבאי בכניסה ליישוב נוה זקלים, תוך אמירה: "אתה לא מקשיב לרבנים!?" (עדויות בנספח מס' 21). הוא אף שיסה את תלמידיו להכות את מי שהתנגד לדעתו (נספח מס' 22). מאוחר יותר התנער מהדברים שעשה, שיקר במצח נחושה ואמר שלא היו דברים מעולם (נספח מס' 23).
- ז. הוא נחשב מהמומחים ביותר בענייני זוגיות וחינוך, אך ילדיו מעידים שיחסיו עם אשתו ועמם רעועים ביותר ועלו על שרטון לא פעם. חלק מילדיו עזבו את הדת, ניתקו מגע מהבית והתדרדרו למקומות שונים (הוחלט שלא לפרסם פרטים הידועים לנו בעניינים אלו, כדי לא לפגוע במשפחה).
- ח. בנוסף, נשים שהיו אצלו ב"טיפול נפשי" כביכול (בידינו כמה עדויות שהן כנראה רק קצה קרחון), מתארות תחושה של התעללות נפשית וניצול ציני של מצוקותיהן. בשיחות עמנו אמרו הנשים שחשו התגרריות מיניות מצידו, וכתוצאה מכך חשו תסכול, מבוכה וחוסר יכולת לעכל כיצד רב בישראל מתנהג ומדבר בצורה כזו (נספח מס' 24). הנשים נשמעו לנו אמינות, נורמליות וצלולות לחלוטין, ואף ביררנו נקודה זו בקרב מכרים ומכרות שלהן (נספח מס' 25). חלק מהנשים נטו להאשים את עצמן בתחושות אלה, ורק לאחר שהובאו לידיעתן מקרים נוספים - הבינו שהיתה זו התעללות של ממש (נספח מס' 26). בידינו שתי הקלטות של ראיונות אשר נערכו עם הרב אבינר בעניין זה. כל השומע את ההקלטות יכול להשתכנע לבד עם מי האמת (נספח מספר 27).
- ט. הוא נחשב כמנהיג ציבור, וממובילי המאבק על ארץ ישראל. יחד עם זאת, יש לו קשרים עם המחלקה היהודית בשב"כ והוא כותב בשבילם את מה שהם מבקשים (נספח מס' 28). רב חשוב המכירו אמר לנו שאין לו ספק שהוא עובד בשביל השב"כ או מוחזק בידיהם תחת סחיטה שיפרסמו את קלוננו ברבים. כמו כן, סיפר לנו

לאחרונה עיתונאי דתי מערוץ שבע, כי בעת המאבק על גוש קטיף - ראה לתדהמתו כי הרב אבינר מסר למטרה נער שחורר גלגלי ג'יפ. לשאלתו של העיתונאי: "מה זה מה שראיתי?", הגיב בהיתממות: "מה ראית?". אדם נוסף סיפר לנו את תמיהתו הגדולה על מה שראה בעת חסימת שער נווה דקלים למנוע את כניסת הצבא: הרב חנן פורת, הרב אבינר וצביקה בר-חי ניהלו שיחה עם אחד ממפקדי המשטרה הבכירים, מחוץ לשער. לאחר מכן ביקש המפקד מכולם ללכת, ונשאר להסתודד עם הרב אבינר בלבד. שניהם נראו מרוצים מאוד.

2. כל מה שנכתב לעיל הן עובדות עם ראיות ועדויות מוצקות. לאחר ידיעתנו דברים אלו, שמענו דברים רבים גם על אישיותו של האיש (נספח מס' 29). אין בפרסום הדברים קטנוניות או חיפוש האשמות, אלא בירור מוכרח המלמד שהעובדות הנוראות שנכתבו לעיל אכן יכולות להלום את אישיותו, חרף פרסומו בציבור כרב גדול.

למרות כל הנ"ל, הציבור מחשיב אותו עדיין כתלמיד חכם, מגדולי הדור (!) וכמנהיג ציבור. תלמידיו, ספריו והתבטאויותיו הרבות בתקשורת מעניקים לו כוח והשפעה עצומה. ישנם רבים מאוד היודעים על אחד או יותר מהסעיפים הנ"ל, או שתמהים על התנהגותו הגובלת בליצנות או על כתיבתו הגובלת בדמגוגיה - אך מחמת זהירותם (המבורכת!) בכבוד תלמידי חכמים הם מעדיפים ללמד זכות ולחשוב שלא הבינו נכון, או ש"לרב אבינר בודאי יש סיבות טובות לעשות כך". אך מצירוף כל האמור עולה כי שלמה אבינר אינו דאוי להיקרא רב (ראה בהקדמה, סעיף ה', בנספח 12 בסופו ובנספח מס' 29 בתחילתו), אין ללמוד ממנו תורה (כפסק הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"ד הלכה א') ורוע מעשיו אינו משתמע לשתי פנים (את ספריו צריך לגנוז, על פי פסיקת כמה תלמידי חכמים גדולים).

בכל פעם שמישהו מנסה לחשוף דבר מה אודות מעשיו של הרב אבינר, הוא מתעלם מכך לגמרי ע"י הצגה של "ענווה", כאילו למטה מכבודו להתמודד עם הדברים (נספח מס' 30), אך מאחורי הקלעים הוא דואג לפגוע ולהכפיש את כל היוצאים נגדו, לדאוג לפיטוריהם מעבודתם ולנידויהם החברתי (נספח מס' 31). הוא אף דואג שיפעילו לחצים ואיומים של ממש כנגד היודעים דברים עליו ומבקשים לפרסם או להעיד נגדו (נספח מס' 32). לצערנו עוזרים לו בכך אנשים ורבנים תמימים שאינם מסכימים בשום אופן לבדוק את העניין כראוי, ומוציאים לעז על הציבור הקדוש שהוכשל כל כך על ידו, כאילו מנסים להעליל עליו בגלל שיקולים פוליטיים. רבנים גדולים אחרים אמרו לנו בפירוש שהם יודעים עליו דברים רבים אך אינם יכולים לפרסמם מחשש שיטפלו עליהם עלילות או שיאמרו שהם מעלילים ממניעים אישיים או אידאולוגיים ופוליטיים (נספח מס' 33). ישנם רבנים הפועלים "בקטן", לפרסם שצריך להתרחק ממנו (עיין בנספח מס' 2, עדות מס' 10), ורק לאחרונה יצא פסק הדין הקובע שהרב אבינר מורה שלא כדון ושלא כהלכה ומכשיל את הציבור באיסורי גידה.

כאמור, אין בפרסום זה משום לשון הרע. מצווה להציל את ההמון מאיסורי כריתות ועיוות התורה, וחובה לפרסם ולהפיץ זאת אפילו בתורת חשש, וקל וחומר כשאנו יודעים זאת בוודאות גמורה. הרב אבינר בעצמו האריך בחובה זו, בספרו "בין אור לחושך" (נספח מס' 34). או לנו שנצרכנו להשתמש בדבריו כנגדו.

מן הסתם יצאו שורה של גינויים לחוברת זו, על ידי אנשים שלא ביררו את העניין כראוי (בחלק מן המקרים - כאשר היה סיפק בידם לעשות זאת, ואף על פי כן בחרו לא לבדוק באמת). אנו קוראים לציבור לא להתרגש מכל הגינויים, ולשים לב היטב מי מהרבנים לא נמנה על המגנים.

ונקודה חשובה לסיום: מתעורר חשש כי למקרא כל הדברים האלו, עלולה להיחלש חלילה האמונה בתלמידי חכמים בכלל או אפילו בתורה עצמה ח"ו. אולם מי שיקרא היטב את הדברים יבין, כי כלל לא מדובר כאן בתלמיד חכם אמיתי אלא במי שכל תורתו מן השפה ולחוץ. ברוך ה' שדורנו נתברך בתלמידי חכמים אמיתיים, צדיקים וישרים, טהורים ויראי שמים, הטובים לשמים וטובים לבריות. אשרי הזוכה להדבק בהם וללמוד מתורתם.

בכאב גדול, ובצפייה לישועה שלמה בקרוב

כ-30 אברכים מכמה ישיבות ברחבי הארץ (השמות שמורים במערכת. עיין נספח 32)

לשליחת תגובות ועדויות נוספות: avrechim@walla.com

נספחים לחוברת

נספח מספר 1

עדות אברך (שכתוב):

"בתחילת חודש אדר, בעקבות מעבר של אחד האברכים בכלל בפסגות לשוב מרוחק, הוא ביקש מהרב וייצן - ראש הכולל, לעשות שימוש אצלו בנושא מראות, כדי שיוכל לפסוק לעצמו, מכיוון שאין להם מורה הוראה במקום. כיוון שנכנס לשיעור - נכנסו רוב חברי הכולל. לאחר כמה דקות של שיעור, פניתי לרב וייצן ואמרתי: כל הדברים שאתה אוסר - אצלנו בבית אל מותרים. אמר לי הרב וייצן שהרב אבינר מקל גדול ויש לו כתפיים רחבות. לקחתי כמה עדים לצורך לימוד ושאלתי מורה הוראה נוסף, ואמר לי - זה לא שאלה, זה דם ברור. לא שואלים כאלו שאלות. אמרתי לו שאני שואל 11 שנה את הרב אבינר ושאלות כאלו הוא מתיר. אז אמר לי אותו מורה הוראה: מה אתה הולך לרב אבינר, הוא מתיר כל דבר, וסיפר לי: אברך ניגש אלי עם תחתון שהיה בו כתם אדום גדול מאוד מזמן של פרישה, ואמרתי לו שזה אסור וכנראה זה דם וסת. לאחר מכן התקשר אלי אותו אברך ואמר שאשתו 'לקחה את זה קשה', והיא רוצה לשאול את הרב אבינר. אמרתי לו שאני לא ממליץ, אבל הוא יכול, ושיספר לי מה היתה התשובה. הוא חזר אלי אח"כ וסיפר כי הרב אבינר אמר שזה צבע בעייתי, אבל זה בסדר. למחרת התקשר אלי אותו אברך כשכולו נסער, וסיפר שלאשתו התחיל הוסת בלי כל ספק, "מה, הוא רוצה להכשיל אותי?!". עד כאן סיפר לי מורה ההוראה.

בשלב זה לא היה ברור לי כלום. לא חשדתי במשהו מיוחד. בשבת הייתי באלון מורה, אז ניגשתי לרב אליקים לבנון וסיפרתי על העניין, ולהפתעתי הוא אמר לי: "אל תשאל אותו. הוא לא מבין שום דבר בנושא הזה. הוא מתיר את האסור. אני ראיתי דברים נוראים". הזדעזעתי מאוד ושאלתי את הרב אליקים למה הוא לא מפרסם זאת. ענה לי שביישוב שלו הוא פרסם מפה לאוזן ויותר מזה הוא לא יכול.

במוצאי שבת ניגשתי לרב מלמד ואמר לי את אותם דברים, ושהוא כבר פרסם בישיבה לפני שנתיים שלא לשאול אותו בנושאים אלו.

הייתי מאוד נסער והחלטתי לברר. שמתי בתיבה של הרב אבינר דמי יולדת וכל מיני דמים שנתנו לי כל מיני בודקים, ולמחרת גיליתי שהוא טיהר את הכל. אחר כך שמתי לו בקופסה דמי וסת מהיום הראשון לוסת, וגם על זה כתב "טהור". אחר כך הייתי יותר נועז, ושמתי לו כמות עצומה של דם, עד שכמעט לא היו שוליים לבנות על העד. על העד הראשון הוא כתב: "אם זה שבעה נקיים - טהור", ועל השני כתב: "פצעת את עצמך. אל תעשי בדיקה פנימית עד היום השביעי. תלכשי שחורים. שלמה אבינר" והוסיף את מספר הטלפון שלו.

למחרת שמתי שני עדים נוספים מהיום השלישי לוסת, וגם כן כתב "טהור".

למחרת ניגשתי לרב אליהו עם חבר והראיתי לו את כל העדים. הרב אליהו אמר: תגידו בשמי שאסור לו להורות בנושאים אלו. שאלנו שוב, וחזר ואמר: תגידו לציבור.

למחרת נתתי שיחה לפני אברכי הישיבה בבית אל. סיפרתי את כל הסיפור. הייתי מאוד נסער. היו ימים שלא נכנסתי בכלל למיטה מרוב סערת רגשות, כי פתאום הבנתי מה שהוא טיהר לי במשך החיים. אמרתי בשיחה מילים קשות מאוד, שלדעתי הוא רב מתחזה. זה יצר בלגן בישיבה וביישוב. אבל בעקבות זה התחילו להגיע אלינו כל מיני סיפורים תמוהים, כל אחד מסיבתו הוא, כמו סיפורים שהוא אמר שזה דם פצע ובבדיקה התברר שזה לא כך. לא הצלחנו להביא את כל העדויות לבית דין, כי לא כולם היו מוכנים לבוא ולהעיד.

בתחילה הרב אליהו נתן לרב בורשטיין לטפל בנושא, והוא סיכם עם הרב אליהו שיתקשר לרב אבינר. מתלמידים של הרב בורשטיין נודע לי שהרב אבינר אמר לו בשיחת הטלפון: ידעתי שהם מנסים אותי, אז בכוונה הטעיתי אותם. הרב בורשטיין התפלא ואמר שאלו דברים חמורים שאי אפשר לשחק איתם, וקבע איתו שמעתה על דברים כאלו הוא יכתוב "טמא". למחרת שמתי לו עדים נוספים עם דם וסת, ושוב הוא כתב "טהור". הבאתי אותם לרב אליהו והיה שם זעם גדול, ואז הרב אליהו מינה את הרב קלונסקי לטפל בעניין.

הרב קלונסקי חקר אותנו חקירה מאוד נוקשה וקשוחה, לקח את רוב הממצאים, הגיע לבית אל וגבה עדויות. הרב אליהו הורה שהרב אבינר יפסיק להורות בנושא. הרב אבינר כתב על התיבה שהוא לא מורה, אבל בפועל הוא כן הורה. שמנו בתיבה שלו דמי וסתות בתקופה זו, ושוב כתב עליהם "טהור". עם דמים אלו ניגשתי גם לרב איתן אייזמן, והוא התפלא מאוד מאוד.

בהמשך ניסיתי לדבר עם הרב עמי שטרנברג, אבל הוא לא הסכים לראות את העדים".

נספח מספר 2 - עדויות הציבור

1- *ת"א 401/96*

לבקשת הרבנים שליט"א,
אני חנון צעיר השנה התחתונה. נהניתי להביא עדים לראות למטר הרב אבינו שליט"א
ורבאות הפעמים שהובאו לו עדים שללעתי הם אדומים מדונב ב-2 הפסק טהרה או רצונו בכ"ז
להראות לו אותם ולתהמהתנו הוא יזרז את הכל, ליצי נקפני והראיתי עדים אלו לאחד האבירים
וגם הוא תמה מאוד אך אפשר להחזיר כזה מראה. ולכן הלכתי איתך לחרב סבבו שליט"א ולא
ספרתי לו שהרב אבינו כבר הלך והוא אמר לי את 2 ההפסקות.
רציתי להראות עוד יותר את המראות בין שבי"ז הרב אבינו חת"ר, אז הלכתי לחרב יהושע
נורבט שליט"א מבי"ת ונן ירושלים, ואסר לי שוב את 2 המראות.
גב אשרי אמרה שבמקרה זה שלא היה לה פגע אלא סתם זרימת דם.

4- *ת"א 401/96*

לפני 5 שנים אשתי שתי' ילדה בת בעקבות סיבון מסוים אשרי אושפזה במחלקה הכירורגית של
ביהל"ח הדסה עין כרם, היא הייתה מאושפזת כמעט חודשיים. במהלך אותם שבועות בנוסף לסבל
הנורמני, אשרי קבלה דיכאון אחרי לילה, לאחר שיתה שלי עם אחי מרובי
המציאות הקשה שלנו הוא הפנה אותי לרב אבינו לאחר שאשתי תעשה הפסק טהרה, אני חושב
שזה היה חודש אחרי הלילה.

שמתי במטפה את העץ שיהיה נראה לי כטמא אך בל"ז הנכסתי למעטפה וכתבתי הפסק אחרי
לילה, קבלתי תשובה טהור וכן לא לבדוק עמוק כי יש פגע, אני קצת חששתי להחזיר זה למרות
הצורך של אשרי בסיוע נפשי ונפמי מבני. כיון שאני מקורב
יודע שמקובל לשאול את הרב מאיר בנדורסופר מהעדה החרדית לקחת את העד ושאלתי אותו
הוא אמר טמא בצורה בהירה, אני מאז הצטרפתי לשמוע את דבריו בגלל המעב שבו הינו שרויים
אני ואשתי, הוא שאל אותי מדוע אני עצוב, ספרתי לו את המעב של אשרי ואף שאלתי אותו
האם אין בל"ז שיטה שיקפלה להחזיר את העץ הוא ענה לי שהוא מאוד מבין אותי, אך אין שיטה
שיקפלה להחזיר "ערך" ושבעו"ה אני יוסה עוד שבועיים הוא ניחם אותי ועמד אותי. אני רוצה לציין
שבפני הרב אבינו לא אמרתי כלל על מעצבה הנפשי של אשרי וכל' רק שמתתי את העץ במעטפה
וכתבתי הפסק לאחר לילה.

5- *ת"א 401/96*

כאשר אשרי הייתה בהריון עם בנו הראשון לקראת שלהי שנת תש"ס אשר לה פעם אחת שהיא
ראתה כחמ"ד על הגב החתונה.
התקשרתי לרב אבינו לשאול מה לעשות, והוא ענה לי כך: הכל בסדר, היא בהריון ומסולקת
דמים, אין להתחשב ממראה דם, הדם טהור. אשרי טהרה ועל שמאל, אין להתחשב.
אתם מותרים.

יש להעיר שהרב אבינו לא התעניין במהלך הכתם כלל.

4- *ת"א 401/96*

השולם והרבכה
בהמשך לשחתנו הריני כותב את אשרי אמרתי לכבודי.
מס פעמים הבאתי עדים מוכתמים בדם גמור לרב אבינו שליט"א אשר טיהר אותם. שאמרתי כיצד
אדע לכתוב בין דם טהור לדם נידה במידה יופיע? התשובה לכך הייתה אז אפשר שלא להבדיל,
ובדוא אשתי הדעינו!!! אמנם שאמרתי את אשרי אך גם היא ציינה אנה יודעת להבדיל וכמוצאה
ממצב זה הייתי מביא כמעט מיד יום דמים לבדיקה אצל הרב אבינו שליט"א ונאמתו זמן פרשתי
עד שקבלנו תשובה מהרב.

לאחר הלידה האחרונה אשרי לקחה כדורים ובמהלכם הופיע דימום הגשתי לרב אבינו עד לבדיקה
נבמשונה הוא ציין שמדובר בדם פצע! הדימום נמשך ואמנם אשרי ניגשה לבדיקה ונפא, הופאה
הודיע שמדובר בדימום מתוך הוחם. אמנם לא מדובר בווסת אולם זה יכול לקרות. חזרתי לרב
אבינו לבדד את משר התשובה התמצצת בעניין דם פגע והרב אמר שאם הרופא אמר שמדובר בדם
מהוחם שכעת הדם טמא!

שאלתי: ומה עם הפסיקה הקודמת שאמר מדובר שדם זה טהור? ענה הרב ואמר, לגבי השאלה
הקודמת לפי שהרופא אמר את חוות דעתו הדין שהדם טהור למרות שהחבר מואתר יותר
שפקודו מהוחם!

5- *ת"א 401/96*

ב"ה אור ליל"ז אייר

אשרי ילדה לפני כשנה וחודשיים תאומים בניחוח קיסרי.

לאחר הלידה (לערך חודש עד חודשיים) שוב יצא לה דם אך במינון הלש מאטר מחזור נרל
שאלתי את הרב אבינו (בלל להראות לי) אלא על עצם התופעה ומה לנהוג מבחינת ההלכה והוא
אמר שאם זה לא כמו מחזור אלא באופן הלש יותר אז אין בעיה וכן גם יתכן שזה פגע. בכל אופן
אשרי הניעה לרופא נשים אח"כ והוא אמר שזה מהוחם, וחזרתי לרב ואמרתי לו את זה. הוא נער
בי ואמר שרופאים גם טועים וזה סיפור מיותר וחזר שוב ואמר שאם זה בדם הלש אז אין בעיה.

6- *ת"א 401/96*

וכך מציד אחד מחשובי הרבנים ששלח מכתב ליוערת:

"לעניות דעתי מתוך היכרות אישית את הנושא הנידון אסור (ההדגשה במקור) לאפשר לרב אבינו
להורות בנישוא נידה ובמיוחד בהלכות כהנים ומראות דמים כולל החייסות לשאלת פגע או דם
מן המקור".

שלוש וברכה.

ברצוני להביא לפני הרב מקרה שקרה לי. בל סיוון תשס"ד אני הייתי בהריגה הראשון, בשבועה-14 להריגה. התעוררתי בבוקר ונלחתי כהם של עם החתחון, ונתם של עם סיכנס הפיזמה.

מדד נסענו בעלי ואני למיון חרום של מאוחדת, שם הכניסו אותי לאולטרסאונד ואמרו לי כי רואים הפרדות קלה של השליה. משם נסענו ישר ליד קטן היא נתנה לי מכתב רפואה האומר שאסור לי לעבור בתודש הקרוב ואמרו כי אנתנו אמורים לנתוח כאסורים.

חודנו הניתה המרדנו את המיטות.

המשכתי לראות עם ולכן הייתי צריכה לשים תחבושת.

שנה שילעה שאני בהריגה נכנסה אלי וראתה שאני לא ר"כ מרגישה טוב, היא אמרה לי- לא כל דמום בהריגה אסור, תשליחי שאלה לרב אביני.

בעלי הוא תלמיד של הרב אביני ומעריך אותו מאוד, חשבנו שאין סיכוי שהוא יחזיר, אבל נשאל הנכנסתי עד בדיקה שהיה מלא בדם משם ושלחתי אותו בצרוף של מכתב זו הסבדנו בדיוק את מה שהיה לי, ונתבט שאני מדממת כבר שלושה ימים, והדימום ממשיך. וכן את מה שהוא באולטרסאונד.

כשהזינו לקחת את המעטפה, היה כתוב על המכתב- הצבע שחור, וכך יהיה גם בהמשך. חיברנו את המיטות אך הלב שלי לא היה שלם, וכל הזמן הייתי קרועה.

שהיני בשורות טובות, אמא יהודיה שרועה לחיות בנחרה.

1986 א"ת - 11 - 10 פוסק אהרן שמואלין

לכבוד רבני המטה שלום וברכה

הנינו פסיד בואת את מה שראו עיני ושפשו אותו, לא מפי צידת אף כתב:

והשני תמו חש"ה תחתיו כהנו אשר המעי לשיכבנו משיכבה אחרת. משנעות הראשונים הוא ואשתו המענייה חבנו להתגורר בפרת אל - אצל חורף החורף.

באותם ימים, הוא נהג עלי עם בדיקת מעד שבעת תפיקים, לשאלת.

ראיתי את די הבדיקה והוא היה מוכנס בדם בור, נטרף כוח שפדוא לא נעץ מפני, וכך לפי תנבא, זכרתי זכרתי לא היה נראה כדם בתולים.

ואתו לי בפשטות שות אסור, נטרף לעשות הפסק חרש, ותיק שאלתי, מדוע כא שאלתי, הרי זה רואה ודעים אסור. הוא השיב, שכרוא כוח החרד לי הרב אביני בחרונו בנית אל.

לא התמנתי לנשפט אונן, וכתבתי שבעת בדיד, אז הוא טרף תבוא לי את הברקה מהיום חקוקים, והעיקר שברקאי זו תפני לו רבד אביני.

נאלמתי זמנית, מאחר וגם בבדיקה זו היה דימום בור, ופסק לניקח ששאלתי אנכי עלי, ולא ראיתי שום פתח לחתך.

חואל ויה דעתי מאופה אמרתי לי, שדיק את חרד שוכנא אלי, ושאל את הרב אביני, ריעשה ככל אשר יורה לי.

אח"כ סיפר לי שאכן חואל לו גם בדיקה זו.

שמרתי את הדיברים בלב, בתמימת, ולא תפתי לשתי אחרים, כי אמרתי שמדובר בתלמד חכם * המוחזק בכפשות.

לפני כשתניש אלי שמעות על פסקים מתמיהים, ופאו החלוצי להודות לשואלים, לא לפנת אלי עד פשאלתי של מראות דמים.

גם בתפנת זו, לא פסיסתי את הדברים, אלא אמרתי רק לעניים. רש בעת זאתות בלתי דעתי יונת כפשות, על סמך מה שראו עיני לפני כ-5 שנים, ותייפ חשמותות קתורבות

עד כאן זכרתי

תנחן: עם בתולים

השתלשלות הארועים:

החחוננו לפני כראבע שנים, בבואה המטונה היה מעט עם.

כשלישה שבועות אחר החחונה נטתרה, שמשנו (ביאה שנינה) ולא היה עם (בדנקי עלי קונח). בפעם הבאה ששמשנו (בביאה שלישית) אשתי הרגישה כאב, קינחנו והי די רחבה עם. אשתי די נלחצה מחיש של "רואה מהמת תשמעתי, אמנם לי היה ברור שמדובר כאן בדם בתולים. ומה גם שבביאה השניה חשתי שלא היתה הרגאה שלמה אלא הערואה חלקית בלבד. ואילו בבואה השלישית חשתי שהיתה הערואה שלמה.

על כפסן שהפדנו את המיטות, ובבוקר אחרי התמלה ניגשתי לרב שלמה אביני שהיה בביתי, הראתי לו את עצי הקינות ספרתי לו מה קרה והוא פסק שהיה עם פעם ואנו מוחלים. חוזתי והבהרתי שבביאה שניה חשתי שלא היתה הערואה שלמה אלא הערואה חלקית חוזר על פסקו שהיה עם פעם ואנו מוחלים. (הוא יעץ למרות איזו משעה לפי הביאה כדי למנוע הישנות המקרה).

בביאה הרביעית חזר הסיפור על עצמו. שוב ניגשתי לרב שלמה אביני ושוב פסק שאני עם פעם ונני מוחלים. בנקודה זו שאלתי אם יחזור המקרה על עצמו ונראה שוב אחר בואה עם באותו צבע אם צריכים אנו לבוא ולשואל או שמוא יכולים אנו להחליט לבד שהיה עם פעם הרב שלמה אביני פסק שאין צורך לבוא כל פעם ולשואל.

אולי.

כך נהגנו תקופה מסוימת כשהבעיה חודרת על עצמה כל פעם מחדש ולא הלכנו לשואל. פעם אחת היינו ביישוב "נוף-אילון", שימשנו ורואנו שני דמים (צבעים שונים): האחד הרגיל והשני שונה. בבוקר לקחתי את שני הדמים לרב זכריה בן שלמה שלישי"א והוא אמר שהדם השני (השונה) אינו בעייתי, אבל הדם הראשון (הרגיל) הוא בעייתי, ספרתי לו אז מה פסק הרב אביני והוא הביע תמיהה גדולה ואמר שאינו סבין ועל כפ הדם הזה הוא עם בתולים שאסור. (הערה: מה שלקחתם גם את הדם הרגיל לרב בן שלמה היה בגלל שלא היה על ידי כריגל אלא על טישו לבן).

היינו אצל ד"ר דניאל מלאך מורחלים (אני זוכר אם לפני שהיינו אצל הרב בן שלמה או אח"כ או גם וגם) ויחוא ברך ואמר שהיה עם בתולים.

טלפנתי אז לרב שלמה אביני ואמרתי לו מה שאמר ד"ר דניאל מלאך והוא בעקבות זאת חזר בו ופסק שאני אסורים. (הערה: טלפנתי כי חשבתי לתומי שאולי גם כך סובר הרב אביני שמתור כיוון שבביאה שניה לא היה עם, אבל כאמור הרב אביני חזר בו.

1986 א"ת - 8

שלום רב-

ותבקיעתי לכתוב לרב על עניין אישי שהיה אצלנו בהקשר עם פסיקות של הרב שלמה אביני שליליא בתלמות טרות המשפחה.

בחדש כסלו השנה, תשל"ה, ילדה רעייתי בן בעשטר"מ. בסוף חודש טבת (אניני זכר חוארין מודיק) עשתי רעייתי הפסק טרות. העד בבדיקת ההפסק יצא מלובל והשואנו את העד במשפט כשאלה לרב אביני, בצדק פתק שפניין שזה עד מבדיקת הפסק טרות שאחרי לידה, חשבת הרב אביני לידה - טרות.

גם בבדיקות הימים הראשונים של ל"ה נקיים העדים בבדיקות לא יצאו נקיים והשארנו אותם במעטפה כ"ל והתשובה של הרב אבינו הייתה - טרות.

ביום השלישי (או השני) לנקיים הלכה רעייתי לבדיקה שנתנית לאחר לידה אצל רופא (ד"ר פיליפ שוור) והוא ברך בבדיקה פנימית ואמר שהדימום מהרום קטין לא פסק ואף הואה רעייתי את הרב על הכפפה שבידו. באמת בימים שאח"כ המשיכו להופיע כתמי דם, שהוכיחו שהדימום לא פסק.

בברכת והאמת והשלום אהבני,

דברי הרבנים הגאונים

הרב יעקב יוסף שליט"א, רב גבעת משה, ירושלים ת"ו וראש מוסדות חזון יעקב

הרב דב ליאור שליט"א, רב העיר קרית-ארבע חברון ת"ו

הרב מרדכי אליהו שליט"א, הראשון לציון והרב הראשי לשעבר

הרב זלמן נחמיה גולדברג שליט"א, חבר בית הדין הגדול

הרב אברהם אלקנה כהנא שפירא שליט"א

ראש ישיבת מרכז הרב והרב הראשי לשעבר

(לפי סדר החתימה)

לכבוד
המועצה הדתית
מסה בנימין

ב"ה, כ"ב תמוז תשס"ה

שלום רב,

אנו, חברי ועדת הרבנים נתמנינו בשליחותו של כבוד מרן הראשלי"צ הגאון הרב מרדכי אליהו שליט"א לבדוק את התלונות והרינונים שהיו אודות פסיקותיו של הרב שלמה אבינר שליט"א בענייני סהרת המשפחה. לאחר שמיעת כמה וכמה עדויות הן בע"פ והן בכתב, ובהעדר שיתוף פעולה מצד הרב אבינר (שלא בא לישיבה המשותפת על אף בקשותינו), הגנו להודיע כי לאור הנתונים שבידינו נוכחנו לדעת כי יש דברים שהוא מורה שלא כדין ושלא כהלכה, ויש דברים שהם בבחינת "דבר תמוה שנראה לרבים שהתיר את האיסור" (יו"ד סירמ"ב ס"י).

ולכן הגענו למסקנה שאסור לרב אבינר להורות הלכה בנושאי אישות (נידה, כתמים, מראות, איסור אשה לבעלה ומה שקשור בכך).

אנו מבקשים בזאת מאת המועצה הדתית, להביא את הדברים לידיעת הצבור, בעיקר בבית אל והסביבה, ולהודיע שאין לפנות אליו בשאלות אלו.

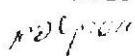
ובזה באעה"ח

לכבי
ועדת הרבנים
שלום וברכה

ראה ראיתי את המכתב של כבוד הועדה הנכבדה: הגר"ד ליאור שליט"א והגר"י יוסף שליט"א, בצירוף חתימתם של הראשלי"צ הגאון רבי מרדכי אליהו שליט"א והגר"י גולדברג שליט"א, והריני בזה כיהודה ועוד לקרא, וכתורה יעשה.

ובעה"ח
אברהם שפירא

ב"ה ראה ראיתי הכתוב והחתום לעיל ואני מצטרף, מרדכי אליהו

אני זלמן נחמיה גולדברג שליט"א וראש מוסדות חזון יעקב

8 (נאמן עלי דברי הגר"ם אליהו שליט"א ואני מצטרף לדעתו זלמן נחמיה גולדברג)

לכבוד הרב

בימים אלו מתפרסם לציבור מכתבם של ועדת הרבנים שמינה הרב אליהו בעניין פסיקותיו של הרב אבינר.

כיון שכבודו משמש במשרה תורנית ציבורית, חשבנו לנכון ליידעו ברקע לפסיקת ועדת הרבנים. במכתב זה מתוארת השתלשלות העניינים, ומצורפים לו מסמכים ועדויות שהובאו בפני הוועדה.

בתחילת חודש אדר הובאו לפני הראשלי"צ הרב מרדכי אליהו שליט"א עדי בדיקה שטיהר הרב אבינר, לאחר שהתעוררו ספיקות אצל השואלים היות ועדים אלו היו מלאים בדם וסת. הרב אליהו התפלא מאוד, כיצד יתכן שמורה הוראה בישראל מתיר דמים גמורים, שאף המקלים ביותר לא יתירו כעין אלו.

הרב אליהו מינה את הרב איסר קלונסקי שליט"א רבה של גבעת מרדכי כשליחו לסוגיה זו. הרב אליהו זימן אליו את הרב אבינר לבירור העניין, וחרב אבינר התחייב במכתב בחתימת ידו כי "כאשר אזכה להיפגש עם הדר"ג בעניין זה, כל אשר יאמר לי אעשה ואשמע" (נספח מספר 5). בפגישתם אמר הרב אבינר כי פסיקותיו נסמכות על שימושו את הרב אברהם דב אוירבך שליט"א. הרב אליהו ביקש מהרב קלונסקי שימסור לרב אבינר שיפרסם כי "אני חדל מלהורות הלכה בענייני נדה כתמים ומראות וכל זה עד שתבוא הודעה חדשה" (נספח 6). הרב אבינר פרסם הודעה זו, אולם לאחר כחודש התברר לרב אליהו כי בפועל הוא ממשיך להורות לשואלים אותו, וממשיך להתיר דברים שאינם ברי התרה כלל (נספח מספר 7).

בנתיים, שלח הרב אליהו שליח לרב אוירבך, שאמר במפורש כי הרב אבינר מעולם לא שימש אצלו ואף לא שאל אותו בעניינים אלו.

הרב מנחם בורשטיין, ראש מכון פוע"ה, פנה על פי סיכום עם הרב אבינר בהצעה לרב אליהו להקים ועדת רבנים, כדי לברר את העניין לאשורו (נספח מספר 8).

כחברי הוועדה נבחרו הרבנים הגאוניס הרב זלמן נחמיה גולדברג שליט"א, חבר בית הדין הגדול, הרב דב ליאור שליט"א, רבה של קרית ארבע, והרב יעקב יוסף, רב "גבעת משה" וראש מוסדות "חזון יעקב". יש לציין את דברי הרב בורשטיין כי הרב אבינר אמר לו ש"אין צורך בוועדה, אבל אם הרב אליהו מבקש אני אבוא" (מתוך הפרוטוקול הנ"ל).

בי"ז סיון פרסם הרב אבינר בידיעון הישוב בית אל כי הוא מבקש סליחה מנשות בית אל על כך שנמנע מלפסוק בעניין, וזאת משום "כי ראיתי שהשלום מופר... אך מראש ידעו שאני הדל איני בעל מחלוקת, ואיני עקשן, ואיני אוהב את הנצחנות ואיני להוט אחרי הרבנות. לכן הודעתי שבאופן זמני אני הדל חדל מלהורות בהלכות טהרת המשפחה עד הודעה חדשה, ואף תליתי פתק, וגם הסכימו עימי כמה רבנים". (וזאת למרות שמוכח בנספח מספר 3 כי זו הוראה של הראשלי"צ ולא יוזמה של הרב אבינר). אולם לאחר שכמה רבנים בדקו את העניין והתברר להם ש"כל מה שאני הדל מקל יש רבנים גדולים שמקילים, אם כי יש גם אוסרים" הוא שב להורות (נספח מס' 9).

הרקע לדבריו של הרב אבינר כי ישנם רבנים שבררו את הנושא, הוא מכתב שפרסם הרב יונתן אלרן שלאחר בדיקה התברר לו כי פסיקותיו של הרב אבינר תואמות לפסיקותיהם של מורי

הוראה גדולים, והוסיף שאף היו מראות שרבנים התירו והרב אבינר אסר (נספח מספר 10). מאחורי מכתבו של הרב אלרן עומדת בדיקה שבוצעה על ידי מספר רבנים שהלכו לרבנים הגאונים הרב נויבירט שליט"א, הרב דב ליאור שליט"א, הרב ישראל גנס שליט"א והרב נחום רבינוביץ שליט"א, והציגו בפניהם כמאה עדים, ורשמו על טבלה את פסקי כל אחד מהם על כל עד ועד. בשלב הבא פנו הרבנים לרב אבינר, הציגו בפניו את העדים, חלקם הוא טיהר וחלקם טימא, והתברר להם שפסיקותיו תואמות את פסיקות גדולי מורי ההוראה.

קבוצת אברכים טענה כי הרב אבינר בפועל מורה אחרת בתיבת השאלות המוצבת בפתח ביתו, ולא כפי שהראה לרב אלרן. אברכים אלו הראו עדים מלאים בדם וסת לרב נויבירט, לרב ליאור ולרב גנס, ומיד כאשר הם ראו את העדים הראו פניהם פליאה והורו שאין כאן שאלה כלל. "הרב נויבירט ניסה פעמיים במהלך הפגישה להביט בעדים ולחפש היכי תמצוי כ"ש אולי שייך להתיר אך בכל פעם הרחיק מיד העדים מעיניו, וללא אומר ודברים הורה שאין כלל מצב לחפש פתח היתר לעד טמא זה שהיה מראה אדום גמור, ואין שום אדם מורה הוראה בעולם היכול לטהר מראה זה". מכתב מפורט שנכתב ע"י אברכים אלו הובא בפני הועדה, והוא מצורף למכתב זה (נספח 11).

אותם אברכים הניחו בתיבתו של הרב אבינר עד מעדים אלו, (בלי שידע שהוא בבדיקה) והתשובה התקבלה "טהור"! כמו כן, הובאו מעדים אלו בפני חברי הועדה ואף הם אמרו כי אין שום צד ואפשרות להתיר עדים אלו. הועדה שלחה על ידי שליח מטעמה עד בדיקה (כאמור, עד מלא בדם וסת) שהוכנס לתיבתו של הרב אבינר, ותשובתו היתה "טהור".

בעקבות כך זימנה הועדה את הרב אלרן ורבנים נוספים שסייעו לו, אך הם סירבו להופיע בפניהם. גם הרב אבינר מסר הודעה למזכירת הועדה שהוא מבקש "להפסיק לשלוח לו מכתבים והודעות, ואת עמדתני נתתי באריכות לרב מנחם בורשטיין". בעקבות הודעה זו הוזמן הרב בורשטיין להופיע בפני הועדה. הרב בורשטיין תיאר בפרוטרוט את בדיקתו של הרב אלרן, והוסיף כי "הרב אבינר הגזים ועבר את גבול הקונצנזוס. לפני שנה וחצי אמרתי לרב אבינר שזה היתרים קשים, אמר לי שיש לו אסמכתא מהרב אוירבך מטבריה ועוד רבנים" (מתוך פרוטוקול הועדה). יש לציין כי הרב בורשטיין דיבר עם הרב אבינר בעניין זה לפני שנה וחצי, לאחר שהרב אבינר התיר אז עדים עם דם וסת. (ע"פ עדות רב שהופיע בפני הועדה ושמע זאת מהרב בורשטיין).

לאחר ניסיונות חוזרים ונשנים לזמן את הרב אבינר בפני הועדה שלא עלו יפה, וללאחר שמיעת עדויות רבות בעל פה ובכתב. ולאחר, שכאמור, בדקה הועדה בעצמה, הוציאה הועדה את מסקנותיה המצורפות.

קודם פרסום המסקנות לציבור נפגשו מספר רבנים עם הרב אבינר בהצעה להפסיק לפסוק ולהורות בנושאים אלו, ולמנוע את פרסום המסקנות. אך הרב אבינר סירב.

לתגובות וכ"ת.ד. 34572 ירושלים vaada15a.walla.com

ק"פ
 13
 קדימת
 פ"ו
 אג"ק

השורות העליונות הן כתב ידו של הרב יעקב יוסף. למעטפה הוא צירף דם וסת גמור, אך כתב בשאלה כאילו זה היום השביעי לנקיים. המעטפה נחתמה ונמסרה לשליח. המילה בשורה התחתונה היא כתב ידו של הרב אבינר.

נספח מספר 5

כ"ב כז באלול תש"ס
א"ז ע"ב תש"ן
הגאון רב מרדכי אליהו שליט"א
הגאון אב"ד
הגאון

אני מודה לך על כל מה שאתה
עושה בשבילי.

ובצ"ל נשאר לך חובת תורה
כל מה שאתה עושה ואתה

ברוך וכו'.

נספח מספר 6

אליהו
א"ת

MORDECHAI ELIAHU
FORMER CHIEF RABBI OF ISRAEL & RICHMOND LEZION

מרדכי אליהו
הראשון לציון והרב הראשי לישראל לשעבר

בסייד, בני נסן תשס"ה
1-9340.05

לכבוד
ידידי חיקר
הרה"ג איסר קלונסקי שליט"א
ירושלים

השלום והברכה,

אבקש מכבודו לפנות להרה"ג שלמח אבינר שליט"א ולמסור לו את בקשתי שימשיך
לפרסם ההודעה כפי שהוא סיכם עם כבודו בזה הלשון:

"אני חדל מלהורות הלכה בענייני נדה כתמים ומראות, וכל זה עד שתבוא הודעה
חדשה".

בברכה,

מרדכי אליהו

הראשון לציון הרב הראשי לישראל לשעבר

נספח מספר 7

ב"ה, יום שני י"ד אייר תשס"ה

איסר קלונסקי
רכ השכונה
נבעת מרדכי ת"ו
ירוקלים ת"ו

לכבוד

הרה"ג ר' שלמה אבינר שליט"א
רבת של בית אל

אחד ש"ט

כבוד לכבודו נפגשנו ביום כ"ה אדר"ש בו שיבת עשרת כהנים, באתי אליך או בשליחות ישירה של מרן הראשון לציון הגאון הרב מרדכי אליהו שליט"א. בסיומה של השיחה בינינו קבלה את בקשתו של מרן שלא להודות בענייני נידה כתמים, מראות ובדיקות באורח זמני ואף להודיע את הדבר הזה. נוסח ההודעה סוכס בינינו במדויק.

אף שממת את ההודעה כלשונה בתיבת השאלות בביתך, הנה בזמן האחרון כידוע לכבודו אתה שוב מורה בבדיקות ומראות, וזאת בניגוד למוסכם עם מרן הראש"צ שליט"א. והלא במפורש אמרת לרב מרדכי אליהו שליט"א בפגישתכם ביום כ"ה אדר"ש כי "כל אשר יאמר לי כבודו אעשה ואשמע", זאת ועוד, במפורש כתבת לרב מרדכי אליהו שליט"א, במכתב ששלחת אליו בכתב ידך ביום כ"ד באדר ב' תשס"ה: "אני מודה למעכ"ת על כל שטרה עבודי הדל, ובע"ה כאשר אזכה להמנע עם הדר"ג בענין זה כל אשר יאמר אלי אעשה ואשמע".

והנה אינך שומע ואינך עושה כפי שסוכס עם מרן הראש"צ שליט"א! מה נוכל להשיב על כך! אתמהר!

בידידות, בכבוד ובברכה
איסר קלונסקי.

נספח מספר 8

נס"ד, כ"ד סיון תשס"ה

העתקים:

לר"ש זעפרני שליט"א – לשכת הרב
לר"ש אליהו שליט"א – רבת של צפת
לר"מ בורשטיין שליט"א – מכון פוע"ה
לר"א מאלי שליט"א – עטרת כהנים
לר' נתן דריומוס נ"י – בית אל
לר' שלמה מילר נ"י

לכבוד

הרה"ג שלמה אבינר שליט"א
בית אל

השלום והברכה,

הרה"ג מנחם בורשטיין שליט"א פנת בהצעה למרן הראש"צ הרב מרדכי אליהו שליט"א להקים וועדת רבנים עפ"י סיכום עם כח"ד, כדי לסיים את העניין העומד על המרק (הוראות כבודו בענייני נידה, עדים ומראות) ברוח טובה.
בע"ה הוקמה הוועדה המורכבת מהרבנים הבאים:

הרה"ג זלמן נחמיה נולדברג שליט"א
הרה"ג דב ליאור שליט"א
הרה"ג יעקב יוסף שליט"א

בימים אלה חשב הוועדה ותקבע את סדרי עבודתה וישיבותיה, וכמובן שהיא תזמין את כו"ר, וכל זאת על מנת למנוע מחלוקת וחילול ה' ושכח"ר יוכל להמשיך את עבודת הקודש שלו ללא כל הפרעה.

הכרח לכבוד התורה
ביום הר"ל
בכבוד רב,

איסר קלונסקי

נספח מספר 11* - התחמקות מלהגיע לוועדה

בס"ד, י"ח תמוז תשס"ה

לכבוד

הרב איסר קלונסקי שליט"א

מאת

אפרת - מזכירה

בקשר לתאומים של ישיבת הועדה עם הרב שלמה אבינר שליט"א

ביום שלישי שעבר השארתי הודעות לכבוד הרב שלמה אבינר שליט"א על בקשת הועדה לקבוע מועד לפגישה.

ביום רביעי דברתי עמו בטלפון ובקש לדבר במועד אחר, היות והיה בכפד מימון ולא ידועה התפתחות העניינים.

ביום ראשון, י"ז תמוז בבוקר השארתי לו מספר הודעות, נענתי בהודעה בקולו של הרב שלמה אבינר שליט"א שהוא קבל את ההודעה והוא מחזיר צלצול.

בערב ניסיתי שוב לדבר עם הרב, כתשובה לכך התקשר אלי הרב אוריאל עובדיה ובקש למסור בשם הרב אבינר שליט"א כי "כל מה שקשור לוועדה שאומרים בשם הרב אבינר שהסכים, הוא לא הסכים, ולכן יש לפנות לרב מנחם בורשטיין. הוא דבר עם הרב והוא יודע מה עמדתו".

ביום שני י"ח תמוז השארתי הודעה לכבוד הרב אבינר שליט"א בשאלה האם דברי הרב אוריאל עובדיה הם תשובת הרב להזמנת הועדה, הרב חזר אלי ודברתי עמו טלפונית, ומסר לי הודעה בזו הלשון: "מה שאמר הרב אוריאל עובדיה שמסר בשמו, באמת בשמו. הוא מבקש להפסיק לשלוח מכתבים והודעות. כל כולו נתון כרגע בנושא גוש קטיף. ואת עמדתו נתן באריכות לרב מנחם בורשטיין".

אפרת - מזכירת הועדה

נספח מספר 12 - תוקף הועדה

אנו מתייחסים לטענות ולפרסומים השונים בעניין, על אף שברור לנו שימצאו טענות נוספות בהמשך:

טענה א': הרב זלמן נחמיה גולדברג שליט"א חזר בו, ואף הביאו אותו לוועדה במרמה.

הטענה הזו מסתמכת על מכתב שהצליחו להוציא מהרב גולדברג, וז"ל: "קבלתי את מכתב כת"ר שיקום ב"ד חדש, ולענ"ד דבר נכון מאד מהסיבה שמתחילה שקם הב"ד הקודם היה מדובר שכל הצדדים מרוצים ומעוניינים בזה". המשך דבריו של הרב גולדברג במכתב זה, מחוקקים במתכוון. מכל מקום, חתנו נשלח לשאול אותו על כך, והוא אמר במפורש שהפסק זה פסק, והוא לא חוזר בו. גם אנו דיברנו אישית עם הרב, פנים אל פנים לאחר שהפיצו מכתב זה בשמו, ואלו דבריו: "אני בורח ממחלוקות. אני במקרה בוועדה כי קראו לי. חשבתי שכל הצדדים מעוניינים בה, אבל אחר כך שלחנו לקרוא לרב אבינר והוא לא רצה להגיע. אז מה אפשר לעשות? שיקימו ועדה שהם כן רוצים וכן מעוניינים, שתבדוק! ש. אבל עושים שימוש במכתב שהרב כתב להוכיח שהרב חזר בו!

ת. הם יכולים להפיץ כל מיני דברים. זה שטויות! אם הם באמת רוצים - הם צריכים לקיים מה שכתוב שם ולהקים ועדה אחרת. קודם נראה אותם עושים את זה. זה מה שהם צריכים לעשות.
ש. מה צריך לעשות מי ששואל אותו בדרך כלל?
ת. שישאל רב אחר".

טענה ב': זייפו את חתימות הרבנים.

כל מי שמעוניין יכול להתקשר לכל אחד מחברי הוועדה ולשאל אותם אם חתימתם מזויפת. האמת היא הפוכה: היה מכתב שכתב אחד בשם מרדכי שישה, ששאל את הרב אליהו אם החתימות מזויפות, והוא ענה לו שכן. הראו את המכתב הזה לרב אליהו והוא כעס מאוד על כך (שמשינו סיפרו לנו זאת). עובדה היא גם, שהרב אבינר ותומכיו לא משתמשים עוד במכתב זה.

טענה ג': השליחים של הוועדה החליפו בדי בדיקה ושמו בדים אחרים במעטפה.

הרב איסר קלונסקי - רבה של גבעת מרדכי, יד מינו של הרב אליהו בעניין זה - הלך לתיבתו של הרב אבינר, ושם בה דמי וסותות בעצמו, בלי שום שליחים, כמה פעמים ובזמנים שונים. כל המעוניין יכול להתקשר לרב קלונסקי ולוודא זאת.

טענה ה': יש בדיקה גדולה ומקיפה שעשו הרב יונתן אלרן ורבנים נוספים, והוכיחו שפסיקות הרב אבינר לגיטימיות / ישנם פוסקים נוספים שמתירים בדיקת את מה שהרב אבינר מתיר, ואף יותר מזה.

הרבנים שבדקו את העניין יצאו מתוך נקודת הנחה שלרב אבינר בוודאי יש על מה לסמוך, ובמקרה הגרוע ביותר הוא רק טועה. לכן הם ניגשו לרבנים מומחים בענייני מראות ושאלו אותם לגבי דינם של מאה עדי בדיקה, וכמו כן ניגשו לרב אבינר ושאלו אותו ישירות וראו שהוא בהחלט יודע את ההלכה. אבל לשם כך לא היינו זקוקים לבדיקתם. השאלה אינה אם הרב אבינר יודע את ההלכה, אלא אם הוא אדם ישר או ח"ו לא. לשם כך צריכים היו הרבנים הבוודקים לשים בתא שליד ביתו, בעילום שם, דם וסת טמא לכל הדעות, ולראות כיצד יפסוק. אך הרבנים הנ"ל לא הסכימו לעשות זאת בשום אופן, למרות שהוצע להם. אם היו עורכים בדיקה כזו היתה נמנעת כל המחלוקת שהם מעוררים כעת. אף בחוברת שהוציא הרב אלרן לאחר שפורסם פסק הוועדה, הוא מפרט את הצבעים המסופקים השונים והפסיקות לגביהם, וכותב שם שאלו הצבעים שעליהם התעוררה המחלוקת. כיצד הוא ידע זאת, והלא הוא לא הגיע כלל לוועדה? את התשובה לכך הוא כותב בעצמו בסוף החוברת: "שהרב ש. אבינר אמר לנו שאלו הם הצבעים המסופקים שעליהם היתה ביקורת".

כמו כן, עיין בנספח מס' 9, המפרט בדיקה נוספת שנערכה לגבי צבע אדום לא מסופק, בקרב אותם רבנים אליהם ניגש הרב אלרן, והם לא מצאו כל פתח להתיר את מה שהתיר הרב אבינר. כמו כן מצורפת בזה תגובת הרב ליאור לטענה זו, מתוך פרוטוקול הוועדה (כזכור, הרב ליאור היה אחד מהרבנים אשר ראו ג"כ את אותם עדים שהוגשו לפני הרב אבינר):

פרוטוקול ישיבת ועדת הרבנים : הרב זלמן נחמיה גולדברג שליט"א , הרב דב ליאור שליט"א , הרב יעקב יוסף שליט"א . [א' תמוז תשס"ה]

לישיבה הוזמן הרב מנחם בורשטיין מכון פועה.

לפני כמה ימים לקחנו עדים שכל רבני המכון אמרו שזה דם, לרבנים , גנס , ליאור, נויבירט,

ורבינוביץ'. 100 עדים חזרתי המום . הרבה דברים שהיה ברור שזה דם התירו.

10 עדים נוספים נשלחו לרב ברקוביץ' [גבעת זאב למד אצל הרב פישר.] אמר שזה בסדר אנחנו

במכון המומים .

הרב ליאור : אנחנו מדברים על ודאי אדום לא על גבוליים.

טענה ד': יד ישיבת "בית אל" במעל, על רקע אישי ופוליטי.

אנו, שאיננו מיישבת בית אל, מכירים את הדברים מבפנים, ויודעים בעליל, שיישיבת בית אל אינה קשורה כלל לפרסומים. אדרבה - ניסינו אנו רבות לשכנע את הרב זלמן מלמד שליט"א וכמה אברכים ביישיבת בית אל שייסכימו לשתף עמנו פעולה, אך הרב זלמן היה חסר אונים, כי מצד אחד ידע את כל הדברים החמורים מכיוון שגם הוא רב בבית אל, ומצד שני הוא חשש (ובצדק, לצערנו) שאם יתערב אפילו מעט בעניין - יאשימו אותו מיד בהתנכלות על רקע אישי. לכל אורך הדרך הוא נמנע מליזום ולקדם דברים בנושא זה ואף אסר זאת על תלמידיו, מחשש שהיישיבה תיפגע.

טענה ו': הרב אבינר לא בא לוועדה רק משום שהרב יעקב יוסף היה שם והתבטא נגדו עוד לפני שקמה הוועדה.

עדות האברך שהוזכר בנספח 1: "כבר לפני שהוועדה התכנסה שלחו לרב אבינר מכתב שקמה ועדה ונזמין אותך בזמן הנכון. כבר אז הרב אבינר התקשר למזכירה של הרב קלונסקי ואמר שהוא לא מוכן לבוא לשום ועדה, עוד לפני שהיא התחילה (כך סיפר לי הרב קלונסקי). אבל הרב בורשטיין אמר שהוא יצליח לשכנע אותו להגיע. ביום שהתכנסה הוועדה, אני ומורה הוראה שנתקל בעניין פעמים רבות, העדנו בפניהם בתחילה. אחרי שהרב יעקב יוסף שמע אותנו הוא אמר בכולל שלו שאסור לרב אבינר ללכת להורות, ואמר שהוא מסתמך על המכתב שהרב אליהו שלח לרב אבינר כבר בניסן, שעדיין עומד בעינו.

בנוסף, ביום שישי לפני הפרסום הרב אבינר התקשר לרב ליאור ונימק את אי הגעתו בכך שהרב יוסף יושב בוועדה. הרב ליאור אמר לו שיבוא לוועדה ויטען זאת, ואולי יענו לבקשתו להחליף את ההרכב. אם יגיע תוכל הוועדה לדון על כל נושא שיעלה בפניה. אבל הרב אבינר לא הגיע.

טענה ז': הרב עובדיה יוסף שליט"א אמר לרב אבינר: "אל תגיב. גם אותי רדפו בגלל שהקלתי".

הרב אליהו בקשי דורון שליט"א סיפר לנו שהרב אבינר הגיע לרב עובדיה יוסף וניסה לטעון שרודפים אותו, אבל הרב עובדיה אמר לו: "תראה מה כתובים עליך! תפסיק להורות!". קריספיין, שמשו של הרב עובדיה, סיפר לנו שהרב אבינר התחייב בפני הרב עובדיה יוסף שיפסיק להורות.

בפועל, סיפר הרב אבינר למקורביו שהרב עובדיה אמר לו את מה שנכתב בכותרת הטענה.

מכתב של הרה"ג יעקב יוסף שליט"א:

כבוד הראשל"צ הרה"ג מרדכי אליהו פנה אלי בבקשה לרדן בענין הטענות על פסיקותיו של הרב שלמה אבינר עם כבוד הגר"ד ליאור והגר"צ גולדברג.

פנית הראשל"צ היתה לאתר שהרב אבינר כתב לראשל"צ במכתב בכת"י שהוא מתחייב לעשות בענין זה כפי שיורה לו הראשל"צ. הראשל"צ הורה לו להפסיק להורות בהלכות גידה, אך הרב אבינר פרסם בכית אל שהוא ממשיך להורות.

הזמנו אותו לדין בפנינו מספר פעמים אך הוא לא בא, ואף סירב לבא ולהציג את נימוקיו להמנעתו מלבא.

שלחנו באמצעות שליח בית הדין מעטפה שבה שמנו עד שעליו דם אדום לחלוטין, וכתבנו עליה בדיקת יום השביעי. התשובה מהרב אבינר התקבלה באותה מעטפה – סהור.

הרב מנחם כורשטיין העיד בפנינו שהרב אבינר אמר לו שהוא סומך בהוראותיו בענינים אלו על הגרא"ד אוידבעך, אך הרב איסר קלונסקי העיד בפנינו ששאל את הגרא"ד אוידבעך ואמר לו שהרב אבינר לא שאלו בענינים אלו מעולם.

שמענו קלטות של שיעורים שהעביר הרב אבינר לנשים, ובהם ביטויים הפורצים גדרי צניעות בצורה חמודה ביותר. הרב אבינר מדריך נשים בעניני צניעות על ידי תיאורים מפורטים על אברי גופן ודרכים לגרימת סיפוק מיני. זו זימה ופריצות. אין שום היתר להדריך נשים בצורה כזו. ⁸ דר

שמענו את עשרת העדויות המצורפות כזה. אני מאשר לקמן בחתימתי על כל אתת מהעדויות לחד שהערות נבדקה ותקרה ולא נמצא בה כל פסול.

מסקנתנו ממה ששמענו שהרב אבינר הודה הלכה שלא כדין במזיד, ואין לו נאמנות

בעניני אישות.

זלשמע אה

רעתי היא שאין לשמוע לפסיקותיו בכל החתם,

שיעוריו.

דבר דר
1049279 . 5. 1

נספח מספר 13 - טלוויזיה

עדות אחת מבנותיו (שכתוב):

ש. היתה לכם טלוויזיה בבית?

ת. היתה לנו טלוויזיה בבית עד כיתה ד' (=עד לפני כ-10 שנים). אחר כך היא עברה למחסן. עכשיו היא כבר לא שם.

ש. אבא שלך היה יושב לראות טלוויזיה?

ת. הוא היה יושב לראות איתנו כל מיני תכניות.

ש. היו גם תוכניות לא צנועות?

ת. היו תכניות עם דברים לא צנועים, כמו... (שם של תכנית). אחים שלי מספרים שהוא ראה איתם דברים ממש לא צנועים, אבל אני לא ראיתי את זה. אני יכולה להאמין לזה. זה הגיוני.

עדות אחת הנשים (שכתוב מהקלטה):

זה היה דבר די קבוע. במוצאי שבתות הוא היה יושב מול הטלוויזיה וצופה בכל מיני דברים. אף פעם לא רציתי לראות מה הוא רואה. די חששתי מזה. היה לו בן שהוא היה יושב לפעמים ורואה איתו. הוא הרבה פעמים היה קורא לאשתו שתבוא. רק לעיתים נדירות היא היתה מצטרפת. זה היה בשעות מאוחרות.

ש. שאלת אותו פעם למה יש לו טלוויזיה בבית?

ת. שאלתי רק לאחר מעשה. הוא אמר כל מיני תירוצים, שזה בשביל הילדים, במילא הם היו רואים אצל השכנים. את זה יש לי גם בכתב ידו. הוא לא הזכיר כמובן שהוא בעצמו ישב וצפה.

באחת הפגישות, בערך באחת עשרה בלילה, אני ישנתי למעלה והייתי צריכה משהו מהקומה למטה והטלוויזיה היתה במעבר. ראיתי מה שראו בטלוויזיה באותו רגע: גבר ואשה שנמצאים במיטה והגבר רוכן מעל האשה. התגובה שלי אז היתה שהסטתי את המבט ישר הצידה ולא יכולתי לעכל את מה שאני רואה, וישר אמרתי לעצמי: אסור לי לספר את זה, כי אני צריכה לגונן עליו, הרי זה לא לטובתו. זה היה האופי של מערכת היחסים, שהוא חייב להיות מושלם, אפילו אם אני רואה בעיניים שהוא עושה דבר שאסור.

ש. לא שאלת אותו על זה שום דבר?

לא שאלתי על זה כלום. ממש לא העזתי לעסוק בזה.

ש. הוא ראה שראית את זה?

הוא ראה שראיתי. הוא ממש ראה, היסב את המבט אלי ובוזה זה נגמר. הוא לא כיבה את הטלוויזיה, הוא המשיך לשבת.

עדות אשה נוספת (שכתוב מהקלטה):

ת: נכון. הוא ראה טלוויזיה. נכון. אני יודעת שיש לו טלוויזיה ושהוא רואה טלוויזיה ושיש לו בבית.

ש: ראית את התוכן של מה שהוא ראה?

ת: לא יכולה להגיד לך, כי אני באתי עייפה. זה היה רעש של סרטים, לא רעש של חדשות. אבל מה התוכן של הסרטים - אני לא יכולה להגיד לך. קולות של כועס, קולות של דיבורים יפים. תראה, אי אפשר... הם רואים ביניהם את התוכניות, אז אני לא ילך להפריע.

נספח מספר 14 - שיעור למדריכות כלות

2. לפני מספר שנים, אולי 15 שנה, השתתפתי בסדרת שיעורים של הרב אבינר, בנושא "הדרכת למדריכות כלה" היו 6 שיעורים השתתפתי בכל השיעורים. בשיעורים ששמעתי היו הרבה דברים לא נעימים לשמוע בגלל חוסר צניעות. אבל השיעור האחרון היה שיעור גרוע שבגרועים שאי אפשר לתאר במילים את גודל הזעזוע שעבר עלי. היו שם בין 30 ל-40 נשים. והוא ישב מולנו עם טייפ פתוח. הוא התחיל את השיעור ופתח שהוא מצטער שצריך להעביר שיעור כזה ושגם בשבילו קשה להעברה, כדי להכין אותנו.
- הוא דיבר על כל הקשר בין איש לאשתו בפרטי פרטים שאני לא יכולה לפרט כאן.
- היום אני עוסקת ברפואה אלטרנטיבית, ומשתמשת בדמיון מודרך לצורך ריפוי. ידוע לנו שאפשר להוליך את המחשבה למקומות שרוצים, ואיפה שהמחשבה נמצאת האדם נמצא.
- הוא דיבר בשקט ולאט ונתן הוראות מדויקות - גם היה באולם אור חלש. הייתי המומה רציתי להבלע באדמה מרוב בושה, כמעט הפסקתי לנשום, כשהשיעור נגמר קמתי פתחתי את הדלת ורצתי עד הבית. למזלי אף אחד לא היה ער בבית הלכתי לישון ובכייתי.
- לא העזתי לספר לאף אחד גם לא לבעלי, כ"כ התביישתי, אז הייתי יותר צעירה ולא היה לי אומץ לקום ולצאת מהשיעור, היום הייתי יוצאת. גם חשבת שיש שם רב מדבר כך, הוא יודע מה הוא עושה ובטח אני לא בסדר.

כו. ב"ית, אדם שמומק אשה בחמימות שואל אותה מראש אם היא מעוניינת בסוג כזה של כליז ולא נכנס באופן פתאומי לעומק של אולם די גדול, מקום חשוך לגמרי, וקורא לה ממרוחק של כמה מטרים: "בואי, את לא רוצה לראות?". לראות מה, לראות את החושך?

ראית שאני מתעקשת לא לבוא אחר כך אך המשכת לקרוא לי שוב ושוב "בואי, בואי". האם זו התנהגות של רב או של סוטה?

אני זוכרת את המעשה בבהירות כי גרמת לי מבוכה גדולה. לא היה לי נעים לסרב לאדם שנחשב בעיני סמכות עליזנה. זיכרון המעשה מעורר בי צמרמורת. מה היה קורה אילו בשמעתי לך הלילה והייתי נכנסת אחר כך אפילו לכמה רבעים פנימה? היי זו הייתה יכולה להיות פילה לגרושיך:

התנהגותך בכ"ת הדין בזמן שנחקרת על המעשה מחזקת את החשד. הפניית את מכתך אל הקיד הטיח את גושך הציידה בצורה מוזרה. תשובותיך היו מבלבלות והן מעוררות תהיות קשות. הנה ציטוטים מהפרוטוקול (מחזוריך הי גיפן תשס"ה, עמוד ראשון):

(שורה 7):

אבינר: "הישיבה שלנו עשתה חזיון אורקולי על ירושלים פתוח לרחוב כדי לחזק את רוחה. אכן החזיון אורקולי פועל בחושך ואי אפשר לראות באור וגם בפתח אי אפשר לראות".

(שורה 12):

אבינר: "אמרת ליקלמן" (כוונתו לקלמן ליבסקינד כתב מעריב) "שאני נכנס בפנים ומפעיל את הכפתור ויוצא יורדים מהכבש 9 מדרגות ואח"כ עשר מדרגות, אני מקבל את הצעת בית הדין שביה"ד יראו. הבאתי הרבה אנשים".

(שורה 14):

שאלת התובע: קלמן אמר שזה היה עדיין בהקמה ואיך אתה אומר שנכנסו אנשים, למה לקלמן לא אמרת שזה לא מתפקד?

תשובת אבינר: אני לא זוכר. לא דיברתי איתו שיעשה כתבה אלא שיעזור לי לצאת מהמיצר, וראיתי את החזיון לפני כן. אני לא זוכר איפה הכפתור ואין חלון והאור בחדר הכניסה האור היה מקולקל. לא זוכר אם נכנסתי לעומק כדי להפעיל, לא זוכר את הגודל ועשיתי בשביל לעשות חסד".

כשנשאלה על גודל האולם שתקת. ביקשנו (לא רשום בפרוטוקול): "תגיד בערך, האם כמו הגודל של האולם בכ"ת הדין", לא השבת. לכסוף אמרת: "לא זוכר". האם באמת אינך זוכר איך אפשר לשבת דבר כזה. טענת שהפעלת את החיידך בעבר והכאת למקום הרבה אנשים, אם זה היה נכון לא היית "שוכח" היכן הכפתור.

נספח מספר 17 - התרת זונה לבועלה

פרוטוקול

משתתפים: הרב זלמן נחמיה גולדברג
הרב יעקב יוסף
הרב רב ליאור
דש"מ/ה: הרב איסר קלונסקי

על סדר היום: פרוטוקול ישיבת הועדה לבירור ודאחיו של הרב שלמה אבינר שליט"א בעניני

זונה (מיסודי ה' תמוז תשס"ה)

1. הייתה שיחה טלפון מהרב שמואל פנחסי שליט"א שסיפר אל היתר בלתי מקובל ובלתי מובן(בעניין אשה שזינתה תחת בעלה ונרשה, ורצתה להינשא לכוהל, לאחר שהרב פנחסי כתב פסק לאסור פנו לרב עובדיה יוסף ופסק גם כן שאסור וכן לרבנים מרכזי אליהו ומשש שאסרו בכל חוקף, לאחר מכן פנו לרב אבינר והחיר להם להינשא וכשנישאל ע"י הרב פנחסי הטעם, אמר שכבר עבר 3 שנים ואם לא יחירם לא ינשאו לעולם).

א. פרשת נוחי מנדל

נכתב על ידי יוסי אליצור, יצהר (נשלח בצירוף מסמכים נוספים המוזכרים בגוף הדברים):

בקיץ תשס"ג השתתף סא"ל נוחי מנדל, אז מג"ד חרוב, כאחד המפקדים הבכירים בהחרבת ביתו של איציק סנדרוי במצפה יצהר. לקראת פסח תשס"ד פניתי אליו במכתב בשם אנשי הגבעה בבקשה לבוא ולדבר איתנו, כיון שבתוכניתנו לתבוע אותו לדין תורה ומוטב לדבר לפני כן (מצ"ב "מכתב לנוחי מנדל").

נוחי סירב להגיב למכתב, אך במקומו התקשרו גיסו, מאיר זליקוביץ', והרב אבינר וניהלו איתי כמה שיחות ארוכות. (תוך כדי כך ובעקבות השיחות נשלח "המכתב השני לנוחי"). הרב אבינר אמר לי בשיחות אלה שבדאי שנחי צריך להיפגש ולדבר איתנו, והוא ידאג לזה (כיון שנחי אדם מאד עסוק, ונצטרך לחכות וכולי).

אחרי למעלה מחודשיים, בתחילת אב, שלחתי מכתב לנוחי עם העתק לרב אבינר, ובו שאלתי למה הענין מתעכב ("המכתב השלישי לנוחי"). בתגובה שלח לי הרב אבינר SMS בו הוא כתב שהוא עובד על הפגישה, והיא תתבצע בקרוב. בתחילת אלול תשס"ד השתתף נוחי פעם נוספת בהרס בית ביצהר ('חות השקד'). פניתי אליו באותו מעמד ושאלתי אותו מתי אנחנו נפגשים. "אנחנו לא נפגשים", הוא ענה. שלחתי מכתב לרב אבינר בו אמרתי שנחי שיקר לי (לא העליתי על דעתי שהרב אבינר הוא זה ששיקר), וכיון שכך אנחנו כבר לא מחכים יותר ("מכתב לרב אבינר"). בתגובה קיבלתי SMS מהרב אבינר "הענין בבדיקה". הודעתי לו ב-SMS שאנחנו לא מחכים, וביום שישי שלאחר מכן הגענו למחאה מול ביתו של נוחי בכרמי צור.

לאחר כחודש קיבלתי מכתב מהרב אבינר ובו הוא מודיע שהוא תמיד אמר לנוחי לא לדבר איתנו. במילים אחרות: הוא שיקר לי במשך כחצי שנה, ולא התנצל על כך במילה, אלא כתב כדבר המובן מאליו שזה מה שאמר כל הזמן לנוחי.

בהמשך הזמנו את נוחי לדין תורה בפני בית הדין ביצהר ("הזמנה לבית דין"), והוא סירב להתייחס, בגיבוי של מכתב שכתב הרב אבינר בו הוא אומר לו שאין הוא חייב להתייחס בכלל להזמנה הזו (בניגוד גמור לשולחן ערוך הפוסק שמי שמוזמן צריך להגיע או לקבוע בית דין אחר לבירור הטענות נגדו).

הודעתי לרב אבינר שאנחנו מעוניינים לתבוע אותו לדין תורה על הוראתו התמוהה לנוחי לא להגיע לדין תורה. הוא כתב ב-SMS שהוא מעוניין דוקא בבית הדין הרבני בירושלים. לאחר השיחה הבנתי מדוע: בבירורים התגלה שבית הדין הרבני בירושלים הוא גוף בירוקרטי בצורה בלתי רגילה. הגשת תביעה היא רק עם הגעה לשם (לעומת פקס או דואר בבתי הדין הרבניים שביש"ע וכדומה) ולאחר שיחה עם מזכיר בית הדין. בעקבות ההתנהלות הזו הרגשתי שאין כאן שום רצון לבירור אמיתי בין יהודים, ובשלב זה הקפאתי את הנסיון לדון עם הרב אבינר ותלמידיו בצורה עניינית ומכובדת.

יש לציין שבהמשך פיקד נוחי מנדל על הכאת אנשי שאנור בכניסת מנהלת הגירוש לישובם ("עדות אריאל פרל"), ובמצור על צפון השומרון לקראת הגירוש משם (כמפקד בא"ח נח"ל).

ב. פרשת "מנהיגות יהודית בליכוד"

עדות משה פייגלין, "מנהיגות יהודית":

לפני כחמש וחצי שנים פנה אלי מכר המעריץ את הרב אבינר ומשמשו באופן קבוע, והציע לי להיפגש אותי עמו. אינני מצוי בעולמם של הרבנים, אך התרשמתי מהאזנה לפינותיו הקבועות בערוץ 7, שמדובר באדם שראוי להיוועץ בו, והסכמתי ברצון.

נפגשתי עם הרב אבינר בכית המדרש בשיבתו בירושלים. הנושא שעמד על הפרק אז היה כוונתי לשלב את תנועת מנהיגות יהודית בתוך הליכוד. לא פניתי אל הרב אבינר בכדי להורות לי הלכה בעניין, אך עניין אותי לדעת מה הוא חושב בנושא.

באותם ימים כבר התפקדתי לליכוד באופן אישי אך עוד לא הכרזתי על ההשתלבות בליכוד באופן רשמי.

הגעתי לפגישה עם חיק מסמכים עב כרס, והסברתי לרב את המהלך כמיטב יכולתי. עיקר השיחה נסוב על אישי ציבור בליכוד שכתבו לי כי הם רואים בחיוב את המהלך.

לסיכום שאלתי אם הוא רואה בעיה כל שהיא בהשתלבות הזו ובהתפקדות אנשינו לליכוד. הבהרתי לרב כי יש המתנגדים לדעיון. תשובת הרב היתה נחרצת, והוא חזר עליה פעמיים, איך כל בעיה במהלך אותו אני יוזם.

נספח מספר 19 - מעשי מרמה בענייני ממונות

א. גניבת תמונות וזכויות

רב שעבד שנים רבות בעבור הרב אבינר בעריכת ספריו, אסף במשך שנים רבות תמונות נדירות של הרצי"ה זצ"ל, ותכנן להוציא מהן אלבום תמונות. לפני זמן לא רב לקח הרב אבינר בהשאלה את התמונות ופרסם אותן כאלבום על שמו ("רבנו"), ללא רשות מהרב הנ"ל. הרב בעל התמונות פנה אליו בתדהמה, כיצד הוציא את האלבום והרוויח בעצמו את הכסף על ההוצאה, אך הרב אבינר התחמק ולא הסכים להחזיר את התמונות. אז תבע אותו בעל התמונות לדין תורה בפני בית דינו של הרב גדעון פרל מגוש-עציון, ובית הדין פסק לטובתו של בעל התמונות. הרב אבינר חויב לשלם קנס, להחזיר את התמונות ולערוך שינויים במהדורות הבאות של האלבום שהוציא (בידינו צילום של פסק הדין). כתוצאה מכך הרב אבינר פיטר את עורכו המסור, והשאיר אותו ללא עבודה.

הואיל: יבין הצדדים ההקיים הליך בוררות בפני הבורר הרב גדעון פרל (להלן: "הבורר").

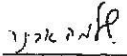
והואיל: הסכם זה הינו בקשר להחלטת הבורר בבוררות מיום כ' בכסלו, נשפ"א להסכם זה.

והואיל: וישום ההלכות הבורר מהייב עריכת הסכם בין הצדדים להסדרת הנישאים הכלולים בהחלטת הבורר.

למיכר הסכימו הצדדים ביניהם, כדלקמן:

1. התביא להסכם זה מהיוה חלק בלתי נפרד ממנו.
2. הצדדים מצהירים ומסכימים כי כל התמונות הנמצאות בידי הרב שייכות אך ורק לי כילל המוניות האלפים, (הוצ' מהתמונות הפרטיות של הרב אבינר).
3. ספרית זוה מתחייבת להעביר לידי הרב 10 אלבומים ביספים מהמהדורה הראשונה של האלבום "רבנו", וזאת תוך 7 ימים.
4. ספרית זוה מתחייבת להעביר לידי הרב סך של 5000 ₪ עבור הוצאת המהדורה הראשונה של האלבום "רבנו", וזאת תוך 7 ימים.
5. ספרית זוה מתחייבת כי בכל המהדורות הבאות של האלבום-הספר "רבנו", יקבל הרב סך של 10 ₪ מהדפסת כל ספר. בסיום ההדפסה ישלח לרב צ'ק שזמן פרעונו הינו 90 יום מיום זהדפסת. (סכום הצ'ק יהא הנכפלה של מספר הספרים-אלבומים שיודפסו, כסול 10 ₪).
6. יידגש כי כל התחייבויות הצדדים הינו אך ורק לפרסום האלפים "רבנו" בצורתו הנוכחית, וכן אין רשות לצד א' להשתמש בתמונות לצרכים אחרים ו/או לצורת פרסום שונה ואחרת.

הרב
צד ב'

הרב שלמה אבינר
צד א'

ב. גניבת כסף

סיפור זה שמענו מבעלי המעשה. הם לא רצו למסור עדות מפורטת יותר לפני שיתיעצו עם גדולי הדור.

1. בתו של רב ידוע, היתה חולת לב והתחתנה לפני כמה שנים. מיליונר מחו"ל תרם למשפחה סכום כסף גדול מאוד לכבוד החתונה. מכיוון שהרב אבי הכלה לימד באחד המוסדות של הרב אבינר, הוא סיכם עם המיליונר שישלח את הכסף לאותו מוסד. לאחר זמן ניגש הרב הנ"ל לרב אבינר, אך הרב אבינר אמר שלא שלחו כלום. המיליונר אמר שהוא שלח ותמה מאוד כיצד יתכן שזה לא הגיע. הרב אבינר שב ואמר שלא הגיע דבר.

סיפור זה נודע לנו מכלי שני, מפי אדם נאמן המכיר אישית את בעל המעשה.

2. צ' הלווה לעמותת עטרת כהנים 40,000 דולר, וחשב בתומו שאם הוא מלווה לרב אבינר - אין צורך בכתיבת שטר על ההלוואה. לאחר זמן הרב אבינר הכחיש את ההלוואה ואמר שלא היו דברים מעולם ואינו חייב לו דבר. נודע לנו כי מנכ"ל "עטרת כהנים" בזמנו, ידע מהסיפור, ומדי פעם היה נותן ל-צ' מעט כסף בחשאי.

שכתוב שיחה:

"היה מוסד בשם 'עטרה ליושנה', שהרב נבנצל עורר אותנו לייסד. אחר כך התחברנו למתי דן שעבד על הכנסים על המקדש, עם משפחת כהנא. גכנסנו לבית המוגרבים. הקמנו כולל. ראש הכולל היה רב צדיק ותלמיד חכם גדול, שאל תכתוב את שמו כדי שלא ינזק מזה. יסדנו כולל שילמדו שם מכל הגוונים והזרמים - דתיים וחרדים, בלי מחיצות. לאחר זמן הבחורים וגם האברכים אמרו שחשוב להם מאוד השקפה, ואז הביאו את הרב אבינר לישיבה. זה לא היה בהסכמת הרב שמחה קוק והרב נבנצל. הם מחו על כך בתוקף, כי האברכים נסחפו לאט לאט אחרי הרב אבינר. אברכים צעירים לא תמיד היה להם כושר אבחנה. היה על זה מהומה. הרב סגל ז"ל ניסה לתווך בין החבורה של מתי דן ובין אנשי 'עטרה ליושנה'. אנחנו דרשנו שראש הכולל ימשיך בתפקידו. הוא אדם עדין מאוד שלא רצה להיכנס למריבה ולכן נאלץ ללכת. בסופו של דבר אמרנו: בואו נלך לדין תורה. והצענו - נלך לרב מהציבור שלכם, שלא תאמרו שהולכים לרב חרדי שפוסק בכוונה לרעתכם. הלכנו לר' אברום שפירא. פסק הבוררות שלו נמצא לפניך. לאחר הפסק ר' אברום אמר לי עליהם: תשמע, הם תלמידים שלי, עשיתי מה שיכולתי לטובתם, אבל זה הדין, אין מה לעשות.

"טוב, היה פסק שלא מצא חן בעיניהם. אז מה הם עשו? אמרו: אנחנו לא 'תורת כהנים' ולא 'עטרה ליושנה', אלא 'עטרת כהנים'. אם היו אומרים אנו מקימים ישיבה אחרת - בסדר, אמנם הם לוקחים את התלמידים, אבל טוב. אבל הם לא עזבו את הבניין במשך חצי שנה! אם הבחורים הצעירים עושים את זה - נו טוב, בחורים צעירים. אבל הרב אבינר היה אדם מבוגר שהיה צריך להנהיג אותם, וזו היתה ההנהגה שלו. אחרי חצי שנה הם עזבו, אנחנו חזרנו והקמנו את הכולל מחדש. היום הוא נקרא 'כולל אמרי יושר'. היינו מוכרחים לרדת מהשם 'תורת כהנים', כי זה קרוב מידי ל'עטרת כהנים' שהם גנבו.

"הוא גנב ישיבה! אז ראיתי מי עומד לפני. ידעתי ואמרתי בפירוש כבר לפני עשרים שנה שיבוא זמן והציבור יכיר שזה לא מי שצריך ללכת אחריו. וזה חוץ מזה שהוא לא מתאים להיות ראש ישיבה בכלל. הוא לא יודע להעביר שיעור בגמרא. הוא פשוט גנב ישיבה. היה שם אדם שכיהן כראש ישיבה, גברא רבה, אדם רציני ונחשב, הוא נתן את השיעורים, את המלגות, ונכנסים מהדלת האחורית ומוציאים אותנו מהחלון. הרב אבינר היה צריך להבין, כמו כל אדם קצת עניו, קצת ירא שמים, שאם זה המצב, שהוא יאלץ לזרוק תלמיד חכם מהכולל שלו - עליו ללכת בעצמו. אבל הוא נלחם על מקומו".

פסק דין

התובעים: אגורת עטרה ליושנה ע"י

הנתבעים: תורת כהנים ע"י

הצדדים חתמו על שטר בוררות לפיו הבורר ראשי לפסוק דין לדין כין לפשרה ובלו לנמק את פסה"ד.

לאחר שמיעת טענות הצדדים והעיון בחומר שבתיקים אני מחליט כולהלך:

1) הרב אבינר ימשיך בתפקידו לחת הרצאות פעמיים בשבוע בישיבה, אולם לא יקבע לימורו בישיבה בשעות הסדר בישיבה. מינויו כראש ישיבה ע"י נתי דן בטל למפרע בגלל חוסר סמכות.

2) לאור הטענה בפני שיש המיכה באגודה לדרישת תלמידים שהרב אבינר ישמש גם כר"מ הכיתה הנוכחית בישיבה, יש לקבוע ע"י היו"ר כשיקבל בקשה ככתב ע"י שלושה חברים לפחות, אסיפה דחופה תוך שבעים מהיום של 10 חברי האגודה, ואם יתברר שלפחות חמישה חברים יצביעו בעד הצעה זו, ובתנאי שהיו"ר לא ירצה להשמש בזכותו לקול כפול, על הועד להסדיר תוך חצי שנה מהיום שיקומו בהקדם שתי כיתות בישיבה. כיתה אחת עם הרב אבינר כר"מ הכיתה עם התלמידים שרורשים אותו כר"מ, וכיתה נוספת תחת ר"מ אחר כפי הצעת הועד, וכנ"ל.

כל זה בתנאי שהרב אבינר יצהיר בכתב שהוא מוכן למלא פונקציה מליאה של ר"מ להגיד שיעורים יומיים כגמי ככיתה זו. בלא הצהרה זו אין צורך לכנס אסיפה כללית.

בכל אופן מינוי רמי"ם נוספים ל-2 הכיתות אם יקומו או ראש ישיבה על כל הכיתות מסור רק ליו"ר ולועד כאמור לעיל, וכך חובת לימוד קדשים חלה על כל התלמידים הישיבה וכנ"ל.

7) כל ספק שיתעורר בכירור פסק דין זה יוכרע ע"י הבורר. כ' אייר תשמ"ב

נספח מספר 20

מתוך "מעייני הישועה" גליון קצ"א, פרשת תזריע תשס"ה:

מלחמה נגד אויבים, היא באקדח וברובה, בתת־מקלע, בטיל, במטוס ובטנק. אך המלחמה עם אוהבינו היא בדיבור, בדיבור של שכל, בדיבור של רגש, בדיבור של שלום, במענה רך ישיב חימה, כי אנשים אחים אנחנו.

נספח מספר 21 - מכות

שכתובים מהקלטות

עדות שלום בן-שבת, אברך, קרית-משה ירושלים:

במוצאי ט' באב, בשער של נווה דקלים, רוב בני הנוער של נווה דקלים היו בכביש הראשי. ההתנהלות היתה כך שכל רכב צבאי שעובר היו מנקבים את הגלגלים. בסביבות אחת בלילה הגיע הרב אבינר, בהתחלה הסתכל על מה שקורה, אחרי כמה דקות הגיע ג"פ דיסנדר של הצבא. רוב בני הנוער רצו והתחילו לפנצ'ר אותו, ואז ראיתי שהרב אבינר לוקח מגפון והתחיל לומר: זה לא דרכה של תורה. אני ועוד שני חברים הלכנו ועמדנו בחזית של הג"פ. הרב אבינר התחיל לדבר במגפון ואמר שמי שמקשיב לרבנים שיזוז מפה. אני אישית לא זזתי. הרב אבינר עלה על מכסה המנוע של הג"פ. אני עמדתי מקדימה עם הגב כלפיו. הוא התחיל לומר שמי שעושה את זה הוא פרובוקטור של השב"כ וכו'. לא התייחסתי אליו. אמרו לי שהוא הניח את המגפון ואז הוא חנק אותי. כשהסתכלתי עליו הוא אמר לי: אתה לא מקשיב לרבנים? אמרתי לו: אני מקשיב. תלוי למי. ואז הוא דחף אותי בכוח קדימה. זו היתה הפעם הראשונה. הוא חנק מסביב לצוואר, חזק. לא בשביל שלא אנשום אבל בשביל להכאיב. עשיתי סיבוב לנוח. חזרתי וראיתי שהוא הצליח להשתלט ולהזיז את האנשים שלא יחסמו את הג"פ. הג"פ התחיל לנסוע. הצלחתי להגיע שוב לג"פ. איך שהוא ראה אותי הוא חנק אותי שוב והתחיל לדחוף אותי איזה ארבע מטר לשוליים של הכביש.

ש. התנגדת?

ת: לא התנגדתי. לא עשיתי שום דבר. כאילו הייתי איזה אבן. זה העניין בגדול.

ש. כמה אנשים ראו את זה?

ת: כמה אנשים ראו ספציפית? עשרות. כמה אנשים היו במקום? כמה מאות.

ש. ידוע לך על מקרים נוספים?

ת: אני יודע אישית שהיו לפחות עוד שלוש מקרים חוץ מהמקרה שלי.

ש. אתה יודע שהרב אבינר הכחיש את הסיפור בתכנית שלו ב"מורשת" ואמר שלא היו דברים מעולם?

ת: טוב, אז היום בערב יש לו שיעור ברדיו קול חי, ואולי אני או אשתי נעלה לשידור ונשאל אותו שוב פעם.

עדות גלעד אורבך, נווה דקלים ת"ו:

אני אספר את הסיפור בקצרה. היה את הבלגן בתשעה באב על הכביש הראשי בנווה דקלים במוצאי תשעה באב. הגיע לשם רכב צבאי, ג"פ צבאי. חסמו אותו וניקבו לו את הצמיגים. היה שם בלגן, לא נתנו לרכב לעבור.

ש. כמה חבר'ה היו שם?

ת: היו שם הרבה. בסביבות מאתיים איש על הכביש, וחסמו את הרכב פחות. אז הגיע לשם הרב שלמה אבינר, התחיל וצעק על החבר'ה שיפתחו את הכביש.

ש. למה הוא ביקש שיפתחו את הכביש?

ת: הוא רצה שיתנו לרכב לעבור. אז עשו שתי שורות של אנשים חומה, כדי שהרכב יתחיל לנסוע. ואז ברגע שנתנו לו לעבור קפצתי פנימה ולא נתתי לרכב לעבור. אז הוא בא, קפץ, חנק, תפס אותי בחוזקה בצוואר ודחף אותי אחורה.

ש. היו ברכב חיילים?

ת: היו שם שני חיילים שלא יצאו מהרכב.

ש. אז הוא עשה בשבילם את העבודה?

ת: כן.

ש. ואז הוא דחף אותך וחנוק אותך?

ת: כן, ולא נתן לי לעבור.

ש. זה היה בברוטאליות?

ת: כן, בברוטאליות.

ש. ממש חזק?

ת: כן. יותר מידי חזק.

ש. כמה אנשים הוא דחף ככה?

ת: שלושה או שניים. ידוע לי על שניים לפחות.

ש. מה היה המשך הסיפור?

ת: שהרכב נתנו לו לעבור, והוא נסע.

ש. כמה אנשים היו עדים לחניקה?

ת: היו שם עשר-עשרים לפחות.

עדות נילי נוימן, בת 14, יצהר:

היה לילה אחד שכולם הסתערו על הג'יפים ופינצ'רו אותם. ואז אני עליתי על ג'יפ אחד, ואז הרב אבינר בא והוריד אותי. לא משך אותי, תפס אותי בכתף ואמר לי לרדת. זה היה במוצאי תשעה באב. הרבה חברה באו ופינצ'רו גלגלים. אני לא יודעת מה אחרים. אותי הוא תפס בכתף ואמר לי לרדת מהג'יפ. הוא לא אמר יותר מידי הרבה. הוא החזיק אותי בכתף ואמר לי לרדת.

ש. מה את עשית כשהוא משך אותך?

ת: הייתי קצת ב"שוק". לא הבנתי מה קורה. התלבטתי אם זה באמת הרב אבינר או לא. זהו. זאת היתה התגובה שלי.

ש. שאלת אותו משהו?

ת: התלבטתי אם זה הרב אבינר או לא. לא הבנתי מה קורה, איך הוא מתנהג ככה? אולי שאלתי בנות והן אמרו לי שזה כן היה הרב אבינר.

ש. שמעת על עוד דברים?

ת: בפינוי שהיה בבית הכנסת הוא אמר לחיילות לא לסרב פקודה. הייתי בתוך בית הכנסת.

ש. מישהי אמרה לי שהוא משך שם בנות בתוך בית הכנסת עצמו.

ת: כן, היה כאלו. לא שמעתי בדיוק מה קרה, אבל ראיתי את זה מרחוק.

ש. את יודעת מי הבנות האלה?

ת: לא, אני לא מכירה.

ש. כמה בנות ראית שהוא משך?

ת: לא ספרתי. אותי אני כן יודעת. בתוך בית הכנסת אני לא יודעת בדיוק כמה.

ש. מה זה "מושך"?

ת: ראיתי אחת שהוא תפס אותה ביד ואמר לה לצאת, לא לעשות בלגן.

ש. באיזה גיל הבת הזו היתה?

ת: אני לא יודעת. נראה לי יותר גדולה ממני.

ש. בת כמה את?

ת: בת 14.

זה מה שראיתי.

ש. מה את אומרת על מה שהוא עשה לך?

ת: אני עוד לא יודעת איך להגיב על זה. מצד אחד שמעתי שהוא רב שממש מקפיד... לא יודעת, אין לי מה להגיד.

עדות יאיר מרזל, בן 14.5, קרית ארבע (העתק מתוך מסמך בכתב יד):

נוכחתי במקום בזמן שפנצ'רו רכב צבאי בישוב נוה דקלים. לאחר המקרה היתה דממה והג'יפ הצבאי נחסם. ואז הגיע הרב אבינר ועמד על מכסה המנוע של הרכב, והודיע לכולם לעזוב את הג'יפ ושסור לפנצ'ר, בניגוד לדעת כל הנוכחים שם. כתוצאה מכך הגיעו תלמידי הרב אבינר והזיזו את הנוכחים שם בכוח, וכך נוצרה מהומה של מכות בעקבות אלימות תלמידי הרב אבינר. הרב אבינר ירד מן הג'יפ ותקף בחניקה בן אדם שחסם שם, והטיח בו האם הוא שומע לקול הרבנים.

עדות אלי איכנבלאט (העתק מתוך מסמך בכתב יד):

אני הייתי בנוה דקלים חמש וחצי שבועות עד תשעה באב תשס"ה. בחצות אחר תשעה באב, כל הנוער שאני מכיר יצאו מהכניסה של היישוב בגלל שכולם שמעו שכוחות צה"ל מגיעים לחסום את הכניסה.

בסביבות אחד בלילה רכב של הצבא היה על הכביש והרבה אנשים עצרו אותו והתחילו לפנצ'ר את הגלגלים.

פתאום מישהו שאני לא מכיר קפץ על הג'יפ עם רמקול והתחיל לבקש מכולם לתן לרכב לעבור. ביררתי והם אמרו שהשם שלו הרב אבינר.

הרבה אנשים לא הקשיבו והתלמידים שלו (הם אמרו שהם תלמידים שלו) התחילו לדחוף אנשים בכוח לתן לג'יפ לעבור.

הרב בעצמו קפץ מהג'יפ על מישהו והחזיק לו בגרון והוא צעק: "מה, אתה לא מקשיב לרבנים".

אחרי קצת זמן הם דחפו את הנוער בכוח ונתנו לג'יפ לעבור.

נספח מספר 22

עדות גלעד מלאכי, יצהר (שכתוב מהקלטה):

ש. איפה זה היה?

ת: בצומת של נווה דקלים. ליד הש.ג.

ש. אתם חסמתם?

ת: חסמנו ג'יפ. הוא עמד על הפגוש של הג'יפ. ואמר: תתנו לו לעבור. אנשים לא התייחסו. אז הוא אמר: כל בני הישיבות, תבואו לפה. תעשו שרשרת כדי לפנות את הדרך לג'יפ. הוא עמד על המקדימה של הג'יפ. הם התחילו להעיף אנשים. הרביצו לאנשים כדי שיזוזו. זרקו אותם ופינו דרך לג'יפ (מעצרים הם לא עשו...). הם עמדו בחצי עיגול בין הג'יפ לשרשרת שהם פתחו. אני נכנסתי בפנים. נעמדתי מול הג'יפ. ואז הרב אבינר ניסה למשוך אותי ולדחוף אותי.

נספח מספר 23 - תגובתו של הרב אבינר

למרות כל הנ"ל, מאוחר יותר אמר הרב אבינר בשיחת "חיזוק" בבית הכנסת בנווה דקלים: "אין זו דרכנו להכות, אבל מה לעשות שיש אנשים כאלו (שמכים). אני לא הייתי יכול לישון בלילה אם הייתי מכה יהודי, אבל יש כאלו" (עדותו של עדיאל גרוסמרק מנווה דקלים ת"ו).

בסוף אותו שבוע, כשהבין כנראה שעבר את הגבול ועלולים לצאת עליו עוררין, מיהר לכתוב בעלון "מעייני הישועה", וגם בעלון של היישוב בית-אל:

"לכן - לא לריב בינינו! מחלוקות בין רבנים - מה טוב, אך לא פסילת תלמיד חכם חלילה... כיוון שזה אומר: כך יש לאהוב, וזה אומר: לא, אלא כך יש לאהוב. כך בונה לו יצר השנאה, קן מורעל בין האוהבים עצמם.

לכן זאת למודעי, שיש דרכים שונות לעבוד את ד'. כל אחד יילחם בעד דרכו אבל לא יפסול אישית את ההולך בדרך אחרת, וכבר אמרו תלמידי הבעל-שם-טוב שעלוב יהיה ריבוננו של עולם חלילה, אם תהיה רק דרך אחת לעובדו...

עכשיו הזמן לפתוח את כל דלתות מחסני החירום של אהבת ישראל".

שבועיים אחד-כך שאל אותו מאזין בתכנית שידורים ברשת מורשת על פרשת המכות, והרב אבינר הכחיש את כל הפרשה ואמר שלא היו דברים מעולם. דבריו מתגלים כשקר לא רק על פי העדויות שהבאנו לעיל, אלא אף לפי דבריו הוא, שכן נמצאת בידו עדות מוקלטת של שושי גרינפלד - כתבת "מקור ראשון" שפרסמה את הסיפור על גלעד אורבך: "אני דיברתי עם הרב אבינר אחרי הכתבה. הוא לא הכחיש את הסיפור. הוא אמר רק שהוא לא חנק, אלא שהוא דחף".

נספח מספר 24 - הטרדת נשים

לפני כשלוש שנים פורסמה כתבה בעיתון "מעריב", שפירטה חלק קטן מהעוולות שנעשו לנשים. לאחר בירור מעמיק מצאנו שהטענות המזוהות בה הן אמת לאמיתה. הכתבה פורסמה רק לאחר שהנשים ניסו להביא את העניין בפני רבנים, אך הרבנים חששו לעסוק בנושא וכל אחד הפנה אותן לרב אחר. הכתבה פורסמה לאחר שהרב אבינר הודה בפני העיתונאי כמעט בכל המעשים המיוחסים לו, ורק הסביר כל דבר בצורה תמוהה.

ישאל הקורא: כיצד אם כן חתמו עשרות רבנים על כרוז המטהר את שמו של האישה? ובכן, מבדיקה שערכנו עולה כי חלק מהרבנים לא חתם כלל ושםם הופיע מבלי שנשאלו, חלקם חתמו על נוסח אחר לגמרי וזהיר הרבה יותר (שלא התייחס כלל לפרשייה המדוברת), וחלקם סמכו על הרה"ג אברהם שפירא שליט"א ששמו נכתב בראשונה. אך הרב שפירא אמר לנו שהוא לא חתם כלל על הנוסח שפורסם ושאי אפשר לחתום על כרוז כזה בלי לערוך בדיקה מקיפה: "אני רוצה לראות את זה. חקירה לא היה? וחקירה לא היה? חקירה לא היה? בלי חקירה? בלי חקירה? איך הם קבעו?" (בידינו ההקלטה). בנוסף, היו מעטים שניסו לבדוק את העניין אך לא נטו לקבל את עדותן של כמה נשים אומללות שעברו משבר נפשי, כנגד רב מפורסם ו"מכובד", ובפרט שהפרשה הופיעה בעיתון חילוני ידוע לשמצה. כתוצאה מכל הנ"ל, כנגד הנשים וכנגד העיתונאי (שהוא יהודי שומר מצוות) הופעל ממש לינץ' חברתי, והם הואשמו בהכפשה ובביזוי "תלמיד חכם". בידינו מכתבי התנצלות מכמה רבנים שחתמו בעבר.

לאחר מכן נתבע הרב אבינר לדין תורה ע"י אחת מהנשים שפגע בהן. הוא לא הסכים להגיע לוועדה שניסה להקים הרב ליאור (בהשתתפות הרב נבנצל, הרב שלזינגר והרב גולדברג שליט"א), וכן לא הסכים להגיע לבית הדין של הרב לוי בירושלים, חרף מחויבותו לכך. הדברים הגיעו לידי כך שבית הדין של הרב לוי הוציא עליו פסק שהוא נחשב כסרבן (אשר דינו כמנודה שלא מצטרף למניין וכדו'). גם בבית הדין שליד הרבנות הראשית בירושלים הוא סירב לדון, ולאחר מאבק משפטי ממושך בבית הדין הרבני הגדול - הוא נאלץ לחתום על שטר בוררות (בהרכב מיוחד). עורכי דינו זייפו מסמכים בבית הדין הגדול על מנת להוכיח שיש להם רשות לדון שם ולא בבית דינו של הרב לוי (בידינו צילומים המוכיחים זאת - מובאים בהמשך). מכיון שהאשה רצתה שתצא האמת לאור, הסכימה לבסוף להגיע לבית הדין האזורי. גם לבית הדין הוא הופיע שם בליווי של חמישה עורכי דין ובאי כוח (בעלות של עשרות אלפי שקלים!), בעוד שהאשה לא השיגה ידה לשכור עו"ד והיא נאלצה לייצג את עצמה ביחד עם בעלה. בית הדין לא הסכים לדון על אישיותו (מובא במפורש בפרוטוקולים), וככל הנראה הופעלו עליו לחצים ואיומים, כשם שהופעלו על רבנים אחרים. הדין הראשי הודיע על פרישתו באמצע הדיונים, ורק לבסוף חזר בו. התביעה נמצאת עדיין בהליכים משפטיים בבית הדין הרבני הגדול, ופסק הדין של בית הדין האזורי אינו בתוקף כל עוד לא פסק בעניין בית הדין הגדול (כך כותבים עורכי הדין של הרב אבינר עצמם - מובא בהמשך). לעומת זאת, פסק הדין של הרב לוי - שדינו של הרב אבינר כסרבן - עדיין בתוקף, ואין אפשרות לשנותו כיוון שבית דינו אינו כפוף לבית הדין הגדול.

יתר על כן: יש נשים נוספות המספרות על מקרים דומים, נשים שלא הוזכרו בכתבה של "מעריב". ראשית נצטט שיחות איתן (שכתוב מהקלטה):

עדות תושבת בית אל (חפצה בעילום שמה):

...אני לא יודעת אם בקיצור אפשר להגיד. אם זה יהיה בכמה מילים זה לא יהיה נכון. כי צריך להבין בדיוק איך הוא עובד. לפי דעתי לא רבנים צריכים לשבת על כל החומר הזה, אלא פסיכיאטרים ופסיכולוגים, כדי להבין בדיוק איך הוא עובד. כי המניפולציה שהוא משתמש - רבנים לא יכולים להבין בכלל...

ש. על כמה נשים נוספות ידוע לך חוץ מ ... ?

ת. בטח הוא עשה את זה להרבה אנשים. זה ברור. רק או שהם שפוטים שלו ולא מסוגלים לראות את זה, או שהן מסתירות. יש את א' ועוד אחת שפה, שהבת שלה היתה חולה והוא היה מתקשר אליה כל לילה וכמה שעות מדבר איתה באמצע הלילה. די הרבה זמן. אח"כ הילדה נפטרה והוא המשיך להתקשר וזה הציק לה מאוד. היא לא ידעה מה לעשות ואיך לעשות. היא היתה אומרת לו: זה לא עוזר לי. אז הוא אמר: את לא יודעת, אבל זה כן עוזר.

ש. על מה הוא היה מדבר איתה?

ת. שטויות, על כלום.

ש. כמה זמן הוא היה מדבר איתה?

ת. יכול להיות איזה שעה, שעתיים.

...זה שהוא גאון - אף אחד לא מערער על זה. זה ברור שהוא גאון. הוא למד המון פסיכולוגיה, והוא יודע איך למשוך את האנשים. כולם יודעים שהוא ספריה מתהלכת על שתיים, והוא יודע איך לנצל את זה.

אנשים לא הבינו שזה חולני. היו כמה פעמים שאמרתי ל ... : זה מאוד מוזר לי. תפסיקי ללכת אליו. אז חשבתי שהוא באמת רוצה לעזור לה, שזו השיטה, אבל זה לא עוזר. כמה פעמים רציתי ללכת ולדבר איתו ומזל שלא עשיתי את זה, כי גם אני הייתי מסתבכת וגם הוא היה יודע שהיא מספרת הכל.

הוא לא צריך לגעת בנשים, מספיק לו להביא אותן לידי הדמיון הזה.

שיחה עם ב':

ש: הוא מתייחס לנשים בצורה של ידידות?

ת: זה לא בדיוק ככה. זה יותר גרוע. הוא חולה. לא, הוא לא חולה - יש לו בעיות עם נשים. זה ברור. זה עניין של טון איך מדברים על זה. השבוע התקשרו משיבת עטרת כהנים וסירבתי לתת, בגללו. עבדתי בשבילו בחינם... וכל פעם קיבלתי מכתב או פתק להודות לי... היו גם משפטים שהוא לא היה צריך לכתוב... אי אפשר להכיר מישהו יותר טוב מהעבודה שאני עשיתי בשבילו. בנות צעירות מדברות על הרב אבינר שהוא גדול וכו'. כל פעם אני שותקת, ואני לא יודעת אם אני צריכה להגיד משהו להזהיר אותן.

ש: אני מבין שיש לו צורך שיהיו נשים סביבו.

ת: כן, זה בטוח שהוא רוצה להפנט אותן. זה ברור. זה לא יפה, אבל זה לא פלילי.

ש: השאלה אם לרב מותר לעשות דברים כאלו.

ת: הקשר ביני לבינו היה הרבה יותר אינטלקטואלי. אף פעם לא נתתי לו להכנס לעניינים פרטיים שלי... היו גם משפטים שהוא לא היה צריך לכתוב... יש לו בעיה עם נשים, זה ברור שיש לו בעיה.

ש. את מסיקה שזה דברים שרב לא צריך לכתוב לפי מה?

ת: לא הייתי בטוחה. מהמכתב האחרון הייתי כל כך המומה. הקראתי את זה למישהו מאוד חכם. הוא היה המום שרב יכול... אבל גם זה הוא אמר, זה חוסר טקט, זה חוסר עדינות וכו', אבל זה לא היה מיני.

ש. מה למשל?

ת: היה לו טון של כומר קתולי.

ש. באיזה מובן, כאילו צדקנות יתרה, מה?

ת: לא. אני לא זוכרת את המשפט ואני לא רוצה לחפש, אבל אני זוכרת את ההרגשה. אני לא הרגשתי טוב בכלל, ואחר כך הפסקתי לעבוד בשבילו. נתקתי לגמרי את הקשרים, וזה הדבר הכי טוב שאפשר לעשות, זה לנתק לגמרי את הקשרים איתו.

שיחה עם פ' (היתה בקשר איתו מתקופת הממשל בחברון, לפני למעלה מ-30 שנה):

פ: ...אנחנו (-היא ו-מ'). תצוטט להלן) היינו בקשר עם הרב אבינר הרבה שנים.

ש. את ראיית משהו לא בסדר שהוא התנהג כלפי נשים?

ת: תראה, אגיד לך מה, בעלי התלונן, בעלי בא אלי בטענות הרבה. בגלל שהייתי בקשר עם הרב אבינר, הוא לא היה מרוצה בכלל מזה והתלונן על זה מאוד.

ש. מה קרה בסוף? את ניתקת את הקשר בגלל זה?

ת: אני, כן, התנתק, כי בעלי לא הסכים אז עברנו דירה למקום אחר.

ש. היית גרה סמוך אליו?

ת: אני הייתי גרה אצלו.

ש. אבל היית נשואה, לא?

ת: לפני הנישואים. לפני הנישואים.

ש. ואחרי הנישואים שמרת את הקשר איתו?

ת: אחרי הנישואים שמרתי את הקשר איתו והייתי מתכתבת עם הרב ובעלי לא הסכים שאני ימשיך עם הקשר. התלונן שההתנהגות שלו לא בסדר.

ש. מה לא היה בסדר בהתנהגות?

ת: שהייתי נוסעת אליו, ואיך שהוא היה כותב לי מכתבים, וזה.

ש. אז גם אחרי החתונה היית נוסעת אליו? הייתי בשבתות אצלו?

ת: כן, וגם שהוא היה מתכתב אתי.

ש. בדברים שהוא כתב היה איזה משהו אישי כזה?

ת: כן, אז הוא לא הסכים בעלי, כעס על זה... יש לי את המכתבים. אני יכולה להסתכל במכתבים, נשאר לי המכתבים.

...

אצלי, שלום הבית אצלי נפגע מהקשר שהיה לי עם הרב אבינר. בגלל זה עזבנו את המקום. הלכנו לגור במקום אחר וניתקתי את הקשר.

...

ש. בצורה כזאת אישית כמו בין גבר לאשה, כמו שגבר מחזר אחרי אשה?...

ת: הסגנון הזה מוכר לי, אני יודעת שהוא משתמש בסגנון הזה, אני יכולה להסתכל במכתבים ולראות, ואני אסתכל בספר שהוא כתב ואני אבדוק שמה.

ש. אני עדיין לא הבנתי, הוא כתב לך ספר?

ת: כן.

ש. זה לא ספר שפורסם ברבים?

ת: לא, לא, לא.

ש: אצל אשתי הוא קרב את הגוף אליה. גם אצלך היו דברים כאלה?

ח: יכול להיות בהחלט. כל השאלות שאתה שואל אותי זה שאלות שאני צריכה לרענן את הזיכרון. ואני לא יכולה להגיד לך בוודאות, כי אני צריכה פשוט להזכר, אבל אני היה לי קשר מאוד חזק איתו. מה שאתה אומר זה בהחלט יכול להיות.

מתוך שיחה עם מ':

ש. ... כן, אבל אשה חושבת שהיא מתייעצת עם גדול הדור.

ת. גדול הדור? אל תקרא לרב אבינר גדול הדור (צחוק). לא להגזים. תראה, אפשר להתרחק מהרב אבינר לא רק מבחינת מה שאתה חושב. הוא יהודי נחמד אבל לא יותר מזה. לא תבוא הישועה ממנו. אם יש בעיות רציניות בזוגיות לא לפנות לבן אדם הזה כי הוא לא הבן אדם הנכון, כי הוא לא חכם מי יודע מה. בחינוך של הילדים שלו הוא לא הצליח. הייתי אצלם הרבה. איך אתם מחזיקים מבן אדם כזה גדול הדור? בן אדם שרואים שאצלו לא הכל מאה אחוז. למה? ... מספיק שמזהירים את האחרים לא לגשת אליו, זה כן. הוא בכלל לא כל כך יכול לעזור מי יודע מה. היום הוא לא היה עוזר לי, אז הוא עזר לי. כשבן אדם עולה מבחינה רוחנית הוא צריך אנשים הרבה יותר מומחים. היום לא הייתי מציעה לאף אחד

להעזר בו. למרות שאני חושבת שהוא בן אדם בסדר, לא יותר מזה. יש גדולים. יש אנשים עם הרבה הרבה יראת שמים. אבל הרב אבינר זה לא הבן אדם שיכול להנך או לעזור לאנשים.

...

ש. הראית לו את התמונות שלך מזמן שהיית גויה?

ת. הוא ראה. בן אדם יכול לקחת תמונות ביד ולא לראות אותם? אבל הוא לא בדק אחד אחד.

ש. זה תמונות לא צנועות?

תראה, כשהייתי בחורה צעירה בת 18 ואפילו לא יהודיה, אז הלכתי עם חצאיות מיני. לא יותר מזה. ואולי בלי שרוולים. אבל אחרי שהתגיירתי התמונות האלה לא היו שייכות לי. הוא היה אומר לי בצחוק, וזה לא צחוק - זה לא את. הוא ראה, אז מה? בעיתונים כשבן אדם מדפדף בעיתון הוא לא רואה תמונות של בנות בחצאיות קצרות ובלי שרוולים? נו, באמת, אז מה?

בעניין הנ"ל, הצלבת שיחה עם פ':

ש. לי נודע של-מ'. היו כל מיני תמונות לא צנועות מלפני שהיא התגיירה.

ת. נכון, נכון, היו לה כל מיני תמונות מהזמן שהיא היתה גויה. **בביקני, בחצאיות מיני, היא היתה גויה בזמנו.**

ש. היא סיפרה לי שהיא הראתה את התמונות האלה לרב אבינר.

ת. כן, אני יודעת.

ש. זה היה אחרי ש-מ. היתה כבר נשואה?

ת. כן. היא הראתה לי את זה באלבום תמונות.

מ' (שכתוב שיחת טלפון):

"הוא לא רוצה הישג כלשהו, אלא הוא נהנה לבלבל ולהרע. דווקא בגלל שהוא אומר דבר דו משמעי ולא חד משמעי - זה גורם לאשה הטורדה ובלבול. היא לא מבינה למה הוא דיבר כך. זה חודר וגורם מחשבות ורגשות לא רצויות. אסור לגבר לדבר בצורה דו משמעית. במשך שעות הוא מדבר שיחות הבל, בדיחות ושטויות. העיקר זה לא הגדרים ההלכתיים. בכוונה הוא נשאר על הגבול. הוא רוצה להיות מרכזי בראש ובלב של האנשים. מי שהכיר אותו לפני 30 שנה בצרפת ובחברון - תמיד הוא היה מוקף בנשים שחלקן מאוהבות בו, כי הוא מחזר אחריהן. נשים שאוהבות אותו בבית אל ואומרות שזה הסגנון שלו, זה בסדר, כי הוא עיוות את התורה שלהן. פתאום זה הופך לנורמה. הוא מעוות הכל.

"אי אפשר למחוק אחר כך את הסבל. זה נשאר פגיעה עמוקה בנפש ובלב. הוא גורם לסבל נוראי של אנשים.

"קל מאוד לזהות שהוא "נרקסיסט" - רוצה להיות במקום הקב"ה, כמו "גורר". הוא מכניע את האדם. כל "גורר" מומחה בפסיכולוגיה. שם לומדים איך לעשות מניפולציה לבנאדם, ואז האדם מתנהג כמו ילד קטן. הוא פולש בכל מקום. אין מקום שאתה לא רואה את השם שלו. אי אפשר לשכוח אותו. אני מרגישה כאילו עברתי בתוך כת וצריכה גמילה. זה הופך את המציאות. הוא מכניס את האדם במושגים פורנוגרפיים ומבלבלים. במשך 3 שנים הייתי בתחושה שאם אעזוב אותו - יהיה אסון. הוא משתמש בכתר התורה בשביל לעשות זאת.

"הוא תמיד הפוך לגמרי מאחרי הקלעים, מאיך שהוא מציג את עצמו כלפי חוץ. הוא אכזרי מאוד, מושך, הוא רוצה להשתעשע, רוצה ליצור מתח ארוטי, שיש אחד שסובל ואחד שמתענג. כל ערב היו לו שיחות ארוטיות.

"ניסיתי להוציא את עצמי מהקשר, ודיברתי עם הרב מלמד ועם הרב טאו, ואז הוא הצליח שוב להחזיר אותי לקשר הזה, ואז יש רגשי אשמה שבגדתי בו. והוא דרש מכתב התנצלות, אז הבאתי מכתב - שהוא צדיק וגדול ואני זו שלא בסדר. זה היה ממש כמו להגיש לו חבל תלייה בשבילי.

"אחרי מה שקרה לי אדם אחר היה מתאבד או משתגע. אני לפני כמה שבועות השתתפתי ביריד של חוצות היוצר. פסלים קטנים וציורים. לפני שלוש שנים הייתי חצי מתה. הילדים חשבו שאני לא אקום מזה. זה ממש נס. עכשיו אני שמחה.

"יש נשים שהיה להם קשר סודי שהבעל לא ידע, והן מפחדות לפוצץ את הקשר. יש רק אפשרות אחת להגיע אליהן: לפרסם שמי שנפגע - שישלח מכתב לרב שפירא ואנו מבטיחים הגנה. אתן לא אשמות, אל תפחדו. צריך מכתב מרגיע ולא מאיים. בלי זה הן לא יסכימו סתם להגיש עדות, ואנו גם לא רוצות להביא אותן ולגרום להן את מה שעשו לנו".

אוסף מהביטויים שאמר למ' (מתוך כתבה שלה - "איך נפלת ואיך קמת!"): "אני אקרא במחברת האינטימית שלך בעולם הבא, כי שם הכל מותר". "מה זה חמשת אלפים שנה, כשיש אהבה". "אנא תכתבי לי עוד. זה תענוג גדול בשבילי. שירייך משכרים אותי. אני צמא למכתבייך". "אל תמייני, אני קורא הכל, שותה הכול, בולע הכול! תספרי לי את הפנטזיות שלך. גם הן טהורות". "מכתביך מחברים בין נשמתך לנשמתו לנצח! הם כמו קרן האביב. הם מזון רוחני בשבילי". "גם כשאני רחוק, את בלבי וברוחי לנצח. ה' אוהב אותך ואני הולך בעקבותיו". "כשאת מאושרת אני מאושר, וכשאת עצובה גם אני עצוב. את נסיכה ומגיע לך נסיך. אני אמצא לך אותך". "אם את עצובה, תחשבי עלי!". "אם את רוצה מילים מתוקות - תבקשי ממני ממש". "אני אוהב לשמוע את קולך הילדותי". "תנשקי את עצמך במקומי". "תשלחי לבעלך לשעבר תמונות פורנוגרפיות".

מ' (קטעים מתוך מכתב ארוך. רוב הדברים התפרסמו בכתבה בעבר):

בכל זאת תמשיכי! - כשסיימתי לספר לך את כל הסיפור האישי שלי הוא אמר לי: **אני יודע שסיימת, אבל אנא, בכל זאת תמשיכי!** "הופתעת? הרי הוא כבר ידע הכל עלי! שאלתי: "למה אתה רוצה שאמשיך?" הוא ענה לי: "אני שאלה מחדש! כי אני נהנה מסיגופי הכתיבה שלך וגם את אוהבת לכתוב. אז למה לא להכות שנים מהנאה זו כיוון שזה מותר? כשאני אהב משהו, אני תופס אותו במלא ידי בלי לשאול שאלות. את משדרת. כל מה שאת כותבת, אפילו הדברים פשוטים, זה בשבילי תענוג גדול. אנא תמשיכי לכתוב לי!" ובהחלט כשהייתי מביאה לו מכתב הוא היה תופס אותו מהר ובטוח רב והכניס אותו לכיס, כאילו התוכן של המכתב היה שייך לו באופן אישי ובלעדי. השבתי לעצמי שהוא סתם אומר מחמאות על סיגנון הכתיבה שלי כי הוא פשוט לא רוצה שאתבייש לכתוב עוד, והוא מנסה לעזור לי בלי לפגוע בכבודי. בכל זאת זה היה לי מוזר, כי ציפיתי לעזרה ממשית יותר: הצעת לעבודה למשל, או שידוך.... שאלתי אותו: "כבר סיפרתי לך את קורותי, על מה אתה רוצה שאכתוב עוד?" הוא ענה לי: "על כל מה שתדעי. כל מה שמעניין אותך לכתוב מעניין אותי לקרוא. ומה שיוצא ממך הוא רק שירה, שירה לאישיות, שירה של כאב ושל שמחה, של דמעות ושל צחוק." הוא מלא אותי בגאווה. כבר הרגשתי קרבה מדאגה כלפיו, לכן עוד התלבטתי: "אבל אם אמשיך לכתוב לך, בסוף אני עלולה להיות תלויה בך רגשית," הוא ענה לי: "לא נראה. זה יהיה זמני." הוא רב גדול וחכם ממני, השבתי לעצמי. הוא בוודאי יודע מה הוא עושה. הוא רוצה לתת למישרונותי להתפתח ולהתבטא, כי הרי אני אומרת וזה בדיוק מה שחסר לי. זה היה רוני בשבילי. הרגשתי כאלו השמים נפתחו לי פתאום והייתי באופוריה. הרב אבינו הקסים אותי עם הכגנון המוזר שלו. הסקרנות דחפה אותי להתקרב אליו כדי להבין מי הוא האיש הזה, ומה קורה לי, ומדוע אני מרגישה כמו בתוך חלום. אנשים אמרו לי: "אל תדאגי, הרב אבינו הוא איש מיוחד אבל הוא רב גדול. יש לך מזל שהוא מתעניין בך!" כנראה ה"חלום" הזה הוא התגשמות "מן השמים" של כל החלומות שלי, השבתי לעצמי.

לספק לו הנאות - הוא אמר לי: "המכתבים שלך הם מתנית בשבילי." משהו הפרע לי. לא היה לי ברור מי תורם למי, אם זה תפקידי לספק לו הנאות. "המכתבים שלך הם מזון רוחני בשבילי". "הם כמו קרני האביב." "הם מחברים בין נשמתך לנשמתו". הייתי קשורה חזק אליו והרגשתי בידיים טובות, כאילו מעשיו שום דבר רע לא יקרה לי יותר. אומנם הכל היה מאוד מוזר, אך לא עלה על דעתי להשווה בו בגלל התדמית שלו טרב גדול וצדיק.

שישים קילו - בשלב מסוים הוא קבע שאני צריכה לרזות ולהגיע לשישים קילו. בשבילי שבעים היה מספיק. הוא התעקש: שישים קילו! הוא לא ירד מהנושא. שאלתי אותו אם כוונתו לאפשר יותר סיכונים שאתחתן. הוא ענה: "תריני בשבילך ובשבילי". הוא אפילו הכביר לי מה לאכול ואיך לאכול. הרגשתי כל הזמן את תשומת ליבו על גופי כי הוא שם לב לכל הקדמות וכל נפילה קטנה. זה מאוד הלחיץ אותי. השבתי שזה אולי לסוכתי, אך לא רציתי לרזות "בשבילי". "הכתבי לי שבע כמה את שוקלת", נהיתי עצבנית מאוד מההטרדה הזאת.

התחמקות שגרתית "מי אמר שלשפוך את הלב מול גבר זר זה פחית חמור מלמסור את הגוף?" שאל הרב אבינר בשיעורו השבועי לנשים. נדהמתי מהשאלה. הרי הוא מבקש ממני כבר יגזרים שאשפוך את הלב בשבילו! כאותו ערב שאלתי אותו בכתב, והוא ענה לי: את בטח מתכוונת למה שאמרתי בקשר לגולדה מאיר, שהיא לא הסכימה להשוף את

עצמה בתקשורת... "לא על זה דיברתי", אני מתעצבנת, "אלא על..." ואני חוזרת על אותה האמירה שלו בשיעור ועל אותה השאלה. "אה! אני מבין!" הוא שוב מרמה אותי. "את מצטערת על כך שכתבת מאמר בדייווין! אין על מה להצטער, זה היה מאמר יפה מאוד!" הפעם כעסתי באמת, והתעקשתי. הוא היה יכול לצאת מהסיפור הזה בזול, ולהגיד למשל שהוא כמו אבא. אבל הוא העדיף להתחמק והתייחס אלי כאילו אני לגמרי מטומטמת. חזרתי בפעם השלישית על שאלתי, הפעם בצורה ברורה ומדויקת ביותר, שאי-אפשר היה להתבלבל ולברוח לכיוון אחר. אז הוא כעס ואמר לי: "אני לא מתערב בחיים של אחרים ללא רשותם ולא מחייב אף אחד לכתוב לי. אני רק מצפה לעזור. אני כמו שאני ולא תשני אותי. אם את לא מרוצה ממני תמצאי לעצמך מישהו יותר טוב." נבהלתי ממנו ובקשתי ממנו סליחה. הוא שמח מאוד וסלח לי, ושוב עודד אותי להמשיך לכתוב. "שום דבר לא השתנה" הוא מרגיע אותי. התפעלתי מיסלתי לסלוח כל כך מהר.

המחברת האינטימית – כמו בכל קיץ הוא יצא להפשה עם כל משפחתו. מודם הוא ביקש שאמשיך לכתוב ואשמור על המכתבים עד חזרתו. "כך אני אקבל הרבה מתנות בבת אחת" הוא אמר. התחלתי לכתוב בתוך מחברת, ומכונן שהייתי לבד עם עצמי מצת נסחפתי. כתבתי דברים יותר מדי אינטימיים ומלאי חיבה כלפיו. זאת היתה הזדמנות לפרוק את עומס הרגשות של החודשים האחרונים. לבסוף לא רציתי לתת לו את ה"מתנות" שהוא ציפה להן. כשהוא חזר נתתי לו רק מכתב אחד רגיל והוא שאל: "זה הכל?" במכתב הסברתי שכתבתי לו כל יום במחברת אבל נסחפתי וכתבתי דברים אינטימיים מדי. לכן לא יכולתי לתת לו לקרוא אותה. הוא אמר לי "לא נראה. אני אקרא במחברת האינטימית שלך בעולם הבא." נדהמתי. שאלתי: "מדוע אתה חושב שבעולם הבא תוכל לקרוא במחברת האינטימית שלי?" "כי אז, זה יהיה מיתר" הוא ענה לי. ובאותו רגע הרגשתי שאיכשהו הוא כבר נכנס לעולם המאוד אינטימי שלי.

גסות רוח וניכול פה - היינו בשיחה במלפון, ושוחחנו על הספר. הוא היה במצב רוח די עליז. בצחוק הוא אמר לי פתאום: "אולי תשלחי ספר אחד במתנה לבעלך לשועבר, ובין העמודים, תשימי לו תמונת פרטיגרפיות?" באיתו הרגע שנאתי אותו מאוד מאוד והיתה לי בחילה מל"גדול הדור" הזה.

קלות ראש – יצאתי מביתו והוא במקרה היה מאוחר, כי הוא בא לבקר את בתו ^(אילנה) באזור. חתול מורעב אחד הלך אחר בתקווה לקבל ממני אוכל. פתאום אני שומעת את קולו העליז של הרב אבינר שאומר: ראי? יש כאן חתול שמחזר אחרך!" הסתובבתי וראיתי את הרב אבינר מחייך מאוזן לאוזן. מאוד מרוצה מעצמו. הוא זה שרצה לחזור אחר! זאת היתה תחושת.

עבודה זרה – השלב הראשון של הקשר היה תקופה של אופוריה. השלב השני היה תקופה של כלכול והשפלה, והשלב האחרון היה תקופה של כעס ודיכאון כמו שמעולם לא הכרתי. ראיתי את המוות מול העיניים ולבי היה מלא שינאה. לפני שהכרתי אותו תמיד ידעתי למצוא את האור כשהייתי בתוך החושך ולצאת ממנו. תמיד הסתדרתי עם עצמי ואף פעם לא שקעתי כל כך עמוק במצוקה כי תמיד היתה לי אמונה בהקב"ה. אבל הרב אבינר היה כמו אליל שהסתיר לי את האור. "אם את עצובה, תחשבי עלי", הוא אמר. רק עליו הוא ביקש שאהישוב. הוא החליף את ה' בליבי ובמחשבותי. "אני תמיד כאן, דואג לך, חושב עליך. גם כשאני רחוק, אני קרוב אליך ואת בליבי ובריחתי לנצח". הוא אף פעם לא אמר לי להתחלל, לקרא תהילים, או להתחזק בתורה ובמצוות. הוא אפילו נכנס ללא רשות לתוך ה"עולם הבא" שלי, ונתן לי להבין ששם נהיה ביחד, הוא ואני, מאושרים לנצח. הוא, ולא ה', היה אמור להיות השאיפה העליונה והנצחית שלי.

קלסרת – הייתי בדכאון עמוק ולא הצלחתי ליישן. התקשרתי אליו מאוחר בלילה כפי שהוא אמר לי לעשות מספר פעמים. התחלתי לספר על אמצע הרוח הירוד שלי. פתאום, כשהייתי באמצע משפט, הוא השמיע לי בטלפון שיר אהבה בצרפתית שאמר: "כמה טוב להיות מאוהב". כשהשיר נגמר הוא חזר לטלפון ואמר לי כשהוא צוחק כמו משוגע: "לילה טוב!" והוא נוהג את הטלפון. כל הזמן הוא היה מתעקש לומר שאמשיך לכתוב לו. ככל שאני השתגעתי והשפתי את עצמי יותר וכתבתי לו דברים יותר ויותר משוגעים, הוא היה יותר מרוצה ושיבה אותי על ה"כירשרון" ועל ה"קסם" הנפלא שכשירים שלי. זה נעים מאוד. תמשיכי! הוא היה הזור ואומר. הייתי על סף שכירת הכלים.

ניסיתי כמה פעמים - ולו שא - לנתק את הקשר. "את צריכה לברוח לקיצה הישני של הארץ כי לעולם הוא לא יתן לך לברוח" הזהירה אותי קורבן אחר. אישה שהיתה תקועה גם היא, לפני מספר שנים, בקשר ז'סוג זה עם הרב אבינר. אלף פעמים שלחתי לו את "המכתב האחרון" שלי, ואלף פעמים היה לי עוד משהו "מאוד חשוב" להגיד. עקב אחד מניסיונותי להפרד ממנו, הוא שלח לי בתגובה "שיר פרדה" שהוא כתב, וגם קלטת שבה הוא הקליט שיר צרפתי מאוד ידוע משנות השישים. בשיר שלו הזמר המפורסם נפרד מאהובתו ומבטא כמה שהוא עצוב. אהובתו עוזבת אותו והוא נשאר לבד ואומלל, כשהוא שואל: "כמה רחוק את הולכת! האם תחזרי אלי אי פעם?" כשהבנתי את הרמז, לא יכולתי לעזוב אותו ללא הסכמתו, כאילו הייתי נשואה אתו.

קשר תלות

אתחיל מהסיבות שבגללן פניתי אליו. זה היה מכלול של דברים שהציקו לי ולא הרגשתי טוב לא עם עצמי ולא עם בעלי. פניתי אליו בגיל עשרים, לאחר חמש שנות נישואין והיו לי שני ילדים. הפגישה הראשונה שלנו היתה בפתח של אולם שמחות. הוא יזם את הפגישה. התקשרתי אליו והוא הציע שניפגש. מהרגע הראשון הוא לא התייחס אלי כמו שהייתי מצפה מרב. הוא היה מאוד קרוב וחופשי. הוא התיישב לידי, הוציא ענבים מהאולם והציע לי לאכול מהיד שלו. אח"כ הציע לי להכנס למכונית שלו שחנתה במקום חשוך. אורה שלא תיארתי לעצמי בכלל. גם לגבי התוכן - כבר בשיחה הראשונה הוא דיבר בצורה מאוד פתוחה על נושאים מיניים. משהו בו מאוד הקסים אותי. יש בו קסם שהוא מושך נשים, והוא משתמש בזה. אני רציתי להמשיך מתוך תמימות. אחר כך הגעתי אליו הביתה, וכך נכנסתי למן מערכת של עוד שיחות, פגישות ומכתבים. לא התכוונתי לזה מהתחלה, אבל התגובות שלו למכתבים ובשיחות גרמו לי פשוט להמשיך. במכתב הראשון הוא כתב הרבה שבחים ומחמאות. בסיום הוא כתב שאני יכולה להיות או מחנכת של בנות או סופרת. הכל היה בביטויים שיש לי נשמה מיוחדת, נשמה מאוד יקרה ויבוא יום וכל החיים שלי יאירו, "טל אורות טלך" וכו'.

ש. יש לך את המכתבים הללו?

ת. לא. השמדתי את כל המכתבים, כי היתה תקופה שבאה אלינו שב"כ הביתה ולא רציתי שימצאו את זה.

ש. את רצית את המשך הקשר. מצידו לא היה שום רצון?

ת. הוא הזמין את זה בכל ההתנהגות שלו.

ש. היתה איזו שהיא פעם שהוא אמר לך שהקשר הזה לא בריא ולא טוב ואת צריכה להפסיק אותו?

ת. לא. מצידו זה לא בא אף פעם. אף פעם. לכל אורך הדרך, בכל שמונה השנים וגם לא אחרי.

הקשר נעשה מאוד הדוק מבחינת הצפיפות של הפגישות והמכתבים ושיחות הטלפון שנעשו לדבר די קבוע בשעות המאוחרות של הלילה. באיזה שהוא שלב, בלי שהרגשתי, השיחות נסבו מסביב לו עצמו. בהתחלה כתבתי לו מכתבי תודה ואח"כ מכתבי הערצה. זה הגיע לידי כך שכתבתי לו פעם שאני מרגישה שהוא כמו איזה ידיד או חבר. מיד אח"כ עצרתי את עצמי. פה היתה נקודת שבר שקלטתי שמשוהו לא בסדר. ואז בפעם הראשונה שאלתי אותו האם מה שקורה פה זה תקין, כשר, בסדר? ואני ממש זוכרת איך הוא ענה לי, זו היתה בפגישה בירושלים, והוא במין חיוך רחב ענה לי: כן, זה בסדר, מה הבעיה בכלל. זה היה נראה לי תמוה, אבל המשכתי. אח"כ היתה ירידה שכבר איבדתי את השליטה. ברגע שהוא נתן את החותמת של ה"הכשר" נכנסתי לתוך זה, וכבר לא הפעלתי את המסננת של הביקורת. זה סוג של שוחד. בהתחלה הוא הרגיל אותי לדבר מסוים, והשאלה נשאלה במצב שכבר הייתי פחות ביקורתית.

ש. אם בגיל 20 לפני שפנית אליו היית יודעת שזה יגיע לקשר כזה חם?

ת. לעולם לא הייתי פונה אליו. לעולם. זה היה בצורה כל כך הדרגתית. כיום אני מבינה שהוא ידע לאן זה יוביל. הוא היה מאוד משבח את המכתבים ואומר תודה רבה נלהבת. כל השיטה שלו היא שיטה עקיפה ולכן לאנשים קשה להבין למה הוא כל כך רשע. הוא יוצר אורה. וכשאדם במעמד שלו יוצר אורה זה לא כמו אדם מבחוץ. אם זה היה אדם שהוא לא נחשב בעיני סמכות - הייתי רצה לאדם שכן נחשב סמכות כדי לשאול אם משהו פה לא תקין. אבל כשהוא בעצמו גם נחשב סמכות וגם האדם שמעורב - לכאורה אין את מי לשאול. וכשהשאלות כבר הופכות להיות נוקבות - נוצרת מציאות נפשית שקשה מאוד להשתחרר ממנה.

ש. באיזה שלב הרגשתי שזה לא בריא?

ת. אולי שנתיים אחרי שהכל התחיל, כששאלתי אותו שאלה מפורשת - אולי זה לא בסדר. השאלות התחזקו ככל שהקשר התחזק. אחרי 4 שנים כבר התחילו להיות אמירות ולא רק שאלות. אמרתי לו שברור לי שמשוהו פה לא בסדר, וזה כבר מערכת יחסים של גבר-אשה ולא של רב-תלמידה.

ש. מה היו התגובות שלו?

ת. סביב סביב. או שהוא עבר נושא או כל מיני אמירות לא מחייבות. אף פעם הוא לא אמר - כן, את צודקת, בואי נפסיק עם זה.

אני המשכתי את הקשר, אבל את הפגישות הוא יזם, כי הוא הזמין אותי אליו הביתה לשבתות ולחגים. זה היה דבר קבוע. אני באתי עם הילדים ובעלי היה אצל אחותו בירושלים.

ש. מה זאת אומרת? בעלך נשאר לבד?

ת. זה מה שהיה.

ש. מה היתה התגובה של בעלך לכל אורך התקופה?

ת. הוא מאוד מאוד סמך על הרב אבינר. בשלב מסוים הראיתי לבעלי את אחד המכתבים, והוא לא קלט את החומרה של הדברים. זה היה כששאלתי את הרב אבינר על אמצעי מניעה, והוא כתב לי: "אני לא אוכל לכפות עליך הריון ולא אוכל להפרות אותך". בעלי לא קלט את החומרה של הדבר. בגלל שהאמון פה היה כל כך עמוק, שקשה בכלל לתאר שאדם כזה יכול להיות לא בסדר. לי קשה היום להסביר איך הגעתי למצב כזה שכתבתי כאלה מכתבים מתוך תלות איומה. העיוות שהוא יצר זה דבר שקשה בכלל להסביר אותו. אולי רק אנשי מקצוע יכולים.

ש. באיזה שלב ניתקת סופית?

ת. באיזה שהיא נקודה אמרתי לעצמי שאם אני ממשיכה את הקשר לבד מולו בלי לשתף שום אדם - זה לא יגמר לעולם. הוא עצמו אמר לי על אנשים שנפלו בנושא אדם שהציג עצמו כמשיח בגלל שהיו לבד מולו ולא שיתפו עוד אנשים. הלכתי לחברה שלי ודיברתי איתה ואמרה לי שהיא פשוט לא מכירה אותי - היתה לך כזו דרך ברורה, ידעת מה את רוצה מעצמך וכיום את כל כך חסרת ביטחון. כשהיא אמרה את זה התחלתי לקלוט שמהו נוראי עבר עלי בעצם. החלטתי קודם כל לנתק את הקשר. אז פניתי לרב ... וישר התלוננתי. הוא העביר את זה לרב ... , ואחר כך הגענו לעוד רבנים. שורה תחתונה - שום דבר לא יצא מהפניה לרבנים.

האמון העצום שנתתי באדם הזה, ופתאום מתברר שכל מה שהוא עשה מהרגע הראשון עד האחרון היה תרמית אחת גדולה. אני פשוט סיפקתי לו הנאות מיניות לאורך שמונה שנים, ולא קלטתי את זה. שורה תחתונה סמכתי עליו, ואפילו אמרתי לו את זה פעם בצורה מאוד חדה: בעולם האמת מה אני אומר - שסמכתי עליך בכל הקשר הזה? והוא אמר לי: כן! היום אני יודעת שכמו שהוא נותן הכשרים בדיני נידה, ככה גם אכפת לו מה יהיה בעולם האמת.

ש. כמה שנים עברו מאז שניתקת את הקשר עד שהתחלת להלחם נגדו?

ת. חמש שנים בערך.

חיזור, יצריות, מיניות, נגיעות, אוננות

ש. את יכולה לתת כמה ביטויים שמבחינתך ברור לך שהוא עבר בהם קו אדום?

ת. "תדמיני שאני מלווה אותך למקווה" - הוא היה אומר המון פעמים, זה היה דבר קבוע. גם "נשיקה על מצחך" זה היה דבר שנאמר המון פעמים בשיחות.

דבר שמאוד צימרר אותי כבר אז כשהוא התחיל לדבר על יצר המין שלו עצמו. זה היה לקראת סוף הקשר. אני אמרתי שאני מרגישה שיש צד מאוד פראי בכל הנושא הזה, ואז הוא אמר: מה את חושבת, שבי אין צד פראי? דיברתי גם על זה שאני ממש מפחדת מכל הקשר הזה איתו, זה היה המון שנים. ואז הוא אמר: "אני אשמור עליך ועלל". הוא גם היה מחפש כל הזדמנות לדבר בצורה מפורטת על דברים מיניים, על האברים של האשה. זו תופעה שחזרה על עצמה. נניח סיפרתי לו שהייתי אצל רופא נשים ואני מאוד מודאגת מהתוצאה, אז הוא התחיל לשאול אותי - "איפה זה, בנרתיק?". ברור שיש פה הנאה לא כשרה. גם חברה לא תשאל אותי שאלה כזו. יש עוד ביטויים של חיבה שרשמתי בצורה מסודרת, "אוהבך", או "מזמן לא שמעתי את קולך הצלול והזך", "נסיכתי", "את כמו חלק ממני". הוא נסע פעם לחופשה וכתב לי שאני יכולה להתקשר גם לשם ואני אחסר לו מאוד. אבל זה לא הנקודה של ביטוי זה או אחר, אלא זה כל מערכת היחסים. זה דבר שאי אפשר לתאר. זה דבר מטורף לגמרי. זה הגיע למצב שאני לא יכולה בלעדיו, ובמקביל הרגשה של אין טעם לחיים, הרגשה נוראה בשל המציאות הזו. מצבים של יאוש נוראי שאי אפשר לתאר ומאידך צורך נוראי בו.

נגיעות חטופות היו דבר שכל הזמן היה קורה. מין משחק כזה. הייתי עומדת אצלו בבית והוא היה מתקרב-מתקרב עד שאני נסוגה. מן משחק כזה. זה פשוט חולני. זה כל הזמן היה חוזר על עצמו. בסופו של דבר הוא לא נגע, אבל אני זו שזזתי. נגיעה ממש שמאה אחוז הוא התיישב לידי וזה היה בכוונה בצורה חד משמעית, זה היה פעם אחת, אבל נגיעות חטופות, כן ולא, זה היה כל הזמן. אם זה חד פעמי זה יכול להיות מקרה, אבל זה היה דבר שחוזר על עצמו.

כל הקשר איתו גרם לי לכזה יאוש מנישואין בכלל. חשבתי שאין לנישואין שום ערך. אחד המשפטים שהוא אמר לי, שמה שממית את האהבה זה הנישואין, וגם אמר שבגלל שהתחנתי מוקדם הפסדתי זמן שיכולתי להסתובב עם בחורים. אח"כ היו לנו המון שיחות על קשרים של גברים ונשים. כתבתי לו פעם שאני רוצה קשרים מופשטים, ואז הוא כתב לי: את לא

יודעת איך הבחורים המופשטים האלה שלך מתנהגים במיטה. אולי שם הם "חיות טרף צמאות בשר". משפט כזה יוצר אווירה מסוימת.

ההשקפות שביטה בשיחות איתי היו השקפות מעוותות של פסיכולוגים גויים, על אוננות של גברים ונשים. הוא התחיל להסביר לי איך אשה מאוננת. איפה היא שמה את היד ודברים מהסוג הזה.

ש. את ביקשת ממנו להסביר לך?

ת. מה פתאום. כל הדיבורים שלי על הנושא היו ברמה הכללית - מה נכון לעשות.

ברמה הפסיכולוגית

ש. אחרי שגילית את הדברים התיעצת עם פסיכולוגים שאמרו לך מבחינה מקצועית כיצד הבעיה היתה אמורה להפתר אם היה לך טיפול נכון?

ת. כן. אני דיברתי עם המרכז לנפגעות תקיפה מינית, והם אמרו לי חד משמעית שבעיות מהסוג שלי הם בעיות כל כך מוכרות. אתה יכול לדבר עם העובדת הסוציאלית שליוותה אותי אחר כך והיא יכולה לומר לך בעצמה. היא אמרה לי שהוא רק סיבך ורק הרס בלי שום טעם. אין שום הגיון במה שהוא עשה.

ש. הוא טען שלכל אורך הדרך הוא התייעץ עם פסיכולוגים.

ת. ברור שזה קשקוש אחד גדול. מה, פסיכולוגים אמרו לו להגיד "נשיקה על מצחך"?

ש. הוא הציע לך פעם ללכת לפסיכולוגים?

ת. הוא ניסה פה ושם, אבל במקביל הקשר איתו המשיך, זה לא היה במקום. הוא הציע לי פעם הצעה מטורפת כזו שהוא יבוא ביחד איתי לפסיכולוג. הוא גם הציע לי פעם שהוא יבוא איתי לבית מרקחת לעשות בדיקת הריון.

אשתו היתה מחוץ לתמונה. ישנתי אצלם בבית הרבה פעמים, כי זה היה גם באמצע השבוע. הייתי נפגשת איתו בכל מיני מקומות. היו פגישות קבועות ביציאה ממוסד הרב קוק. הוא היה מעביר שם שיעורים והייתי משתתפת בקביעות, תקופה מסוימת. אחרי השיעורים הוא התחיל להציע לי טרמפ. בהתחלה לא קלטתי, איזה טרמפ, הרי הוא בכלל לא לכיוון שלי, אבל כשזה חזר על עצמו, אני ממש זוכרת, אני הלכתי בשביל, והוא פתאום עצר את הרכב לידי ושאל אם אני רוצה טרמפ. הוא ממש רצה שאני אבוא. הוא היה מסייע אותי לתחנה המרכזית הישנה, עוצר מאחורה ליד תחנת המוניות, במקום לא כל כך מואר, יושב, מפטפט, מדבר מין שיחה חופשית, ואחר כך נוסע. השיחות היו חצי שעה - עשרים דקות. כל פעם לפי איך שזה הסתדר, אם לא היו לו טרמפיסטים. את הפגישות האלה הוא יזם וגם את השבתות.

מכתב הוכחות שמדובר בזדון ולא בשוגג:

בהמשך לשיחה איתך אני כותבת את הדברים הבאים כדי להביא בפניך בצורה מסודרת ראיות לכך ששלמה אבינר ללא ספק מזיד ולא שוגג.

אתחיל בדבר שכבר הוזכר במסמך הקודם ששלחנו: הוא מסרב בתוקף להסביר את התנהגותו כלפי ונאבק כדי למנוע בירור של הטענות בפני. זו עובדה. עוד לפני הפרסום בעיתונות הוא שלח לי פקס בכתב ידו שבו הוא מצהיר ש"זמן רב אינו מייצע לנשים". זה היה שקר גמור. בשיחה איתי זמן קצר קודם לכן אמר לי שהוא כן מייצע ואפשר לשוחח איתו גם על הדברים הכי אינטימיים.

על ידי השקר הזה הוא ניסה להשתיק אותי כי באותו זמן דרשתי בראש ובראשונה שיפסיק ליעץ לנשים. לאחר פרסום הכתבה הודיע בתוכנית רדיו בגלי צה"ל שהוא מיעץ לנשים וימשיך בזה ואף יותר.

הכתבה נגדו התפרסמה בחשוון תשס"ג. רק בכסלו תשס"ה הוא חתם איתנו על שטר ברורות לאחר מאבק משפטי קשה מאוד. הוא שילם הון תועפות לבאי כוחו כדי שהם ימנעו דיון בטענותי.

את התביעה הראשונה הגשנו בבית דין של הרב ליאור. כרגע שנודע לאבינר שיש תביעה נגדו הוא שלח את שלמה מילר "לטפל" בעניין ולהפעיל לחצים על הרב ליאור. לאחר שהרב ליאור שוחח עם שלמה מילר הוא הודיע לנו בכתב שהוא מסרב לדון בתביעה מכיון שאנחנו סרבנו לדון בפני הרכב שהרב ליאור רצה למנות מיד עם פרסום הפרשה. בהרכב היו אמורים לשבת רבנים שהשמיצו אותנו ולכן סרבנו.

למה אבינר היה צריך לשלוח את שלמה מילר במקום להודיע לרב ליאור בפשטות שהוא שמח מאוד לברר את הטענות? באותו זמן הוא פרסם בעיתון הארץ שהוא שמח על בירור הפרשה אצל הרב ליאור, אבל בו זמנית פרסם

שהטענות כבר נבדקו בעבר על ידי רבנים ואישי ציבור. בדף השבת של מכון מאיר הוא פרסם מיד עם פרסום הכתבה שרבנים ואישי ציבור מצאו שכל הטענות נגדו הן שקרים ודמיונות. למה הוא היה צריך להסתמך על "רבנים ואישי ציבור" אנונימיים בגרסתו הרשמית לפרשה (גירסה שפורסמה על ידו בתפוצה עצומה גם באינטרנט. על הגירסה הזו הסתמכו עשרות רבנים שחתמו על עצומה ה"מזכה" אותו מכל אשמה). למה במקום לומר בעצמו "הנשים משקרות" הוא התפתל וטען "רבנים אמרו שהן משקרות". אם רבנים בררו את הדבר והגיעו למסקנה ש"הכל שקר" הוא היה צריך להציג בפני בשמתה את "מסקנות הרבנים", אבל הוא לא הציג דבר עד היום.

הגירסה על כדירת הרבנים צצה לאחר שהוא הסתבך והפליל את עצמו בפני קלמן ליבסקינד. הוא לא שוחח עם קלמן כדי שדבריו יפורסמו. הוא שוחח עם קלמן כדי לשכנע את קלמן לא לפרסם את הכתבה. הוא ניסה לשכנע את קלמן שהנשים בסך הכל פרשו אותו לא נכון, למרות שחלק גדול מהעובדות שעליהן הן סיפרו נכונות. את השיחה עם קלמן הוא סיים באמירה "אני סומך עליך".

אם הוא היה צח כשגל הוא היה צריך לנפנף כל הזמן בדברים שאמר לקלמן ולהמשיך לטעון: העובדות בעדותן של הנשים כרוכב נכונות, אני נהגתי כשורה אך הנשים פרשו אותי לא נכון.

לא זו בלבד שהוא חזר בו מהר מאוד מ"ההסברים" השקריים שנתן בפני קלמן להתנהגותו. לאחר שלא הצליח לשכנע את קלמן שהוא חף מפשע החליט להשתיק את הנשים בכח על ידי הפעלת לחצים אדירים. הוא ניסה (והצליח) להסית את מ' נגדי. שלמה מילר שהיה יד ימינו והוא כעת בא כוחו בבית הדין השפיע על מ' לומר בגנותי דברים שהיא הצטערה עליהם כעבור זמן קצר. מילר שיקר לגבי ואמר לה שבכתבה הופיעו דברים "איזמים" שאני סיפרתי, בניגוד לסיכומים המוקדמים ביני לבינה. הוא דיבר איתה לפני שהספיקה לקרוא את הכתבה. היא האמינה לו וכעסה עלי מאוד.

על פי אותה שיטה מילר סיפר שקרים נגדי לבני משפחה שלי והסית אותם נגדי באכזריות, דוקא בשעה שהייתי זקוקה לתמיכתם יותר מכל. מילר פעל בשליחות אבינר שהחליט לרסק אותי על ידי זה שיכודד אותי לגמרי לגמרי. אבינר הצליח לפרסם מודעות חריפות מאוד בגנותי שעליהן התנוססו חתימות של רבנים רבים שעל תורתם גדלתי, רבנים שהערצתי וכיבדתי בכל לבי. למעשה אבינר גרם לעמודי התווך של עולמי הרוחני להתערער כאשר ראיתי כיצד רבנים תומכים בפושע ורומסים את הקורבן. אנשים חוקים ממני היו עלולים לקרוס במציאות מטורפת כזו. באותה שעה לא ידעתי עדיין שחתימות הרבנים הושגו במרמה. חתימתו של אבי הרב יאיר אוריאל התנוססה על אחת המודעות בגנותי ולא במקרה. אבינר רצה להוכיח לי שאפילו אבא שלי נגדי. רק כעבור זמן רב התברר לי שחתימתו של אבא זויפה והוא מעולם לא חתם על המודעה המשמיצה אותי.

הזדון בשימוש בחתימתו של אבא בולט במיוחד לאור העובדה שאבא אינו נמנה על רבנים הנוהגים לחתום על עצומות ציבוריות. לא זכור לי שאבא חתם אי פעם על מודעה בעניין ציבורי. גם בבית הדין עשה אבינר שימוש בחתימה המזויפת של אבא, מה שמוכיח את גודל הרשעות והזדון של האדם הזה.

כמה נקודות חשובות לסיכומם של הדברים שכתבתי ואמרתי בעל פה:

ההתנהגות שלו כלפי היתה אסורה גם אם הוא היה גורם לי להרגיש טוב. הוא ידע היטב שהוא פוגע בצורה איזמה. במשך שנים ארוכות כתבתי וסיפרתי על התחושות שלי בצורה הכי גלויה. הוא לא עצר אפילו פעם אחת לחשבון נפש ולהיפך, עודד אותי להמשיך בקשר איתו ללא שינוי. דוגמא אחת פשוטה: הוא אמר לי פעמים רבות לדמיין שהוא מלווה אותי למקוה. הוא ידע שהאמירה החולנית הזו לא עושה לי טוב וההיפך הוא הנכון. בזמן הקשר איתו נוצר ריחוק גדל והולך ביני לבין בעלי והטבילה במקוה הפכה לסיוט. בכל זאת הוא המשיך בעקשנות לומר לי לדמיין שהוא מלווה אותי. אדם שרוצה להיטיב שמח על כירור של טענות ומחפש דרך לתקן. הוא נאבק כדי למנוע כירור וכדי שיאפשרו לו להמשיך לפגוע בנשים נוספות. הוא משקר ללא הרף. אחד השקרים הבולטים הוא שאני אילצתי אותו לומר לי דברי חיבה ואני יזמתי את הדבר. האמת היא שהוא אמר דברי חיבה מיזמתו וגם כאשר הסתמכתי על ה"היתרים" שלו ואמרתי לו שאני מתרגשת לשמוע אותו או שהתגעגעתי אליו הוא אמר לי פעמים רבות ש"זה הדדי". הוא אינו לוקח שום אחריות על פשעיו. ברגע שעלו הטענות נגדו הציג את עצמו כמסכן חסר אונים שנשים נטפלו אליו. ההיפך הוא הנכון. הוא אדם בעל השפעה אדירה. כשאדם כמוהו מטעה ומכשיל המעשה חמור מאין כמוהו.

ואם רבני לי, אלה אלה, אלה אלה
אשר לי, אשר לי, אשר לי, אשר לי
אשר לי, אשר לי, אשר לי, אשר לי

מכתב בכתב ידו, ששלח לאחר שכבר ניתקה את הקשר מצידה, ורק כתבה שקשה לה להבין את הקשר הזה.

פסק הדין של הרב לוי:

BEITH DIN TSEDEK
Jerusalem
28 Chaiy Adam St.

בית דין ירושלים
לדיני ממונה
ולבידורי ירושלים

ט"ו בטבת תשל"ח על ידי הנאמן רבי ברוך יצחק הלוי לוי ז"ל וכל אנשיו ור"מ מקור הדין

ב"ד, כ"א כסלו תשס"ד
תיק מס' 423 - 443

באשר לתביעת התובעים כנגד
ואחרים, בגין הוצאת ש"ר, לאחר שהצדדים
חתמו על כתב ברורות כדלן, ובית הדין שמע את עו"ד הצדדים, קובע בית הדין
כדלהלן:

צד א':
צד ב': הרב שלמה אבינר,

א. על הנתבעים לחתום על מודעת ההתנצלות הכתובה להלן, על מנת
למסמך במקומות שבהם התפרסמו מודעות הנתבעים שהיתה בהן
מניעה בשמם הטוב של התובעים.
ב. בית הדין מקבל את הדעות
שימסם מדעה זו בעיתון
"בשבוע" בגודל חצי עמוד, במשך חודש רצוף, וכן באתר האינטרנט

ה ח ל ט ה

של ערוץ שבע למשך שנה לפחות (וכן ימחקו משם הדברים שנכתבו
בגנות התובעים).
ג. לאחר חתימת הנתבעים כאמור, ימחלו לחם התובעים כלב שלם
ובגמם הפצה, והאמת והשלום אהבו.

לאחר שהתובעים, הרב ורעייתו, הציגו טיעונים חדשים
לדרישתם לדון עם הנתבע הרב אבינר בגין התנהגות מסולת והוצאת ש"ר בבית דין
זה או לחילופין בפני רבנים מן החוץ שהיו מוסכמים על הנתבע, הגר"י גולדברג,
הגר"א ונבצל והרב א. שלינגר, והרב אבינר חזר על דעתו לדון רק בבית דין האזורי
בירושלים, ועל סירובו לדון בבית דין זה, וגם לא בפני הרבנים הנ"ל, קובע בית
הדין כדלהלן:

א. סירובו של הרב אבינר לדון בתביעה זו בבית דין זה בדרישת התובעים,
או לחילופין בפני רבנים מורדים מוסכמים, כמוה כסירוב לדון על מי
דין זאת, משום שהזכות הדינית של התובעים היא שלא לדון בבית דין זה -
של התובעים כמו שבררו היטב במכתביהם, אלא לדון בבית דין זה -
שלמי הכרעת מרן הגר"י אלישיב שליט"א - דינו כבית דין קבוע
בעיר, או לחילופין בפני רבנים מורדים מן החוץ (שהיו מוסכמים
בשעתו על הנתבע, וינם כזב"א), כמבואר בפסי"ד ירושלים כרך ז'
עמוד קע"א - קע"ב עמ"י חו"א שנהדין סי' טו אות ח' ועוד.
ב. בית הדין חזר וקובע שעל הצדדים לדון בפני שלושת הרבנים המורדים
הנ"ל.

וע"ו באע"ה"ח

(-) הרב אברהם דוב לוי, אב"ד (-) הרב יהושע ווייס (-) הרב שפואל חיים דומב

רצ"ב נוסח ההתנצלות.

זיוף המסמכים:

זהו המסמך שהוגש לבית הדין של הרב לוי.

רעיונות ממין זה ומחשבות כאלו כלפי דיינים בישראל היו קשים ומחריים דיים לו
יצאו ממין של כל אדם. המורים הם שבעתיים עליהם יוצאים מתחת ידיהם של
אלו שבאין ספק עברו ועקרו ממש בדיים את זיי והלכות לשון הרע והוצאת שם
רע באורה הבוטה ביותר שמקור לעלאת על הדעת. הם הם המעוים כעת לנסות
ולחטול דומי בדייני ישראל, שלא עשו לה מאומה.

→ ב הקבלה כגם הולטו באתון
גלאה שמועז ארונה האל"פ

15. להשלמת התמונה, יש לציין כי אין כל אמת גם בטענת התובעים כאלו שהנתב
סירב להתייחס בפני הרב מנחם איזר חקים הרב דב לאור, מר"ב אשר כלל את
הרבנים הרב אבימלך נמנאל, הרב זלמן שפירא גולדברג והרב אליהו שלינגר.
אחריה, הנתבע הניע במי שזרזו של הרב לאור בנידון, הרב ודודי, את חשבתו
המליאה להודיע בפני תורכט הטר. לעטת זאת, ומשחבע התנתב את הסכמתו
לזכר, סירבו אומענים להודיע בפני בית הדין המיוחד.

16. לשע"פ:

אין כל בסיס לנסיגה של הנתבעים לקבוע בעצמם את מקום הדין.

זהו המסמך שנשלח לבית הדין האזורי, בתור המסמך שהוגש לבית הדין של הרב לוי.

רעיונות ממין זה ומחשבות כאלו כלפי דיינים בישראל היו קשים ומחריים דיים,
לו יצאו ממין של כל אדם. המורים הם שבעתיים עליהם יוצאים מתחת ידיהם של
אלו שבאין ספק עברו ועקרו ממש בדיים את זיי והלכות לשון הרע והוצאת שם
רע באורה הבוטה ביותר שניתן להעלות על הדעת, ועקרה ממש
בידיים את דמי והלכות לשון הרע והוצאת שם רע, ומשחבע התנתב את הסכמתו
לזכר, סירבו אומענים להודיע בפני בית הדין המיוחד.

בסיכום:

אין כל בסיס לנסיגה של התובעת לקבוע בעצמה את מקום הדין.

בית דין ירושלים
מתאים כמקור

עורכי דינו של הרב אבינר כותבים מראש: פסק הדין של ביה"ד האזורי אינו סופי

עדיפה הצעת הנתבע בכל מקרה, ועדיפה היא בכפל כפליים, נוכח
העובדה שהנתבע מציע למעשה אפשרות דיון בפני עישה דיינים בדמות ערכאת
ערעור, מה שמבטיח, כי טעות לא תבוא מתחת יד ביה"ד הרבני בכללותו (האיזורי
והגדול יחדיו).

ר"ב משה מיטלמן, טו"ר
ב"כ הנתבע

הרב שרפי דב פרימר, עו"ד

נספח מספר 25 - עדויות על אמינות הנשים

עדות תושבת בית א-ל (חפצה בעילום שמה) - שיכתוב מהקלטה:

...אני חברה טובה של מ'. בעצמי הבאתי אותה לרב אבינר בזמנו כשהיה לה קשיים, ולווייתי אותה במשך כל הדרך. היא היתה מספרת לי כל דבר.

ש. למה היא סיפרה לך?

ת. בהתחלה היא מאוד התלהבה, ורצתה לשתף. אח"כ זה מה שהציל אותה מליפול לדיכאון בגללו. כי אם היא היתה נשארת לבד עם כל הסיפורים שלה, אני לא יודעת מה היה קורה. הוא גם לא ידע כנראה שהיא מספרת.

...כשהיא הגיעה לבית אל התברר שאנחנו חברות מגיל 14. הייתי לוקחת אותה לשיעור של הרב אבינר.

ש. את הערכת בעבר את הרב אבינר?

ת. הערכת, אבל הרגשתי משהו מוזר, משהו מאוד מוזר, אבל כל הזמן חשבתי - טוב, כזה גדול, בטח אני לא בסדר.

...

ש. אומרים על מ' שהיא לא בסדר וכו'.

ת. זה לא נכון. זה שקר מוחלט. אני אגיד לך מה, מ' היא אמנית, אדם אמן מגיב מאוד מהר. היצירתיות אצלה מאוד משמעותית, וזה נראה כאילו היא לא נורמלית, אבל זה לא נכון. אני מכירה אותה כבר שלושים וכמה שנים. אני מסכימה שיכולים לחשוב. וכל הזמן הייתי מזהירה את מ', כי כשהיא מתרגשת אין לה מעצורים והיא תצא ותמחה.

עדות הרבנית מרים לוינגר (שכתוב מהקלטה):

...אחר כך אני שומעת על הסיפור של א', וא' אני מכירה אותה מגיל שנה. כשהסיפור הזה פרץ החוצה - אז אפילו בדקתי את כל הסיפור. ושם הם הלכו לכל הרבנים והם חיפו ואני אמרתי שיש פה חולשה. בגלל שהוא רב חשוב בציבור שלנו - הם רוצים לשמור על... אנחנו היינו אצל הרב ליאור ואני אמרתי לו - לא שמענו על רבנים זקנים שמתרועעים עם נשים צעירות. הוא כל הזמן מתרועע עם נשים צעירות. נפגשים באיזה גבעה שכוחה או באיזה אולם חשוך. לא צריך להיות חכם גדול כדי להבין שיש פה משהו מסריח. אפשר לראות את זה גם בספרים שלו, עצם מעצמי ועוד ספרים. ואני מכירה את א'.

ש. אמרו עליה שהיא לא נורמלית.

ת: היא מאוד מוכשרת. היא לא כמו כולם, אבל היא בהחלט נורמלית. אני מאחלת לרב אבינר את הילדים שיש לא'. פשוט מאוד. הלואי והילדים שלו היו כמו הילדים של א'. זה לא מגיע סתם. זה חינוך.

הרגשתי רע מאוד אחרי מה שהיה בנתיב מאיר. גם שם רצו שלום בכל מחיר ואפילו שם בחור התאבד, בגלל ששתקו ושתקו ולו היה לא בסדר ולא בסדר, ושתקו ושתקו ובסוף קרה מה שקרה. וא' הלכה לרבנים. זה לא שהיא פתאום הפילה פצצה. ושמעתי אותה. אני לא אומרת שהיא היתה גאונית או משהו כזה. היא היתה ילדה קטנה בת 15, התחנתה והיה לה בלגן. היא גם גרה איתנו. הרב ... הוציא דף פה בחברון ואמר שהיא לא נורמלית. היא מקבלת כדורים והיא צריכה לקבל טיפול והכל יהיה בסדר. הוא הוציא לרשות הרבים דף כזה. ואני הלכתי לרב ... ואמרתי לו: תסלח לי הרב ... , היא בת של ת"ח והיא אשת ת"ח. איך אתה מוציא דף כזה? אתה בכלל לא יודע את העובדות. שום טיפול פסיכולוגי, שום כדורים, שום כלום, אפס. הכל שקרי. אתה לא מפחד מאלקים? איך אתה עושה את זה לאשה, בת ת"ח ואשת ת"ח. מה אתה לא מפחד מאלקים?

אז פשוט אני אומרת לך - אני שמעתי, שהרב אבינר יש לו קוזקים והם דאגו להכפיש את שמה. שאף אחד לא בדק את העניין, כולם רק אמרו: איך פגעו בגדול הדור הזה.

קטעים מתוך הכתבה "איך נפילתי ואיך קמתי":

הישר שלי, וכללי המוסר שעליהם גדלתי, הגעתי למסקנה שאין כאיש הזה שום רמה מוסרית! מצאתי שהוא פסיכופת ומציצן נפשי מושחת, שמרמה את כולם ועוטה על עצמו מסכה נעלה. בכל יום באותה תקופה מצאתי חלק נוסף שהשלים את הפאזל, ונתן לי תמונה ברורה יותר של כל התופעה. זו היתה עבודת מחקר אנליטית אינטנסיבית מאוד, ששקדתי עליה. תזרה להבנה הרציונלית מנעה ממני פגיעה נפשית עמוקה יותר – ואולי בלתי הפיכה – והחזירה אותי לגמרי לעצמי. לאט-לאט השתחררתי מהתלות, מעבודת האלילים ומן הטירוף הקולקטיבי שהייתי חלק ממנו. והתפכחות היתה נלהבת, אך קשה וכואבת.

התפכחתי סופית כאשר פגשתי קורבנות נוספים, ויכולנו לעמוד על הדמיון בין המקרים ולהקור לעומק ובאופן רציונלי את כל הסוגיה הקשה הזאת. הודות לקריאה בספרי עדויות שונים ושיחות ארוכות עם הברותי ועם אנשי מקצוע, למדתי את פשר מוזרותו של הגורו, מתוך הנהה שאין לך דבר מוזר שאין לו הסבר. לאט-לאט, שלב אחר שלב, התחלתי להבין מה קרה לי במשך שלוש השנים שבהן לא הייתי אני עצמי. התכוננתי במציאות בעיניים פקוחות, והתברר לי שמדובר במקרה של התעללות נפשית מהכוננת ומתוחכמת. הבנתי שאין במיתוס של הרב-הגורו הזה ובמסורותיו אישיותו שום ערך רוחני! בעזרת ההיגיון והשכל

שכתוב מתוך ראיון מוקלט עם א':

...מה שהוריד לי את האסימון זה כשגיליתי שהיו נשים נוספות. אמרתי - לא יכול להיות שבנאדם קורה לו דבר כזה יותר מפעם אחת. ומה שהדהים אותי זה שהתחליך היה מאוד מאוד דומה. ואצל השניה - הוא ביקש ממנה לכתוב לו מכתבים. הוא ממש התחנן בפניה שתכתוב לו, וגם לה כשהתחילה לומר לו שמשוהו לא בסדר הוא אמר לה שזה זמני. וגם לי הוא אמר שזה זמני. היו לו המון תשובות, כל פעם תשובה אחרת שמסובבת אותי לכיוון אחר ולא נותנת לי להגיע לבידוד האמת.

ש. אחרי כמה שנים הוא אמר לך שזה זמני?

ת. אחרי כמה שנים טובות. גם אחרי שכל הקשר נגמר שאלתי אותו במכתב כמה זמן זה "זמני" והוא התעלם מהשאלה הזו.

להלן השאלה בכתב ידה של א', והתשובה בכתב ידו של הרב אבינר. שימו לב גם איך הוא מנמק את הקשר הזה.

Handwritten text in Hebrew, likely a transcription of the interview. It includes a date "15/10/2018" and a signature "ב'ה". The text discusses the author's realization of the guru's manipulation and the impact on the women involved.

Handwritten text in Hebrew, likely a transcription of the interview. It includes a signature "א'כבוד" and a date "15/10/2018". The text contains several numbered questions and answers regarding the author's relationship with the guru and the women.

נספח מספר 27 - שכתוב מתוך הקלטת הראיון עם הרב אבינר

הקלטה של א':

: יש דברים, התבטאויות נניח שאני מרגישה איתן לא טוב (כמו) העניין הזה של "נשיקה על מצחך אחרי תחיית המתים".
ר.א: זה בסדר, זה מותר.
: (אני מרגישה ש) היה לי שותפות בדבר שהוא לא טוב.
ר.א: יכול להיות.
: כל הקרבה הזאת, זו רק דוגמא.
ר.א: יכול להיות. טוב, אני מלמד זכות שיש אדם שהוא במצוקה ובקשיים, מחפש עזרה.
: הרב אמר לי אז "יש לך גוף יפה, למה את צריכה להרגיש עם זה לא נוח?"
ר.א: נכון, זה גם נכון.
: למשל, פעם שאלתי את הרב על בדיקה של שבעה נקים, אמרתי שאני לא יכולה לעשות אותה בזמן כי אני צריכה להיות בנסיעה בזמן שצריך לעשות את הבדיקה, אז הרב אמר לי ככה בצחוק "טוב, מה הבעיה, אז תעשי את הבדיקה באוטובוס", דברים כאלה.
ר.א: זה באמת קשה לי לזכור. אבל שורה אחרונה אם את חושבת שזה לא טוב מה הספק?
: יש משפט שפעם הרב כתב לי, זה לא עוזב אותי המשפט הזה. פעם שאלתי את הרב על אמצעי מניעה והרב כתב לי: לא אוכל לכפות עלייך עוד הריון "לא אוכל להפרות אותך".
ר.א: אני לא יכול לזכור. אין לי אפשרות לזכור כל כך הרבה דברים.
: למה לכתוב בסגנון כזה?
ר.א: רבנו בחיי אומר "מן הזהירות שלא להיזהר יותר מדי", נוהרים יותר מדי בסוף לא עושים כלום.
: אני מבינה שההסבר של הרב זה "מן הזהירות שלא להיזהר יותר מדי", שיש צורך לקרב.
ר.א: לכן אני עוזר לאנשים איך שאני יכול לעזור וגם אני כל הזמן נמצא בקשר עם יועצים מה לעשות. אם לומר ככה, אם לא לומר ככה. אמרתי ככה זה כן בסדר, זה לא בסדר.
: אני רוצה להגיד את זה, אז הרב אומר שכל הדברים של קרבה כמו מה שהזכרתי:
"נשיקה על מצחך", "נסיכתי", יש לי הרבה ביטויים כאלה, "את כמו חלק ממני", כל הדברים האלה, עזרה מתוך חיבה, ידידות וכו', הכל בעצם - הרב קרב אותי בשביל להקל עלי, זה מה שהרב אומר?
ר.א: כדי לעזור, בודאי אני משתדל לעזור לאנשים. אם אדם הוא במצוקה וקשה לו אז אני משתדל לעודד אורו. מה זה, מסובך להבין?
: בעיקרון השאלה היא שאלה מוסרית, זה מה שחשוב כאן בעצם. למה הדברים האלה מציקים לי, כי אני מרגישה שאולי עשיתי, אני לא יודעת אם עשיתי או הייתי שותפה למשהו שהוא לא מספיק בסדר, מהבחינה הזאת.
ר.א: השאלות האלה כבר ענית לי לך הרבה פעמים. יכול להיות שהתשובות שלי לא מספקות אותך.
: אני יודעת שהרב אמר לי באופן כללי על הדברים האלה ש"זה בסדר" ו"לא היה פה שום דבר רע".
בגדול אז הרב אומר שהכל היה דברים שהם בסדר, מבחינה מוסרית אני מתכוונת.
ר.א: כן, גם כל דבר אני התייעצתי עם אנשים, פסיכולוגים הכוונה.

מתוך הקלטה ארוכה של ראיון לקראת הכתבה במעריב (השואל הוא הכתב והמשיב הוא הרב אבינר):

ש. השאלה היא אם רב צריך להתעסק, אולי רבנית. אם אני קורא רק את הספרים שהרב כתב על נושאי צניעות וכאלה דברים אז אולי בכלל גבר לא צריך להתעסק עם הדברים האלה.

ת: אין בעיה, אינני מתעסק בדברים האלה. אני מתעסק (ב)לעזור לאנשים.

...אתה מבין, מה זאת אומרת אני עוזר, אני עוזר לכל מי שפונה אלי.

לפני ארבע שנים הפסקתי לגמרי לעזור לנשים בגלל הפרשה של האישה הזו. שאלתי רב, הוא אמר לי: עזוב, עזוב, אתה לא יודע כמה רבנים אחר כך האשימו אותם בגלל דברים כאלה, גם לי זה קרה דבר כזה, אז תפסיק מיד...

צריך להבין, אני עוסק בעידוד וסיוע. בשביל לעסוק בעידוד וסיוע לא צריך להיות פסיכולוג. אני לא יודע, אתה מתחיל לחקור אותי, אני לא צריך להיות פסיכולוג. ברגע שאני מרגיש שאצל אישה או אצל איש צריך עזרה רצינית אני מיד מנתק.

ש. אבל אצלן לא היה צריך עזרה רצינית?

ת: אז ניתקתי מיד.

ש. אבל שמונה שנים היא היתה בקשר איתך.

ת: כן, אז היה צריך עזרה רצינית, ברגע... אני לכל אורך הדרך גם התייעצתי עם פסיכולוגים, אני, הרי ככה צריך לעשות. יש פסיכולוגים שעשיתי להם טובות אז אין להם ברירה, הם גם חייבים לעשות לי טובה, אז הייתי שואל אותם: היא

אומרת ככה, היא שואלת אותי ככה, מה לעשות. תמיד הייתי מדווח. אחרי כל שיחה הייתי מדווח. או לפסיכולוג, או לפסיכולוגית. היא אמרה ככה, אמרתי לה ככה. זה בסדר, זה לא בסדר? אני שולח אנשים לפסיכולוגיות, הם לא רוצים ללכת, הם לא נותנים אמון. מה אני יכול לעשות?

ש. מה, כשאומרים למישהי נסיכתי, אין בזה חיבה?

ת: תראה, עוד פעם, צריך לראות הכל בהקשר.

ש. יש הקשר שמותר לומר לאישה אחרת נסיכה?

ת: יש הקשר שאפשר לומר דבר כזה. היא היתה שבורה ורצוצה ועצובה והיא חשבה שהיא לא שוה כלום. אני מפחד שגם עכשיו זה ככה, ואז צריך לעודד. אז אמרתי לה שתדע שיש לה כשרונות, יש לה ערך רב והיא חשובה. היא תמיד אמרה שאין לה כשרונות. פעם היא כתבה שירים, מסרתי אותם לאיזה מקום להדפסה והדפיסו כדי לרומם את הערך שלה בעיני עצמה.

ש. שתי שאלות קטנות, כל הפגישות האלה ברכב, אין עם זה בעיה של...

ת: לא היו הרבה פגישות ברכב.

ש. כמה שהיו.

ת: זה הפגישות האלה, אני כבר לא זוכר, הפגישות זה במקומות...

ש. היא דיברה על הרבה, אז נגיד לא היו הרבה אלא שליש מהרבה.

ת: אני לא זוכר.

ש. אני בטח לא זוכר...

ת: זה הכל במקומות מוארים שעוברים ושבים, זה לא במקומות סתר. אני יודע את ההלכות.

ש. אני בטוח שהרב יודע את ההלכות, לכן אני שואל.

ת: אני מקפיד (על) הלכות וזה לא במקומות סתר. אתה גם אמרת לי שפעם נכנסנו לחדר חשוך, אני לא יודע.

ש. אני לא זוכר אם אמרתי אבל זה היא אמרה, כן. שהיה איזה אולם שהכינו בו חיזיון אודקולי של עטרת כהנים. היא אמרה לי שהיא לא יודעת אם היום כבר יש את החיזיון או לא.

ת: נכון, נכון.

ש. היא אמרה שזה היה בשעת בין ערביים והיא אמרה שפתחת את הדלת ואמרת לה: בואי אני רוצה להראות לך משהו בפנים.

ת: את החזיון האור קולי.

ש. אבל את האור לא הדלקת ו...

ת. האור היה מקולקל, האור היה מקולקל שם, זה בלגן, ומה עשיתי לה בחושך? שום דבר לא עשיתי.

ש. לא, היא אמרה שהיא לא נכנסה.

ת. עוד יותר טוב. זה שטויות, נו באמת. רציתי להראות לה חיזיון אודקולי מאוד יפה על ירושלים שהיה שם, אני ראיתי אותו כבר פעמיים, הוא כבר מת מזמן, החיזיון.

...כיון שאנשים מהימין הקיצוני הם לא אוהבים את הדעות שלי היא הפיצה... היא מצאה שם קרקע פוריה, שם אנשים שמחים לשמוע דברים רעים עלי. וגם היא הפיצה את זה לכולם, אני לא חושב שיש רב אחד שהיא לא דיברה איתו. המון רבנים, חלק אמרו לי אוי ואבוי, היא אמרה ככה. זה הגיע כמעט לכל הרבנים וסיפרה להם את זה.

ש. אתה מכיר עוד רבנים שמטפלים בפניות של נשים בצורה כזו, עם כאלה ביטויים וצורת דיבור כזו?

ת. בודאי.

ש. מי?

ת. מה, אגיד לך שמות, כמעט כל רב. כמעט כל רב עוסק בזה.

...לספר לכל העולם זה לא טוב. זה גם מגיע לילדים שלי והילדים שלי לא יודעים את נפשם. עד שהבת שלי הפסיכולוגית מסבירה להם אחד לאחד בדיוק מה זו התופעה הזאת. אני לא יודע מה רוצים ממני. אם רוצים שאני אפסיק לטפל בנשים, הפסקתי. הרב אמר "תפסיק מיד".

ש. איזה רב?

ת. הרב צבי טאו. שאלתי אותו מה אני עושה, הוא אמר תפסיק עכשיו, אל תטפל בנשים.

ש. זה לא אתה פנית אליו, הוא פנה בעקבות הפניה שלהן אליו.

ת. אני מגיע אליו הרבה פעמים, הן פנו אליו, הן פנו אל כל הרבנים.

ש. לא, אבל אני אומר הענין הזה עלה ביניכם בעקבות זה שהן דיברו איתו.

ת. ודאי, ודאי. שאלתי אותו מה לעשות אז הוא אמר מהיום הזה תפסיק לטפל בנשים. הרב הזה טיפל בנשים, יום אחד אישה תפסה לו בצוואר. והרב הזה קרה לו ככה, הוא לא מדבר עם נשים. והרב הזה נכנסה אישה למשרד שלו, הוא יצא. הוא לא רוצה. הוא מפחד. תיזהר, הוא אמר לי. יש לך הרבה שונאים והם ישמחו מאוד לספר עליך לכלוכים. אמרתי: אם אתה אומר אני מפסיק מיד.

ש. אני הולך לשנייה. היא סיפרה לי כמה דברים שנראים לי נורא מוזרים.

ת. נו, בבקשה.

ש. לדוגמא, שהיא התקשרה פעם בלילה ושמתי לה שיר בצרפתית "כמה טוב להיות מאוהב".

ת. לא שמתי לה שיר בצרפתית כמה להיות מאוהב. זה לא נכון.

ש. אז מה?

ת. הודעתי לה שאני מנתק קשר, שאני לא רוצה יותר והיא היתה עצובה ושבורה, אז לקחתי קלטת, והתוכן של הקלטת היה שנפרדים וזהו. זה היה התוכן של הקלטת. כל השאר זה דמיונות, ואת זה היא מזכירה בעצמה במכתב...

ש. לא, היא מדברת על שני, אני חושב שאולי אנחנו מבלבלים בין שני שירים, כי היא סיפרה במקום אחר שפעם אחת היא שלחה מכתב והיא אמרה שזה המכתב האחרון ואז היא התחרטה ושוב פעם החליטה שהיא מפסיקה לשלוח, ואז היא אמרה ששלחת לה בתגובה קלטת עם שיר צרפתי ידוע משנות השישים שנקרא: "אני שומע את שדיקת הרכבת".

ת. אה זה, זהו, זהו, זה שיר פרידה.

ש. שיר שבו הזמר נפרד מאהובתו שעוזבת אותו והוא נשאר לבד ואומלל.

ת. לא, זה שיר פרידה שהתוכן של השיר זהו שנפרדים, אין שם מילים של אהבה. אין כלום. זה דמיונות שלה. זה שיר של פרידה וגמרנו. כדי שלא... כדי שתיקח את זה טוב, כי אני לא רוצה לשוב אנשים, זה הכל.

ש. אני דיברתי לפני כן על שיר אחר.

ת. אה, שיר אחר.

ש. ששמת בטלפון, לא בקלטת, שהיא צילצלה ו...

ת. תראה, תראה, אני לא יכול לזכור את כל הדברים. אני גם לא יכול, אתה גם צריך לשאול אותה האם רק על זה דיברתי או שזה היה אחוז או אלפית אחוז לטענתה, לא לטענתי.

ש. היא אומרת במקרה הזה בצורה מאוד ברורה שהיא בכלל לא... שאתה בהתחלה אמרת תרשמי לי את הסיפור האישי שלך.

ת. נכון.

ש. ואז היא אומרת "כתבתי שלושה מכתבים ארוכים שבהם שמונה עשרה עמודים" לא זוכר, "ובהם פירטתי את כל הסיפור" ואז היא אומרת "הרב אמר לי תכתבי עוד".

ת. נכון.

ש. "אז אמרתי "רגע, אבל אין לי מה לכתוב", אז הוא אמר לי, אבל פה לא כתבת את הנקודה הזאת ושם את הנקודה הזאת, ואז היא כתבה עוד שני מכתבים.

ת. נכון.

ש. ואז אמרת: "תמשיכי לכתוב לי", והיא אומרת: "לא היה לי מה לכתוב", היא אומרת, "ובסך הכל במכתבים האלה מצאתי את עצמי מתחילה להוציא כל מיני דברים שלא רציתי להוציא בכלל, כל מיני עניינים אישיים", ואז היא אומרת שהרב אמר לה פעם אחת: "תתקשרי אלי כל ערב אחרי 10:00, אני אוהב לשמוע את קולך הילדותי", ו"תשלחי לי מכתב פעם בשבוע" ו"כל מה שאת כותבת זה בשבילי תענוג גדול אז למה שלא נהנה שנינו".

ת. נכון.

ש. ו"כמה טוב לחזור מהעבודה ולמצוא מכתב שלך, המכתב שלך מחבר בין נשמתי לנשמתך".

ת. תראה, כל הדברים האלה זה בערך מה שאמרתי לה. עודדתי אותה לכתוב, היא גם היתה שבורה ורצוצה, עברו עליה דברים מאוד קשים בחיים. היא מסכנה. אתה לא יכול לתאר לעצמך מה עבר עליה.

ש. אז היא אמרה לי שעד שכתבת לה את הדברים האלה, כמה שהיא מסכנה, היא בכלל לא דאתה את עצמה כל כך מסכנה. היא אומרת זה נכון, היא אומרת עברתי דברים לא קלים בחיים, אבל היא אומרת לי: ממה שהרב אבינר כתב אני התחלתי להרגיש כאילו עברתי שואה.

ת. לא זה לא נכון. זה סתם שטויות, זה רקונסטרוקציה. תראה האשה הזאת היא עשרים פעם בנתה את כל הסיפור שלה... (קטע על שינויים בפרשנות של מ').

ש. אני אומר, בוא נעזוב אותה, היא לא חשובה.

ת. למה היא לא חשובה?

ש. כי ככה, היא לא מעניינת אותי פה במרכאות.

ת. למה היא לא מעניינת?

ש. לא, לא במרכאות אני אומר. הרי זה מה שאמרתי גם בשיחה הראשונה. השאלה שלי היא על צורת הטיפול הזה, על הביטויים האלה. אז אם היא אשה טובה או רעה, יותר בעייתית, פחות בעייתית, קשה לה יותר, קשה לה פחות, זה לא רלוונטי לעניין הזה.

ת. צריך לעזור לאנשים.

ש. לא, כן, אבל אני שואל על ההתבטאויות האלה.

ת. ההתבטאויות האלה, תראה, תראה.

ש. היא אומרת ש...

ת. נלך אחד אחד...

ש. לא, רק עוד שנייה אחת. על הענין של הספר. היא הביאה לך את הספר. אמרת לה: תנשקי את עצמך במקומי ואולי תשלחי לבעלך לשעבר את הספר ובין העמודים תשימי לו תמונות פורנוגרפיות.

ת. רגע. נלך לפי הסדר כי אתה אומר הרבה דברים בבת אחת.

ש. תמונות פורנוגרפיות היא אמרה.

ת. כן. בעלה היה אדם, היא אמרה לי אדם מאוד קשה שהתנהג איתה שלא כדרך העולם, שלא כדרך הטבע והיו לה הרבה... היתה לה הרבה טינה כלפיו. אז היא אמרה שהוא כזה, הוא טיפוס פורנוגרפי, אז אמרתי לה, היא אמרה מה אני

אעשה לו, אז אמרתי לה ביטוי כזה - את יודעת מה מגיע לו, זה מה שמגיע לו, לשלוח לו תמונה כזאת, זה הכל. אבל זה לא שבאמת הצעתי לה לעשות דבר כזה, זה שטויות. כל זה מין עיוות של דברים שלה.

נספח מספר 28 - שיתוף פעולה עם השב"כ

שכתוב מתוך הראיון בעניין הטרדת הנשים:

ר.א. ...עכשיו השב"כ - אני דיברתי עם השב"כ. אני בקשר עם השב"כ.

ש. אתה בקשר עם השב"כ?!

ת. כן. אני בקשר עם השב"כ. לא שאני איש שב"כ.

ש. לא לא ודאי שלא.

ת. הם נעזרים בי. שואלים אותי, אני שואל אותם. הם אומרים לי תיזהר. אמרו שזה שקרים. הם לא אמרו לא זה ולא זה ולא זה ולא זה.

ש. ...לכן שאלתי האם מישהו בשב"כ דיבר איתך משהו.

ת. תראה, איך שיהיה פה מישהו משקר. או שהשב"כ משקר או שהוא משקר. אני לא יודע אבל זה לא כל כך רלוונטי. אני לא יודע. כי השב"כ אין להם אינטרס לכלכל אותי. הרי הם הם נתמכים בי, הם משתמשים בי. הם אוהבים כוחות מתונים ואני סמן שמאלי.

ש. למה הם משתמשים בך?

ת. לא, הם אומרים לי: תראה, יש בעיות כאלה. תעזור לנו בבעיות האלה נגד הימין הקיצוני. הם מפחדים שהימין הקיצוני יעשה פיגועים, יעשה דברים. הם מאוד מוטרדים ומפחדים מזה. שיהרגו יהודים, שיהרגו ערבים. הם כל פעם שואלים אותי, אבל אני אומר טוב, מה אני יכול לעשות. אני כותב איזה מאמר קצת מדבר על זה. אני לא יכול לעשות הרבה. אבל הם אומרים לי תדע לך מה שיהודים יורים על ערבים זה לא טוב, אז אני כותב מאמר שלא צריך לירות סתם על ערבים. הם אומרים לי תדע לך זה אז אני כותב, יותר מזה. הם שואלים אותי מה אני חושב, איך אפשר לפתור את הבעיות. אין לי, אז משוחחים. במובן הזה. אין להם אינטרס להשמיץ אותי. איתי הם אף פעם לא דיברו על הנושאים האלה ואני לא יודע.

נספח מס' 29 - אישיותו

תורה

שיחה עם אחד מגדולי הדור, המקובל על כל החוגים - שיכתוב מהקלטה:

ש. הרב חושב שצריכים להפיץ את כל הסיפורים?

ת. בטח. צריכים בוודאי לפרסם. מה אתה מסתפק לשאול. תפרסמו את הכל. הרי צריכים להוריד אותו מהרמה, הרי הוא נחשב רב חשוב.

ש. למה חשוב כל כך להוריד אותו?

ת. בגלל שהוא עושה עבירה. אני לא מבין אתכם. הוא מכשיל בני אדם בהוראות שלו. את הכל לפרסם. מה אתם שואלים שאלות של שטות?

ש. השאלה היא האם צריך לפרסם את זה גם בלי בית-דין?

ת. דברים שאתם יודעים בוודאי אז תפרסמו, מה פה העניין, מה פה...

ש. למה לא צריך בית דין?

ת. מי אמר לכם שצריך בית דין? למנוע מכשול, איזה בית דין אתם צריכים בשביל זה?

ש. צריך לקרוא לו "רב"?

ת. הוא לא רב. אני יודע שהוא לא רב. הוא עם הארץ, מה פתאום רב.

ש. הוא מפרסם הרבה ספרים, הרבה מאמרים.

ת. כל הספרים שלו זה ליקוטים מכל מיני, הוא בעל כשרון גדול ללקט דברים, אבל הוא יודע דף גמרא?!

ש. מה, הוא לא יודע דף גמרא?

ת. בעיון. הוא למד גמרא עם תוס'?! הוא יודע ללמוד סוגיה בעיון?!

ש. איך הרב יודע שהוא לא יודע?

ת. אני משער שהוא לא יודע. אני לא יכול להישבע על כך. אני משער.

ש. יש לו גם הרבה ספרים בהלכה.

ת. בהלכה, הכל ליקוטים. מה, אתם עמהאוצרים? אתם לא יודעים להבחין בין תלמיד חכם לתלמיד חכם. בושה וחרפה שאתם עמהאוצרים. אצלכם ר' אברום שפירא ואבינר הם אותו משקל, הכל אותו דבר. אתם עמהאוצרים גמורים, אין עם מי לדבר. מה, אתם לא יודעים להבחין בין תלמיד חכם לעם הארץ? אני צריך להגיד לכם?!

אם אתם שואלים אותי את ההלכה אני אומר, אבל אני לא איש ציבור שאתם תפרסמו את שמי. כשיחיד שואל ויש לו בעיה אז תגיד לו.

דעתו של הרה"ג יוסף קאפח זצ"ל:

הרה"ג יוסף קאפח זצ"ל סיפר לאישיות ידועה, כי הוא ישב בהרכב הרבנים שבחנו את הרב אבינר לקראת סמיכה. הרב קאפח סיפר כי כבר אז התרשם כי בכל הקשור לבקיאות - הרב אבינר זכר מצויין, אך בכל הקשור לסברא - הוא התבלבל וטעה (זאת שמענו מכלי שני, אך מאנשים נאמנים).

מכתב של הרב קאפח בעניין הספר "שו"ת אינתפאדה":

יצרתי גישתי שבתור דבר אמרתי לו כי הספרים הם זמנים רבים
במיוחד זה הנהגה זו, אסיה אם יעלה בתור להודיע את דעת
כבר, מניין שזכר זה נצ"ק זהלכות לבימי ראשונים ביישורן.
הוא כונן דברים מהקשר, הביא חז"י משפטים, סילב טחנותיות. איני חושב
אלא מהוא קיבל המלה או השינוי מתעורר מר"צ או מאלף עוטו כמובן
בבית

"הוא הוציא דברים מהקשרן, הביא חז"י משפטים, סילף משמעויות. איני חושב אלא שהוא קיבל השראתו או מימונו מתנועת מר"צ או מאש"פ עצמו כמובן."

ישנם החושבים כי הרב אבינר היה מתלמידיו של הרב יהודה ליאון אשכנזי זצ"ל - מגדולי הרבנים בצרפת אשר למד גם אצל הרצ"ה וידו רב לו בהלכה ובקבלה. למעשה, סיפר לנו הרב ש.א., תלמיד מובהק של הרב אשכנזי, כי הרב אשכנזי התבטא עליו לא פעם בחריפות גדולה. מעט אחרי רצח רבין, כאשר הרב אבינר פרסם דברים בזכותו, הרב אשכנזי ביקש שיקראו אליו את הרב אבינר, וכשזה הגיע אליו הוא גער בו נמרצות והוא יצא משם בבושת פנים.

תפילה

ישנה אשה אשר נלחמה בעבר בעד הרב אבינר, והיתה חסידה נלהבת שלו. כעבור זמן הבינה שאין תוכו כבוד, וסיפרה זאת לבעלה, שהוא רב וראש כולל. בעלה החליט להתבונן באבינר בשעת תפילה ושם לב כי באופן קבוע הוא אינו מניע

את שפתיו לאורך כל התפילה. הוא חזר הביתה ואמר לאשתו: "תשמעי. הוא לא דתי בכלל". אחד מהתלמידים הוותיקים בעטרת-כהנים סיפר לנו גם הוא: "אני אומר לך באחריות שהוא לא מניע את שפתיו בתפילה. הוא עומד כמו בול עץ ללא ניע שפתיים". אולי זה גם מסביר את העובדה שהוא מגיע תמיד למניין שחרית הקצר ביותר (של 22 דקות), וגם בא מאוחר ויוצא מוקדם (עדות כמה מתפללים בבית הכנסת בבית אל).

כמו כן, הוא כתב לא פעם על החובה לשמור על חוקי התנועה (לדוגמא: "סע לאט" - ב"עולם קטן" גליון 26): "לכן אנו אומרים לך סע לאט, אל תעבור פסי הפרדה ושמור על כל חוקי התנועה. זו מצווה מן התורה, ככל המצוות האחרות, ואפילו יותר, כי כידוע סכנתא חמירא מאיסורא. וזה אפילו לפני התורה, כי דרך ארץ קדמה לתורה". אך אחד מהנוסעים עמו (החפץ בעילום שמו) סיפר לנו כי הוא נוסע במהירות מופרזת, עוקף בפס לבן ומבצע עבירות תנועה נוספות.

נספח מס' 30

מתוך התגובה אחרי פרסום הכתבה בעניין הטרדת הנשים:

מידי יום באים אלי אנשים עם צרות נוראות ואני מטוה ומחזק אתם ואני מתבייש בעצמי, מי אני ומה אני לחזק לבם של אנשים עם צרות נוראות, ולי אף פעם לא היו צרות גם הצרה הזאת היא שום דבר בפרופרציה לצרות שאני שומע בכל יום. וכן שענייני עולם הזה הם הכל, רחיקך להמשיך בדרך הישנה כעו ובגבורה. פעולם לא הפריע לי לשון כשמעליבים אותי, אבל אם אני פגמתי באדם בטעות, זה ממריע לי לישון, ואני חוזר ומבקש סליחה עד שיתלח לי.

המקור של מכתב שפורסם בעלון הישוב בית אל בשבת פרשת כי-תבא:

אמר כן אמרתי: כיום הייתי מהלך בסניף וראיתי סכנה אחרת
והיה מצב של גאון אדם אצלנו - רב' ארבעה וכאלה פ' יג' א, ב' וצ' וד'
אני בהלכה. אמרתי אז: בני, מי העסק? את א' וד' לא סניף נצמק ל' וז'
א' וז' א' שלי פניתי לו באזני. והכחן אלו אכנה: א' ב' א' וז' א'
אז י' פניתי לו כשן (יג' א' קב' א').

אנשים רבים אצלנו מה אהבנו אצלנו אצלנו אצלנו, אהבנו
אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו
אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו

אם לא הייתי אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו
אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו
אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו
אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו

אם אכלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו
באמר נשמך בך אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו
אם אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו אצלנו

אמרתי אצלנו

סיפורו של הרב ע., אשר אשתו היתה אחת הנשים שהתלוננה על הטרדה (שכתוב):

"ערב פרסום הכתבה היו לחצים על הרב ליאור שינדה אותי. הרב לוינגר ואשתו עצרו זאת.

כשהתחילו הדיונים בבית הדין האזורי נגד אבינר, אבינר ושותפיו נכנסו ללחץ. בא אלי יום אחד הרב ר' (מנהל המכון להכשרת רבנים) בהיסטריה: "עוקבים אחריו, ואני לא יכול לתת לך יותר להכנס למכון". שאלתי - מה אכפת לך אם מילר (גיסו של אבינר ויד ימינו בכל הפרשייה הנ"ל) עושה פרצופים? אמר לי הרב ר' שיש ספר עם תשובות של הרב ליאור שעומד לצאת בקרוב, והתורם הראשי להוצאת הספר התקשר ואמר שהוא יפסיק את התרומה. ואנו יודעים בוודאות שזה בעקבות כך שמילר דיבר איתו. הרב ר' אמר שיש עוד המון דברים שהוא לא יכול לספר לי. "אתה לא יודע איזה סכינים הולכים כאן", הוא התבטא. אני יודע ששלחתי לאבינר זימון לבית דין, מפקס של המכון, ואחר כך צעקו על הרב ר' על שהוא מרשה לי להשתמש בפקס. אבינר היה היחיד שידע שהשתמשתי בפקס.

הרב ר' לא הסכים לבוא להעיד בבית הדין. לא נראה לי שהוא ישתף איתך פעולה".

בכל זאת התקשרנו לרב ר', וזו היתה תגובתו (שיכתוב מהקלטה):

...אני רוצה לדעת - מה אני אועיל בכל העסק הזה. מה אני אועיל?

ש. אני פשוט הייתי רוצה לשמוע מהרב, הבנתי שהרב יודע גם לגבי הלחצים שהופעלו על המכון...

ת. אני לא רוצה להיות חלק מהעניין הזה כרגע, עזוב. אני לא אתן לכם אינפורמציה כדי... עזוב, אני לא רוצה להיות מעורב בעניין הזה. לא ש... שוב פעם. לא שלא צריך טיפולים. צריך הרבה טיפולים. אבל אני לא רוצה לערב את המכון. זה לא טוב למכון לערב את העניינים האלה, להתחיל לנבזר אחורה, לפתוח את כל הסיפור.

מאוחר יותר קיבלנו הקלטה של שיחה עם הרב ר' מלפני כמה שנים:

"...זה שאתה במכון עכשיו אחרי שאני מבין שעוקבים אחריו, מתרגמים את זה כאילו אתה ממשיך לעבוד במכון, ועל זה מזיקים לי... אחר כך אני מבין שיש פה מעגלים של כל מיני אינטרסים, וזה בא משם, זה ברור לי. אני לא הולך לעשות מלחמה עם הרב אבינר... תשתדל למצוא מקום אחר, מחשב אחר, שתעבוד בבית עד שנראה איך אנחנו יוצאים מהסיבוב הזה, כדי שחלילה לא יהיה לנו נזק. תוציא הכל מה שיש לך, אני לא רוצה שום קשר, אחרת אנחנו נסתבך, אני אומר לך שוב פעם: יש מעקב אחריו... אנשים הפסיקו, לא משנה, אני לא יכול לדבר יותר מידי. התקשרתי למקומות מסוימים והיה שם אנשים בתוך החדר. פשוט אלו דברים לא פשוטים. לא יודע, ברור לי כשמש שעוקבים אחריו, יודעים בדיוק כל דבר. מישו עוקב אחריו כל הזמן ומספרים ומדברים וזה מזיק לי... גם בשתיים בלילה הם ידעו. אולי יש לך מעקב באוטו.

אתה מבין, הם רוצים לבדוד אותך לגמרי לגמרי. לכן אמרתי: אתה לא יודע איזה סכינים יש, אתה לא יודע איזה סכינים מוציאים כאן, אין לך מושג אפילו...

בזמנו העסקתי את הרב ... היתה לו מלחמה לא קטנה עם הרב אבינר. ה' יעזור מה היה שם. הבנאדם הזה התגלגל לרחוב, לא רצו לקבל אותו בשום מקום. לא יכול להתקדם בשום מקום. אני לא יודע מי ומה עושה את הדברים האלה, אבל תדע לך שיש יד מכוננת. אתה רואה שמתעסקים עם מישו, אחר כך אתה חושב שתקבל משהו ממשרדי ממשלה?... הוא אמר: שמעתי במסדרוני משרדי הממשלה שמדברים עליכם".

ושיחה מוקלטת נוספת:

...הם לא יעשו לי הנחות, יגידו לי - אתה נותן יד. הם אוטומט מלבישים עלי. וגם על הרב ליאור, וגם על הרב לוינגר. בכלל יש איתו, בר מינן. והם... התקשר אלי יהודי עשיר מאוד ואמר: אני לא אתן לך כסף בגלל כל העניין הזה.

ש. זה לא אותו אדם שדברת עליו קודם שתרם לרב ליאור כספים?

ת. עכשיו עוד אחד, עוד אחד, התקשר אלי עוד אחד ואמר: לא אתן לך כסף בגלל שהפלוגי הזה משתמש אצלך, עובד אצלך.

גם על ישיבת בית אל הופעלו לחצים כבדים מאז שיצא פסק הרבנים בענייני הנידה. הרב זלמן מלמד וכצ'לה (מנהל הישיבה) אמרו לנו שגורמים שונים מתקשרים לתורמים קבועים של הישיבה ואומרים להם שהכל זה בגלל ישיבת בית אל, אל תתרמו להם. כצ'לה צריך לכבות "שריפות כל הזמן" מול התורמים. כעת מנהלים מסע שיסוי בישיבת בית אל וברב זלמן מלמד עצמו, וניסו אף לשכנע חלק מהקשורים לחוברת זו, שהפסק בענייני הנידה הוא תוצאה של זיופים ומעשי מרמה וכפיית דעות של ישיבת בית אל (לשקר שבטענה זו התייחסנו כבר בנספח 12). מצ"ב עדות אשה (מ') בעניין:

אתרי הכתבה שהתפרסמה בעיתון "כשבע" על מנהל ישיבת בית אל יעקב כץ (כצ'לה), הלכתי בשבת סוכות לבקר את תמי כץ, אישתו של כצ'לה.

אז היא סיפרה לי דבר נורא, שאחד מהתורמים מבליגה של כצ'לה שמתחזק את המוסדות שלו ואת העיתון "כשבע" איים עליו שאם הוא לא כותב משהו שיתמוך בתדמיתו של אבינר, לא רק שהוא יפסיק לתרום אך גם ידרוש בחזרה את כל הכסף שהוא קיבל. לכן כצ'לה נאלץ לומר שכל המאבק שקיים היום בקשר לאמינותו של אבינר הוא רק מחלוקת בין גדולים.

שוחחנו עוד על השיטה הגנגסטריית הזאת של אבינר, שנוהג לאיים על אנשי ציבור ועל רבנים להרוס להם את מפעל חייהם, כדי להכניע אותם לתמוך בו. הוא מצליח בגלל שהתורמים הנמצאים רחוק מקבלים ממנו תמונה מעוותת של המציאות כאן, ואין להם דרך (וגם לא סיבה הגיונית כלשהי) לבדוק את הדברים.

ראש ישיבה נוסף סיפר כי התקשרו אליו כמה פעמים כדי שיחתום על כרוז המטהר את שמו של הרב אבינר, וכשלא הסכים, איימו עליו שהוא יפסיק לקבל תרומות לישיבה.

על אחד מהעוסקים באיסוף הראיות לחוברת הופעלו לחצים כבדים שיחדל מכך, ולאחר מכן הוא קיבל טלפון מאדם בלתי מזוהה שניסה להניא אותו מפרסום הדברים, ואיים עליו שאם הדברים יתפרסמו "יש מספיק תלמידים של הרב אבינר שיטרידו אתכם בדרכים שלא חשבת ולא העלית על דעתך מעולם". לצערנו, זו כנראה רק ההתחלה.

יאר שפירא - אדם יר"ש, כתב ב"מקור ראשון" - כתב לפני כשנתיים בעיתון:

"החלטתי לחקור בנושא. פניתי, בין השאר, גם לאדם המקורב מאוד לרב אבינר אשר טיפל מטעמו ברשה, וביקשתי אינפורמציה שתסייע לי בחקר האמת... לאחר מספר ימים... התקשרתי כדי להודות לו על עזרתו. כששמע שלא העליתי דבר, השתנה לפתע טון דיבורו החביב. "אנחנו יודעים שהתומר עבר דרך 'מקור ראשון', אמר המקורב, 'אנחנו נזכור את התייחסות העיתון לפרשה, הפנקס שלנו פתוח ואת החשבון עוד נסגור'... אפשר להניח שאת הבשורה בדבר 'החשבון הפתוח' קיבלו גם בכירים ממני.

כשכוע שעבר התכנסו בדירה בירושלים אישים בולטים בציבור הדתי לאומי... כפגישה עלה החשש, כי המסר שהועבר לנשים בציבור הדתי הוא שלא כדאי להתלונן. שיש אנשים בעלי מעמד וכוח שאיתם אסור להתעסק. שעל מזבח חילול השם תוקרב אפשרותן של נשים שלטענתן הותקפו או הוטרדו לתבוע את עלבונן... אף אחד, כך מסתבר לא רוצה לראות את שמו מתנוסס על פשקעוויל או עם 'חשבון פתוח' של מקורבי הרב אבינר".

נספח מס' 33

שכתוב מהקלטה של ראיון עם אחד הרבנים החשובים בציבור הדתי-לאומי:

ש. אחד הדברים שהכי הציקו לי ומציקים לי עד היום - איך הרבנים ששמעו על זה לא עשו שום דבר, ורק אנחנו, אברכים, שיש לנו כתפיים כאלה קטנות מתעסקים בעניין. הרב יודע שהוא מתיר גידות במשך כמה שנים...

ת. כן, שלוש שנים.

ש. למה הרב רבנים נוספים שידעו על העניין לא צעקו על זה, בשעה שמדובר באמת בכריתות יומיומיות?

ת. פשוט. כי השאלה היתה לא מה אם תצעק או לא תצעק. אז נניח תצעק, מה זה יתן. הרב הראשון מיקל והרב המחמיר כותב דברים נגד הרב השני בגלל שזה נוגד את דעתו. כל רב בעצם דואג לכבודו והוא חולק על הרבנים האחרים ומשמין אותם, ואז הרבנים האחרים משימים את הרב הראשון. מה התוצאה, לאן זה יוביל.

ש. אז הידיים של הרב כבולות בעצם.

ת. כל רב. כל רב, כאילו עמיתו למקצוע מכפיש אותו. זה כמו עו"ד שיאמר על העו"ד השני וישמין אותו. אבל לעומת זאת, הלקוחות, שהם אין להם תחרות, הם יכולים לבוא ולהגיד, ודווקא הם. רב מן השורה זה כמו בעל מקצוע שאומר על בעל מקצוע אחר, וזה נתפס שהוא מדבר לכבודו, ולכן הדברים לא היו נשמעים.

ש. למה הרבנים לא פנו בעצמם לרב אליהו?

ת. מאותה סיבה. פנו כבר לרב אליהו בעבר, היו כמה פרשיות שהתלוו אחד עם השני, ואל תשכח שלרב אבינר יש קבוצה גדולה של רבנים שתומכים בו "בליינד", בלי לשמוע ובלי לראות, ויצאה כבר זעקה גדולה מאד לצד השני. בנוסף - יש דברים שזה לוקח זמן. בפעם הראשונה, זה מאוד תמוה, ולאט-לאט דבר ועוד דבר, בסופו של דבר זה דבר מאוד משונה.

ש. כן, יש לרב איזה הסבר הגיוני לדבר הזה?

ת. לא. לא. אני לא מבין. אין לי שום קצה חוט להבין את הדברים האלה. כל תשובה פשוט לא תהיה תשובה. ממילא ככל שהתמיהה יותר גדולה - כך יותר קשה לפעול, בגלל שכל אחד מרים גבה... לכן פה זה מהלך שלוקח זמן. זה הצטברות של עדויות, זה הצטברות של פניות, של דברים לא מובנים. הסה"כ הזה יוצר עננה כבידה. אתה לא יכול ליצור את העננה הזו ברגע הראשון. ובכל זאת זה לא פשוט. עכשיו יצא מכתב תגובה של הרב טאו והרב שטרנברג. זה התקדמות. בפרשיה הקודמת הוא נתמך ע"י עשרות רבנים. זה לוקח זמן עד שהדברים מתבררים. הרבנים לאט לאט מבינים.

ש. השמות שחתומים על הפסק בוודאי מדברים בעד עצמם.

ת. כן, כן, זה ברור, הם גם גבו עדויות מכולם. הם לא סתם ישבו וחלמו חלומות. הם בדקו את הדברים בדיקה אישית.

נספח מספר 34:

מתוך הספר "בין אור לחושך" - בין חכמים אמיתיים לאדמו"רים מזויפים / שלמה אבינר:

התייחסות לנזק שייגרם לציבור בגלל הפרסום:

איגרת ג': "ומה שכבודו טוען שלהרבה אנשים התאפשר עתה ללמוד תורה בזכות כל הכוללים שנפתחו והמלגה הגבוהה שמקבלים, מלבד הרבה אנשים התלויים בו נפשית, שבנפול משענתם גם הם יפלו ומי לוקח אחריות על כל זה - הלא כבודו יודע שכך טענו רבנים נגד הגאון הקדוש רבי יעקב ששפורטש, הלוחם הגדול נגד שבתאי צבי שר"י... אבל המהרי"ש החזיק במעוזו והזהיר... לכן יפה שעה אחת קודם".

"באשר לנפילה שתיגרם לכל מאמיניו וחסידיו, כאשר תצא האמת לאור, באמת רחמנות גדולה עליהם. ועל כגון זה כתב מרן הרב קוק... 'לדול זה וירידה זו, עליה והתעוררות הם באמת, שאחרי הרקבון של היסודות הרעים הללו, יחל מיד לצמוח אור הוזהר והקודש על יסודות בריאים של דעה, חכמה, גבורה, תפארת, נצח והוד' (אורות התחיה נב)".

איגרת ב': "באשר לטענה למה להשתמש כלפני בלשון חריפה, האם לא היה מוטב לדבר בעדינות - זאת כבר הסביר רבי זרחיה הלוי בעל המאור בתחילת מסכת פסחים, שכאשר עוסקים בעניין תאורטי, אפשר לדבר בלשון רכה, אך כאשר הדבר נוגע למעשה ויש להציל אנשים מטעות חמורה, חייבים לומר את הדברים כהווייתם".

התייחסות לכך שיש לו זכויות רבות:

איגרת א': "ומה שהחזיר בתשובה כמה אנשים, אין בכך להצדיק את התמיכה בו, כדברי בעל "מאור ושמש" בכגון זה, כיוון שזה בנוי על שקר (דברים יג ב), וכדברי רבי יעקב ששפורטש שאין לתמוך במשיח השקר שבתאי צבי, על אף שהחזיר בתשובה עשרות אלפים, כי לבסוף הכל יפול. לכן יש להתרחק ממנו, שהוא אדם של דופי, וכן להתרחק ממפיצי דבר, וכולם עתידים ליתן את הדין".

"סיום (חובר בשעתו נגד שבתאי צבי שר"י): 'והיא שעמדה לאבותינו ולנו, שלא משיח אחד בלבד עמד עלינו לכלותינו, אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו כמה מבלבלים לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם".

איגרת ב: "אלא לגבי הטענה שהוא עושה דברים טובים, מדבר על גאולה, אהבת ישראל באומה כולה, מחזיר רבים בתשובה ומשקם משפחות רבות, אמרתי שאין זה מצדיק להכשיר אותו, שהרי גם לשבתאי צבי שר"י היו מעלות רבות והוא החזיר רבים בתשובה, ואין זה מכשיר אותו".

"בא ליטמא פותחין לו, בא ליטהר מסייעים אותו. ה' נותן הצלחה גם למי שהולך בדרך רעה, וזה ניסיון".

התייחסות לכך שבין כה הדברים לא יישמעו:

איגרת טז: "מה שהנך טוען שאני עושה טעות יסודית וכל מאבקי לשווא כיוון שהרבה כסף מעורב שם, בגובה של מיליונים, וכן המערכות משומנות היטב ומה אוכל לעשות לבדי נגדם. אין זה טיעון כלל, לא שכלי, לא הלכתי ולא מוסרי... אך כאן מדובר במאבק רוחני שבו לא הכוח מנצח אל האמת... ודאי למדת דברי מרן הרב קוק: 'במלחמת תיאוריות, עיקר כוח האויב הוא כמובן הכוח הרוחני המוסרי, הרעיוני, הפנימי, וההלך הנפשי... ובעיקר אני העני איני לבדי. הרבה תלמידי חכמים גדולים שללו בכל תוקף... והם פרסמו דבריהם במכתב ברור נגד השמש. הלא המה הרבנים הגאונים... במשך הזמן מצטרפים עוד רבנים... אמנם אנשי הכת קיבלו פקודה ממנהיגיהם האוסרת עליהם לקרוא את דברי הרבנים השוללים, אך אותם אמרגנים לא יוכלו עדי עד לחסום עיניהם של חסידיהם שהינם אנשים טובים, תמימים ויראי שמים, שבוודאי אין זו דרכם לזלזל בדברי חכמי הדור".

איגרת כה: "שיטה זו של הפחדה היא תחבולה ישנה. גם שבתאי צבי שר"י וחבר מרעיו איימו... אך באמת אין מה לפחד, שומר מצווה לא ידע דבר רע, רק מריבונו של עולם יש לירא. אם חברך נבוך, ינהג כמו יהודי כל הדורות, יישען על חכמי התורה האמיתיים, והם יהיו לו לעיניים".

התייחסות לכך שצריך בית דין ואם לא הרי זה לשון הרע:

איגרת ג: "...נזקקים לבית דין - כאשר אדם טובע את חברו על ממונות וכדומה. כאן מדובר במצוות תוכחה להרחיק מדרך רעה, וכל מי שיכול למחות, חייב למחות. אגב, גם אליבא דכבודו, איפה שמענו שתועיל הכחשת בעל דין נגד שני עדים נאמנים, וקל וחומר נגד עשרות ומאות?"

איגרת יב: "הנה נפסק בחפץ חיים, שהתורה לא אסרה לשון הרע, אלא כאשר הכוונה היא לבזות אדם ולשמוח בקלונו, אבל אם הכוונה היא לשמור את חברו שלא ילמד ממעשיו, הדבר מותר ומצווה (הל' לשה"ר ד' ק) ... שהרי כתוב בתורה: 'לא תעמוד על דם רעך', שיש להציל את חברו, ולא דווקא מסכנת נפשות, אלא מכל נזק (הל' רכילות פ"ט במ"ח א).

"מה שהנך מחדש שצריך בית דין - לא ראיתי דין כזה. כדי להוכיח חברו להצילו מדרך רעה, לא מצינו שצריך בית דין. ודאי שלבית דין יש יותר כוח, אך גם אדם פרטי מצווה להוכיח את חברו כדי להצילו... אלא בוודאי יש לוודא שהכל אמת. בנדון שלנו הרבה אנשים נאמנים דיווחו על תופעות קשות, ביניהם תלמידי חכמים שלעולם לא ישקרו, וכן מאנשי הכת עצמם, שאינם חשודים לסלף לרעה... ודאי מצווה רבה להוכיחם ולהצילם ממצודה רעה זו, ושב ורפא להם"...

איגרת כה: "מעשה בחפץ חיים שדיבר בתקיפות נגד המשכילים. מישהו אמר לו: רבי! לשון הרע!! כמוכן, הח"ח ידע היטב הלכות לשון הרע ונזהר הוא באופן מופלא. אך הוא עצמו פסק שאם אדם רוצה לעשות שותפות עם מישהו שיסב לו נזק, יש להודיע לו (הל' לשה"ר ד' יא), וכן אדם ההולך בדרך לא טובה ועלול למשוך אחריו אנשים נוספים, יש להזהיר מפניו, כדי שיתרחקו ממנו (שם י ד). נביאי ישראל גינו בכל תוקף מי שצריך גינוי (רמב"ם הלכות דעות ו' ח), וכן נהגו חכמנו (יומא לו א). קל וחומר ביחס למי שאין תוכו כברו... שיש לגלות את הדבר כדי שייזהרו מהם. כבר אמרו חז"ל שמפרסמים את החנפים (יומא פו ב. עיין הל' לשה"ר ז ד).

בכל ההלכות האלה יש פרטי דינים שמבוארים בספר חפץ חיים. ויסוד הכל הוא שאין זה מתוך שנאה, ח"ו, אלא כדי להציל. לא תעמוד על דם רעך.

ועל זה לא צריך בית דין, לא שמענו שכדי להוכיח צריך בית דין, שכדי להציל מנזק צריך בית דין, שכדי להזהיר צריך בית דין. כמוכן, יהיה טוב מאוד, אם בית דין יזימו את ראשי הכת להופיע בפניהם כדי להסביר את מעשיהם".

איגרת כט: עיין עמ' 123-126 בפירוט גדול יותר.

התייחסות לכך שהמספרים על הדברים הם מעטים יחסית:

איגרת א: "כמו כן יש ומושמעים איומים... הן איומים מרומזים ששלומם ייפגע. לכן אנשים שנפגעו על ידו ועמדו על דעתם, מפחדים לעת עתה ברובם לדבר על כך".

איגרת ב: (לגבי גדולי ישראל) "...שתיקתם אין פירושה הודאה, אלא טעמם עמם, בחמתם המרובה".